

မင်းသိန်းကျွန်း
ဝန်ထမ်းချုပ်

မင်းမာရ်ကုန်း ပန်းချီဆွဲခြင်း

မင်းမာရ်ကုန်း ၂၀၂၃

ISBN 978-99986-52-54-5

10532

9 789998 652545 >

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - ပထမအကြိမ် - ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ မြစာပေ။
  - ဒုတိယအကြိမ် - ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
  - တတိယအကြိမ် - ၂၀၂၄ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
  - အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
  - မျက်နှာပုံးပုံနှိပ် - အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၄၃၅)
အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးမြင့်နိုင်၊ ထွန်းသစ္စာပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၀၃၈)
အမှတ်-၁၉(စီ)၊ ၅၅-လမ်း(လယ်)၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
  - မျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော် - မြင့်မောင်ကျော်
တန်ဖိုး - ၁၇၀၀၀ ကျပ်

ဝသန်လေချိန်မှန်ကူး

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

စကားသစ္စာ
 မှန်သောခါဝယ်
 ဩဇာလေးနက်
 ပေါ်ဆီတက်၍
 နွယ်မြက်သစ်ပင်
 ဆေးဖက်ဝင်၏။ ။
 ရှင်မဟာသီလဝံသ

သစ္စာ
 ငါ့စာဖတ်၍၊ မမြတ်တိုင်စေ
 မရှုံးစေသား၊ ပျင်းပြေနှစ်ခြိုက်
 တွေးဖွယ်ထိုက်ရာ၊ တစ်ပိုဒ်တလေ
 တွေ့ငြားပေမူ၊ စာပေကျေးကျွန်
 ငါ့ဝတ်ပွန်ပြီ၊ ငါ့မွန်အမြတ်
 ငါ့အတတ်ဟု၊ စာဖတ်သူပေါ်
 ခေါင်းကိုကျော်၍၊ ငါ့သော်ဆရာ
 မလုပ်ပါတည်း။ ။
 တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

+++ ပန်းမာလ်ဝေဆာဖူး +++ ရွှေညာခိုင်ရည်လူး

+++ 'ဝသန်လေ ချိန်မှန်ကူး' ပဇ္ဇန်ကြူးပျော်မြူးစံရွှင်၊

ဆော်ပဉ္စင်ရိုက်ညောင်း၊ နွေရာသီ ပြောင်းခါမှီဝယ်+++

(မြိုင်ဂန္ဓမာယိုးဒယား)

အပိုင်းတစ်

အခန်း (၁)

လမိုက်သော ညမှာ သဲသဲမဲမဲ ရွာနေသော မိုးကြောင့် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည်။

လေသံကလည်း ပြင်းလှသည်။ လေကို ခွင်းလျက် အရှိန်တကြီး ဖြတ်ဆင်းလာသော မိုးသီးမိုးပေါက်တို့၏ အသံကလည်း စူးစူးရှရှ အဆက်မပြတ် မြည်နေသည်။

လျှပ်စီးတို့ တဝင်းဝင်း လက်နေသည်။ လျှပ်လက်ပြီးတိုင်း မိုးချုန်းသံတို့ တစ်လောကလုံးကို လွှမ်းကာ တဝန်းဝန်း မြည်ဟည်းနေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ရွာမွန်သာချောင်းတွင်းမှ တဝေါဝေါ ရေစီးသံတို့သည် မိုးသံ၊ လေသံတို့နှင့် ရောလျက် ဆူညံနေ၏။

ညွန့်မေ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မိုးရေတို့ဖြင့် ရွဲ့ရွဲ့စိုနေသည်။ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်လည်း ချမ်းလှသည်။ မျက်နှာနှင့် လက်မောင်းများပေါ် လာမှန်သော မိုးသီးမိုးပေါက်တို့၏ ဒဏ်ကိုလည်း ခပ်စပ်စပ် ခံနေရ၏။

“ဘုရား..... ဘုရား”

လျှပ်စီးတစ်ချက် ရှည်စွာ လက်လိုက်သောကြောင့် ညွန့်မေသည် ထိတ်လန့်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။ ရှည်ကြာသော လျှပ်ရောင်တွင် နုနုငယ်တို့၏ အိမ်ပျက်ကြီးကို ထီးထီးမားမားကြီး ခေတ္တ မြင်လိုက်ရ၏။

ကြောက်စိတ်သည် ညွန့်မေ၏ သန္တာန်ကို လွှမ်းခြုံလာသည်။

ညွန့်မေသည် ရှေ့ဆက်လျှောက်သည်။ စိတ်က ပြေးချင်နေသော်လည်း ပြေး၍က မရ။ လူသည် ခြေက သယ်သမျှသာ ရွေ့လျားနေရ၏။

မကြာမီ ရေးရေးမည်းမည်း တန်းနေသော ခင်တန်းဆီ ရောက်လာ၏။ ခင်တန်း၌ ရှိသမျှ သစ်ပင်တို့သည် ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားကာ တဟဲဟဲ တရဲရဲအော်မြည်နေကြ၏။

လက်ပံပင်ကြီးက သီးသန့်ပေါ်လွင်နေသည်။ အခြားအပင်တို့ကဲ့သို့ပင်စည်သည် မယိမ်းမယိုင်၊ လက်တံရှည်ကြီးများနှင့် တူသော အကိုင်းများကိုသာ ဆန့်တန်းလျက် ခါးတစ်ဝက် လည်ချီတန့်ချီ ဖြစ်နေ၏။

တုန်လှုပ်စွာ ရပ်ရင်း ညွန့်မေက အသံပြုသည်။

“နုနုငယ်... နုနုငယ် ရောက်နေပြီလား”

ဖြေသံ မကြားရ။ သို့ရာတွင် လက်ပံပင်အောက် မှောင်ရိပ်၌ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားလေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုစဉ် လျှပ်တစ်ချက် ပြက်သည်။ လျှပ်ရောင်၌ နုနုငယ်၏ သဏ္ဍာန်ကို ထင်ရှားစွာ မြင်ရ၏။

လက်ပံပင်ရင်း၌ ပင်စည်ကို ကျောပေးလျက် နုနုငယ်က ရပ်နေသည်။

နုနုငယ်၏ အသားလေးများသည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူအောင် ဖွေးနေ၏။

နက်မှောင်သော ဆံပင်များသည် လေဝယ် ဝဲကာ နောက်သို့ ပျံ့လွင့်နေကြ၏။

“နု... နု... နုနုငယ်လား”

လက်ပံပင်ရိပ်ရှိ သဏ္ဍာန်ဆီမှ ဖြေသံ ပေါ်လာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မမညွန့်၊ နုငယ်လေ... နုငယ်ရယ်ပါ”

လျှပ်ရောင် မရှိပြီ။ သို့ရာတွင် ထူးဆန်းစွာပင် နုနုငယ်၏ သဏ္ဍာန်လေးမှာ ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်လျက်တည်း။

အသားလေးများက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်။ အို... အဝတ်အစားများကလည်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်။ နက်မှောင်သော ဆံပင်များကလည်း လေဝယ် ဝဲကာ ပျံ့လွင့်နေကြလျက်။

ညွန့်မေသည် ယခုမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသည်။ သတိရမိသည့် ခဏ၌ ကြက်သီးတို့လည်း ဖြန်းဖြန်းထသွား၏။ ထိန်း၍ မရအောင် တုန်ယင်သော အသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“အို... ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့... နု... နု... နုနုငယ်က သေပြီးပြီ မဟုတ်လား”
 ရယ်သံသဲ့သဲ့က အလျင်ပေါ်လာ၏။ ထို့နောက်မှ ဖြေသံ။
 “ဟုတ်ပါတယ်၊ သေပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာက နုငယ် စောင့်နေတယ်၊
 လာလေ... မမညွန့်၊ နုငယ်ဆီ လာလေ”
 နုနုငယ်က ကြိုဆိုသည့်ဟန် လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြုရာ၏။
 ညွန့်မေက ငြင်းပယ်သော စကားကို ဆိုကြည့်၏။ အသံက ထွက်မလာ။
 ခေါင်းသာ အကြိမ်ကြိမ် ခါနိုင်၏။ ခေါင်းခါရင်းလည်း ကိုယ်မလှည့်ဘဲ နောက်ပြန်
 ဆုတ်၏။

လက်ပံပင် အောက်ခြေမြင့်မှ နုနုငယ်က ဆင်းလိုက်လာသည်။ အသား
 လေးများက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူဆဲဖြူလျက်။ အဝတ်အစားများကလည်း ဆွတ်ဆွတ်
 ဖြူဆဲဖြူလျက်။ အို... နက်မှောင်သော ဆံပင်များကလည်း လေဝယ် ဝဲကာ ပျံလွင့်မြဲ
 ပျံလွင့်လျက်။

ကိုယ်မလှည့်ဘဲ ညွန့်မေက နောက်သို့သာ ဆုတ်နေသည်။ လက်ကလေး
 နှစ်ဖက် ရှေ့ထုတ် ဆန့်တန်းရင်း နုနုငယ်ကလည်း ဖြည်းညင်းစွာ လိုက်လာနေ
 သည်။

ညွန့်မေသည် ကိုယ်ကို နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ပြေးရန်လည်း
 ပြင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်ပင် ခြေတစ်ဖက်က တွင်းတစ်ခုတွင်း ကျွဲမိပြီး လဲကျသွား၏။
 ပြင်းထန်သော မိုးချုန်းသံ တစ်ခုကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည် ထင်၏။ ညွန့်မေသည်
 ကြောက်အားလန့်အားနှင့် အော်သည်။

“ကိုဘခက်... ကိုဘခက်.... ညွန့်... ညွန့်... ညွန့်ကို....”
 ညွန့်မေသည် စကားမဆုံးနိုင်။ သို့ရာတွင် ခိုင်မာမြဲမြံသော လက်တစ်ခု
 က မိမိ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားမှန်း ခံစားမိသည်။ ခိုင်မာမြဲမြံ၍ ပူနွေး
 မှန်ကန်သော လက်တစ်ခု။

အသံကလည်း ပေါ်လာ၏။
 “ညွန့်... ညွန့်မေ ဘာဖြစ်သလဲ၊ အိပ်မက် မက်သလား”
 စိတ်အစဉ်၏ အလွန်တိုတောင်းသော ခဏသာ ဖြစ်သတည်း။ ရင်ပေါ်၌
 ရုပ်ဝတ္ထုကြီး တစ်ခုပမာ လေးလံစွာ ဖိထားသော အလုံးကြီးသည် ကျသွား၏။
 ရေနစ်ရာမှ ပြန်ပေါ်လာသူကဲ့သို့ ညွန့်မေသည် လေကို တအား ရှူရှိုက်

လိုက်၏။ မိမိ၏ လက်မောင်းကို ခိုင်မာမြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ချစ်လင်၏ လက်မှ ပူနွေးခြင်းကို ပိုမိုသိသာစွာ ခံစားရ၏။

ညွန့်မေသည် အသာပြုံးလိုက်ပြီး စကားဆို၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အိပ်မက်မက်လို့ ကိုဘခက်ကို ကျွန်မ ခေါ်လိုက်ရတာလေ၊ အကြာကြီးပဲ၊ မကြားဘူးလား”

“မကြားပါဘူးကွာ၊ ကြားတာကတော့ အွန်.. အွန်... အွီအွီ... အော့အော့နဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ရှင် နိုးတယ်နော်”

“ဟ... နိုးလို့ မေးတာပေါ့ကွာ၊ နိုးလို့ မေးတာပေါ့”

ညွန့်မေသည် ဒုတိယအကြိမ် ပြုံးမိပြန်သည်။ သူ့ကိုယ်ကို သိမ်းဖက် ပွေ့ယူထားသော ဘခက်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ညင်သာယုယစွာ ပွတ်ရင်း ချိုသာစွာ ပြော၏။

“ရှင် သိပ်အအိပ်ဆတ်တာပဲနော်”

“ဟယ်... အအိပ်ဆတ်တာပေါ့၊ ကိုယ်တို့က တပ်မတော်က လာတာ၊ အအိပ်ဆတ်တယ်၊ စားလဲ သတိ၊ သွားလဲ သတိ၊ အိပ်လဲ သတိ၊ အစစ အရာရာ သတိနဲ့ချည်းပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ရှင် အိပ်ပျက်တာ သုံးညဆက်တိုက် ရှိပြီပဲ”

“တရုတ်ဖြူတွေနဲ့ တိုက်တုန်းက ဆယ့်ငါးရက်တိတိ ဘုရားစူး လွတ်ရုံ အိပ်ဖူးတယ်၊ ဒါလဲ မင်းကို ပြောဖူးသားပဲ၊ ထားပါတော့လေ... ညွန့် ဘာအိပ်မက် မက်သလဲ၊ နေဦး... ကိုယ် မီးအိမ် မြှင့်လိုက်ဦးမယ်”

ဘခက်သည် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး မှိန်မှိန်သာ ထွန်းထားသော ရေနံဆီမီး အိမ်ကို ပိုမိုအလင်းရောင်ရရန် မီးစာမြှင့်လိုက်၏။

အပြင်ဘက်၌ မိုးသဲသဲရွာနေမှန်း ညွန့်မေ သတိပြုမိသည်။ လျှပ်တို့လည်း ဝင်းနေ၏။ မိုးတို့လည်း ချုန်းနေ၏။

ခုတင်ထက်သို့ ဘခက် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ကဲ... ဆိုစမ်း၊ ဘာအိပ်မက် မက်သလဲ”

ညွန့်မေက အသာအယာ ရယ်၏။

“ညွန့် ဘာရယ်တာလဲ”

“ညွန့် ပြောရင် ရှင်လဲ ရယ်မှာပဲ”

“ရယ်စရာဆိုလဲ ရယ်ပါမယ်၊ မရယ်စေချင်ဘူးဆိုလဲ မရယ်ပါဘူး၊ ပြော
မှာသာ ပြောပါဦး”

ညွန့်မေသည် ဆက်မပြောဘဲ ရယ်ပြန်သည်။

“ရော... ရယ်နေပြန်ပါပြီ၊ ဘာသဘောကျလို့လဲ”

“အိပ်မက်ကို သဘောကျလို့ပါ”

“ဘာမက်လို့လဲ”

“နုနုငယ်ကို”

“ဟေ... နုနုငယ်ကို”

ညွန့်မေသည် အိပ်မက်ကို ပြန်လည်ပြောပြ၏။ ညွန့်မေ စကားဆုံး
သောအခါ ဘခက် တည်ငြိမ်စွာ မှတ်ချက်ချ၏။

“ညွန့်က စိတ်စွဲလို့ပါကွာ၊ အင်းလေ... မိနုငယ်ကို တို့ ဘယ်လိုမေ့နိုင်
ပါ့မလဲ၊ ညွန့်လဲ မမေ့နိုင်ဘူး၊ ကိုယ်လဲ မမေ့နိုင်ဘူး၊ ဟိုကောင် နှင်းငွေ ဆိုရင်တော့
ဘယ်လိုရှိရာမယ် မသိဘူး”

ညွန့်မေသည် ဘခက်၏ ရင်ခွင်၌ ခေါင်းအပ်လျက် တိုးတိုးဆိုသည်။

“ညွန့်ကတော့ တစ်မျိုးထင်တယ်”

“ဘယ်လို ထင်လို့တုံး”

“နုနုငယ် မကျွတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဟေ”

“ဟုတ်တယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ နုနုငယ်က သေသေချာချာကို ပြောတယ်၊
ကျွန်မ နားထဲမှာ ကြားယောင်တုန်းပဲ၊ ဘာတဲ့ အဲ... ဟုတ်ပါတယ်၊ သေပြီးပါပြီ၊
ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာက နုနုငယ် စောင့်နေတယ်၊ အဲဒီလို ပြောတယ် ကိုဘခက်ရဲ့”

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဘခက်သည် သူ့ခလေ့အတိုင်း အော်ရယ်တော့၏။

“ကြည့်... ရင် ရယ်တယ်၊ ကျွန်မ စကားက ဘာရယ်စရာကောင်းလို့တုံး”

“ရယ်စရာကောင်းတာပေါ့၊ တခြားလူက ပြောရင် ကိုယ် ရယ်ချင်မှ
ရယ်မယ်၊ ညွန့်လို ဘီအီးဒီဘွဲ့ ရထားတဲ့ ဆရာမကြီးက ပြောတော့ ရယ်တာပေါ့”

“ဘာဆိုလို့တုံး”

“ဟောဗျာ... နို့... ညွန့်ပဲ ပြောတယ်၊ ညွန့်တို့ စိတ်ပညာ သင်ခဲ့ရတယ်၊
ကမ္ဘာကျော် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ စိတ်ပညာဆရာကြီး ဒေါက်တာဖရွိုက်က အိပ်မက်
ဆိုတာကို စိတ်စွဲလမ်းမှုရဲ့ အကျိုးလို့ ရှင်းပြတယ်၊ ဘာတဲ့... အဲ... တိုက်ရိုက်

စိတ်စွဲလမ်းမှုကြောင့် မက်တာက တစ်မျိုး၊ မသိစိတ်ရဲ့ စွဲလမ်းမှုကြောင့် ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် ရုပ်ဖျက်ထွက်လာတဲ့ အိပ်မက် ဆိုတာက တစ်မျိုး၊ ဟုတ်စ ဆရာမကြီး”

ညွန့်မေက သဲ့သဲ့ရယ်၏။ အတန်ကြာမှ စဉ်းစားပြီး ဖြေသည်။

“ပါမောက္ခ ဖရွိုက် ပြောတာကလဲ ပြောတာပေါ့လေ၊ ပါမောက္ခဖရွိုက် ပြောတာသာ အမှန်လို့ ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မပြောခဲ့ရပါလား။ ဘုရားဟောကလဲ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“အိပ်မက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘုရားဟောတာတွေတော့ ကိုယ် ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားဘဝကတည်းက သိပြီးပဲ၊ ပါမောက္ခဖရွိုက် ပြောတဲ့ စိတ်စွဲလမ်းလို့ သွေးလေချောက်ချားလို့ မက်တဲ့ အိပ်မက်မျိုး ဆိုတာလဲ ဘုရားက ဟောပြီးသားပဲ။ အဲ... ကိုယ်တို့ ဉာဏ်မမီလို့ ယုံရခက်တဲ့ အိပ်မက်မျိုးတွေလဲ ရှိချင် ရှိမှာပေါ့ကွာ”

“ကျွန်မလဲ အဲဒါမျိုး ပြောပြနေတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညွန့် အိပ်မက်ကိုတော့ ပါမောက္ခဘခက် ဖတ်တတ်ပါတယ်”

“ဖတ်တတ်ရင် ဖတ်ပြလေ”

“လွယ်လွယ်လေးပါ၊ သွေးလေ ချောက်ချားတာလဲ ပါတယ်၊ စိတ်စွဲလမ်းတာလဲ ပါတယ်၊ ဟိုဒင်း ဒွေးရော ဥပဒ်ရော ဆိုတာလေ”

“ဆက်ပြောလေ”

“ဟိုတစ်နေ့က တံတားကြီး ကျိုးပြီး လမ်းရေလျှံကာတည်းက ညွန့်ရော ကိုယ်ရော ပင်ပန်းနေခဲ့ကြရတယ်၊ ပြီးတော့ ညွန့်က အခု ကျန်းကျန်းမာမာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကျွန်မ ကျန်းမာပါတယ်”

“အို... ကိုယ်ပြောတာက အခုပါ၊ ပြီးတော့လဲ ညက မအိပ်ခင် ဟိုကောင့် အကြောင်း ပြောကြသေးတယ် မဟုတ်လား၊ နွေတုန်းက ရွာဝင်ပြီး ရန်ကုန် ထွက် သွားတယ်၊ အပြန်ဝင်ဦးမယ် ဆိုပြီး ပေါ်မလာဘူး၊ ဒီကနေ စကားစပ်ပြီး မိနုငယ် အကြောင်းဆီလဲ ရောက်သွားကြတယ် မဟုတ်လား”

ညွန့်မေသည် ဘခက်၏ ရင်ခွင်တွင် ခေါင်းအပ်လျက်က စဉ်းစားရင်း ငြိမ်နေသည်။

“ညွန့် ဘာငြိမ်နေတာလဲ”

“ဪ... ကိုဘခက် ပြောတာက သဘာဝကျတော့ ကျပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ တစ်ခု စဉ်းစားမိသေးတယ်”

“ဘာစဉ်းစားမိသလဲ”

“ဟိုဒင်း.. ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိဘူး”

“အိုး.. ကိုယ် စဉ်းစားမိတာ ကိုယ် မပြောတတ်ဘူး”

“ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး၊ စကားကို လုလုပြောတယ်”

ဘခက်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ တဟဲဟဲသာ ရယ်နေသောကြောင့် ညွန့်မေကလည်း ပြုံးလိုက်ရပြီး ဆက်ပြော၏။

“ဒီလို ကိုဘခက်ရဲ့ နုနုငယ်များ ကျွန်မတို့နဲ့ လာနေချင်လားမှ မသိဘဲ”

“ဘယ်လို... ဘာပြောတယ် ညွန့်”

“ဟိုဒင်းလေ... နုနုငယ်က ကျွန်မ... ကျွန်မ...”

ညွန့်မေသည် စကားမဆက်ဘဲ ရပ်သွား၏။ ခေတ္တ တွေ့နေရာမှ ဘခက် သည် သဘောပေါက်သွား၏။ သူသည် အော်ရယ်ဦးမည် ကြံ၏။ သို့ရာတွင် ရင်ခွင်တွင်းမှ ချစ်ဇနီး၏ မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်မိလျက်သာ ရှိနေသည်။

ညွန့်မေ၏ အသားကလေးများမှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ညို၍ ညက်နေ၏။ ပို၍ ထူးခြားသည်မှာ ညို၍ ညက်ညောသော အသားလေးများသည် စိုလန်း ပြာမွတ်လျက် မဝင်းပပ ဝင်းပပလည်း ရှိနေသည်။ မမှိန်လွန်း၊ မလင်းလွန်းသည့် မီးအိမ်မှ အရောင်ကြောင့် ချစ်ဇနီး၏ ဤအလှကို သူ တွေ့ရလေသည်။

ရွှေကျီးညိုမလေးဟု ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းမှ သူ မြတ်နိုးခဲ့ရသော အချစ်ဦး ချစ်ဇနီး၊ သူ့ချစ်ဇနီးသည် ယခုည၊ သို့မဟုတ် နံနက်၌ ခါတိုင်းထက် ထူး၍ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ လှနေ၏။

ဘခက်သည် ညွန့်မေ၏ နဖူးကလေးကို ယုယစွာ နမ်းလိုက်၏။ ဆံပင် များကို ပွတ်ရင်းလည်း တိုးတိုးညင်သာ ပြော၏။

“ညွန့် ပြောတာ ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညွန့်ရင်သွေး ကိုယ့် ရင်သွေးက လေးလရှိနေပြီ မဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်အတွက် နေရာ ဘယ်လိုလုပ် ပေးနိုင်မလဲ။ နေရာမရှိမှန်း သိလျက်က တစ်ယောက်ကကော မလာပါဘူး။ စိတ် စွဲလမ်းတုန်း၊ သွေးလေ ချောက်ချားတုန်း မက်တဲ့ အိပ်မက်ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ ညွန့်။”

မနက်ဖြန်မှာ ဆက်လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ ဒါထက် ညွန့် နက်ဖြန် ကျောင်း ပိတ်တယ်နော်”

“ပိတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းက ဆရာ ဆရာမတွေရော၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေရော ဒီမှာ လာလုပ်အားပေး ကူညီကြမယ်၊ ခုနစ်နာရီမှာ ချိန်း ထားတယ်၊ သူတို့ကို ရှာထိပ်က ကြိုရဦးမယ်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုယ် သတိလစ်သွားတယ်၊ ဪ... ညွန့်ရေ၊ ရောင်နီ လာနေပြီ”

အခန်းတွင်းမှ မီးရောင်သည် ဖျော့နေ၏။ အပြင်မှ အလင်းရောင်များ တိုးဝင်လာနေပေပြီ။

ဘခက်သည် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး ပြတင်းတံခါးတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်၏။

အပြင်၌ မိုးစဲနေပြီ။ ရှမ်းတောင်တန်းကြီးများ၏ ဟိုမှာဘက် အဘယ်မျှ ဝေးမည်ဟု မသိနိုင်သော နေရာဆီ၌သာ အားပျော့သော လျှပ်ရောင်များကို တွေ့ရ သည်။ မိုးတို့လည်း မချုန်းပြီ။

နေရောင်ထိန်ထိန်ကို မမြင်ရ။ သို့ရာတွင် မိုးစင်စင်ကား လင်းပေပြီ။

သန့်သော၊ လတ်ဆတ်သော၊ ရေနံ့၊ မိုးနံ့ ပါသော လေသည် ပြတင်းမှ ဖြတ်ဝင်လာ၏။ လေ၏ ရနံ့ကို ရှုရခိုက်တွင် တဟဲဟဲ ဒေါမာန်ကြီးစွာ စီးဆင်း လာသော ချောင်းရေသံကိုလည်း ကြားရလေသည်။

သဘာဝ၏ သာယာသော နံနက်ခင်းကို ကြည့်ရင်း....

သဘာဝ၏ ရိုင်းစိုင်းမှုဖြစ်သော ချောင်းရေ၏ ဒေါသသံကို ကြားရင်း ဘခက်၏ ရင်တွင်း၌ ခံစားမှုမျိုးစုံ ပေါ်လာသည်။ ဦးနှောက်တွင်း၌လည်း အတွေး မျိုးစုံ ပေါ်လာ၏။

ပင်ပန်းမှုနှင့် အိပ်ပျက်ခြင်းတို့ကြောင့် နွမ်းနယ်မှုကို ခံစားနေရ၏။ အနည်းငယ်ပင် မူးရိပ်မူးရိ ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်လက် အကြောအခြင်တို့မှာ အောင့် တောင့်တောင့် နာတာတာ ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် နွမ်းနယ်သော ခန္ဓာကိုယ်သည် ထူးဆန်းစွာ အားမူ မလျော့။ ခေါင်းတွင်း၌ မူးရိပ်မူးရိလိုလို ဖြစ်နေသော်လည်း အာရုံအသီးသီးက လန်းဆန်း ထက်မြက်နေပြန်၏။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေဆဲမို့ နံနက်ဦး၏ အေးချမ်းသာယာမှုကို ပိုမို ထိတွေ့ ခံစားနိုင်လေသည်လောမသိ။

နံနက်ခင်း၏ အေးချမ်းသာယာမှု။ သူ့စိတ်တွင် ဤစကားပေါ်လာသော အခါ ဘခက်သည် ပြုံးမိ၏။

ချောင်းရေ၏ဒေါသသံကိုကြားနေရသောကြောင့် နံနက်ခင်း၏အေးချမ်းသာယာမှု ဟူသော စကားသည် ရာခိုင်နှုန်းပြည့် မမှန်ဟု ဘခက် ထင်မိသည်။

ကားလမ်း ပြတ်သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ရွာမွန်သာ တံတားကြီး၏ ဟိုဘက် သည်ဘက်တွင် ရပ်ထားကြရသည့် ကားများ၊ ရွာတွင်း ရွာပြင်တွင် မိမိတို့ တတ်နိုင်သမျှ နေရာချထားပေးရသော ခရီးသည်များ တံတားကြီး အချိန်မီ ပြင်ပြီး၍ လမ်းပြန်ဆက်ရန် နေ့ရောညဉ့်ပါ ကြိုးစားနေကြသော ပြည်သူ့လုပ်ငန်းဌာန အလုပ်သမားများ၊ လုပ်အားပေး ပြည်သူ့လူထုများ၊ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ တပ်မတော်သားများနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ အားလုံးသည် မိမိနည်းတူ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြမည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသော်လည်း လုပ်ငန်းမှန်သမျှကို ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေအောင် ဆောင်ရွက်ကြရဦးမည်။

အားလုံးသည် နံနက်ခင်း၏ အေးချမ်းသာယာမှုကို သတိပြုမိကြပါလေမည်လော။

ဘခက်သည် ဒုတိယအကြိမ် ပြုံးမိပြန်ပါ၏။

နွေတုန်းက နှင်းငွေနှင့် ပြန်ဆုံမိစဉ် မိမိက ကြားဝင့်စွာ ပြောခဲ့၏။

“စမုန်ကို တို့ ဆည်တော့မယ်၊ တို့အားလုံးရဲ့ လုပ်အားနဲ့ပဲ ဆည်ပစ်လိုက်မယ်”

ထိုစဉ်တုန်းကတော့ မာန်နှင့် အားနှင့် ကြုံးဝါးခဲ့သည်။ အမှန်မှာ အပြုလုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်ရသည်မှာ မလွယ်ပါလေ။ ဆန္ဒစောရုံနှင့်လည်း မပြီး။ ကာယလုပ်အား တစ်ခုတည်းနှင့်ကလည်း မပြီးနိုင်။ မြစ်ကြီးတစ်ခုကို ဆည်ရန် မဆိုထားနှင့်၊ ချောင်းငယ်တစ်ခုကို ဆည်ရန်ကပင် ပြဿနာတို့ ရှိနေ၏။ ဉာဏအစွမ်းကလည်း လိုနေသေး၏။ ကာယအားနှင့် ဉာဏအစွမ်းကို အမြင့်ဆုံးထိ ရောက်အောင် အသုံးပြုနိုင်ရေးအတွက် ဘဏ္ဍာငွေကြေးကလည်း ထင်သည်ထက် ပိုလိုနေသေး၏။ ထိုထက် ခက်သည်မှာ လူမှုရေးပြဿနာပင် ဖြစ်သည်။ အများကောင်းအောင် လုပ်တိုင်း အများက ကောင်းသည်ဟု ထင်ချင်မှ ထင်သည်။

ဘခက် အတွေးကောင်းနေခိုက် နောက်ပါးမှ ညွှန်မေ၏ အသံ ပေါ်လာ၏။

“စောစောစီးစီး ဘာတွေ တွေးပြီး ခေါင်းရှုပ်နေသလဲ ဆရာကြီး၊ မျက်နှာ သစ်ဖို့ ပြင်ပြီးပြီ”

ထိုအခါမှ ဘခက်သည် ပြတင်းမှ ခွာပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။
အောက်ထပ်စာကြည့်တိုက်က ဖွင့်ပြီးပြီ။ စားပွဲခုံများကို ဖုန်သုတ်နေသော
သျှောင်တစောင်းနှင့် ဦးကြီးကို ဘခက်က နှုတ်ဆက်၏။

“အလို... ဦးကြီးထွန်း၊ စောလှချည်လား။”

“မစောလှပါဘူး ဦးဘခက်ရာ၊ ကျုပ် အမြဲ ဒီအချိန် ဖွင့်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ တံတားကျိုးလို့ ဦးကြီးထွန်းလဲ တစ်ညလုံး
ပင်ပန်းခဲ့တာ၊ တစ်ခါတလေ နောက်ကျဖွင့်လို့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။”

“ဟာ... ကိစ္စရှိတာပေါ့၊ စာကြည့်တိုက် ဆိုတာ လူတွေရဲ့ မျက်လုံးပဲ၊
လူတွေ မျက်လုံးဖွင့်တဲ့ အချိန်မှာ စာကြည့်တိုက်လဲ ဖွင့်ပြီး ဖြစ်ရမယ်”

ဦးကြီးထွန်း၏ စကားကြောင့် ဘခက်သည် သဘောကျပြီး ရယ်သည်။
ဤစကားကို ဦးကြီးထွန်းထံမှ ဘခက် မကြာမခဏ ကြားရပြီး ဖြစ်သည်။ ကြားရ
တိုင်းလည်း သဘောကျ၏။

ဘခက် ရယ်နေခိုက် ဦးကြီးထွန်းက သတင်းစာများကို ပြ၏။

“ညက အလုပ်များနေတာနဲ့ ကျုပ် ဒါတွေ မဖတ်ရသေးဘူး၊ အခု
စောစောစီစီ ဖတ်ချင်တယ်၊ ကျုပ်လိုပဲ တခြားလူတွေလဲ ဖတ်ချင်မှာပေါ့”

ရန်ကုန်မှ မီးရထားနှင့် ပါလာသော နေ့စဉ် သတင်းစာများသည် မြင်း
လှည်းကြုံနှင့် သာစည်မှ ရွာမွန်သာသို့ မိုးချုပ်မှ ရောက်လာရိုး ဖြစ်သည်။ ဦးကြီးထွန်း
သည် အနည်းဆုံး သတင်းစာ နှစ်စောင်ခန့် ဖတ်ပြီးမှ စာကြည့်တိုက် ပိတ်လျက်
အိမ်ပြန်ရိုးဖြစ်သည်။ မနေ့ညက တံတားကျိုးကိစ္စ၌ ဝင်လုံးပန်းနေရသောကြောင့်
သူ သတင်းစာ မဖတ်ခဲ့ရ။ သူ့လို မဖတ်ရသေးသူများအတွက်လည်း သူ ကိုယ်ချင်း
စာသည်။ ဦးကြီးထွန်း၏ ယင်းစေတနာနှင့် ဆန္ဒကို ဘခက် ကောင်းစွာ သဘော
ပေါက်မိ၏။

ဘခက်သည် မျက်နှာသစ်ရန် ဆက်ထွက်လာသည်။

မျက်နှာသစ်ရန် နေရာသို့ အရောက်၌ ဘခက်သည် ပြုံးမိပြန်၏။ ပြုံးမိ
ရာမှ ရင်သည် နင့်တင့်တင့် ဖြစ်သွားလျက် အပြုံးရပ်မိပြန်သည်။

အမိုးအကာနှင့် ရေချိုးခန်းသည် သပ်ရပ်နေ၏။ ရေချိုးခန်းတွင်း၌ ရေ
ကြည်ပြည့်သော အုတ်ကန် ရှိနေသည်။ ရေချိုးခန်း၏ နောက်တွင် ဒန့်သလွန်ပင်တို့

က စိမ်းလဲ့လဲ့ လွင်နေသည်။ သင်္ဘောပင်တို့က စိမ်းမြမြ မှောင်နေ၏။ ရွက်ရင့်နှင့် ရွက်နု ရောသော ပျဉ်းတော်သိမ်ပင်တို့မှ အနံ့တသင်းသင်းတို့ကိုပင် ရသည်ဟု ထင်မိသည်။

ယခင်ကမူ ဤနေရာ၌ ဆိတ်ခြံသာ ရှိခဲ့သည်။ ဆိတ်ချေးနှင့် ဆိတ်သေးနဲ့ တို့က ဟောင်နေခဲ့၏။ ရေချိုးခန်းလည်း မရှိ။ ရေလှောင်ကန်လည်း မရှိ။ ရေအိုး တစ်လုံးသာ ရှိခဲ့၏။ မိမိ မိုက်နေစဉ်က အမေ ဒေါ်မြ ပင်ပန်းစွာ ဖြည့်ခဲ့ရသော ရေအိုးတစ်လုံး၊ အမေ ဒုက္ခိတဖြစ်ချိန်၌ လိမ္မာလာသော မိမိ ဖြည့်ခဲ့ရသော ရေအိုး တစ်လုံး၊ တစ်နေ့၌ မိမိနှင့် နှင်းငွေတို့ အတူ မျက်နှာသစ်ခဲ့ကြသော ရေအိုးတစ်လုံး၊ ထိုနေ့က နှင်းငွေနှင့်အတူ မိမိသည် ရွာက စွန့်ခွာ ပြေးခဲ့ရဖူးသည်။

ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော နှစ်များ၊ စိတ်ပျက်စိတ်ညစ်ဖွယ် ဖြစ်သော နှစ်များ၊ လွမ်းဖွယ် ဖြစ်သော နှစ်များ။

ယခု အမေ မရှိတော့ပြီ။ ဆေးကုမရသော ဒုက္ခိတအမေကို နောက်ပိုင်း၌ မိမိနှင့် ညွှန်မေသည် တာဝန်ကျေပွန်စွာ တတ်နိုင်သမျှ ချမ်းသာအောင် ပြုစုကံ ကြံခဲ့ရသေး၏။ ဤအတွက်မူ စိတ်ချမ်းသာ ရသေးသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ယခု အချိန်၌ အမေတော့ မရှိတော့ပြီ။

ဪ... မိနုငယ်လည်း မရှိတော့ပြီ။ ယခင်က အရာတို့သည် ယခု မရှိ တော့ပြီ။ ယခင်အရာတို့ ယခု မရှိတော့သော်လည်း ယခင် ဆိုသော အတိတ်သည် ရင်၌ ဘာကြောင့် ရှိနေရသေးပါသနည်း။

ယခင်က အကြောင်းများ၊ အမေ့ အကြောင်းများ၊ မိနုငယ် အကြောင်း များ ဒါတွေက ရင်မှာ ရှိနေသေးသည်။ ယနေ့နံနက်၌ ပို၍ ရှိနေသေးသည်။ နံနက် မလင်းမီ ညွှန်မေ ထပြောသော တောက်တီးတောက်တဲ့ အိပ်မက်ကြောင့် ပို၍ ရှိနေလေသေးသည်။

ဘခက်သည် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး မျက်နှာသစ်ရန် ပြင်၏။

မျက်နှာသစ်ရန် ရေချိုးခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရန် မလိုပါ။

ရေချိုးခန်းအပြင်၌ သစ်သားစင်ကလေး တစ်ခု ရှိသည်။ စင်ပေါ်၌ ရေလုံ တစ်ခုလည်း ရှိသည်။ ရေဖလား တစ်လုံးလည်း ရှိသည်။ ဆပ်ပြာခွက်လည်း ရှိသည်။ သွားတိုက်ဆေး တင်ပြီးသား သွားပွတ်တံလည်း အဆင်သင့်။ ရေချိုးခန်းမှသည်

ဒန့်သလွန်ပင်ဆီ သွယ်တန်းထားသော သွပ်နန်းကြိုးပေါ်၌လည်း မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်က အဆင်သင့်။

ဘခက်သည် ကျေနပ်သွားသည်။ မိမိဘဝကိုလည်း ကျေနပ်သွားသည်။ တာဝန်ကျေလှသော ချစ်ဇနီး ညွန့်မေကိုလည်း ကျေနပ်သွားသည်။ နှင်းငွေသာ အနီးရှိလျှင် 'ဟေ့ကောင် နှင်းငွေ၊ ကြည့်စမ်း... ကြီးပွားနေလိုက်တာ ကြီးပွားနေ လိုက်တာ၊ ကိုဘခက်တို့ ကြီးပွားနေပုံကလေးတွေက' ဟု ပြောချင်သည်။ ဤသို့ ပြောလျှင်လည်း ကောင်းမည် မထင်။ မိမိက ရွှေကျီးညိုမကလေး၏ သက်ထား သခင် ချစ်သောလင်၊ နှင်းငွေ ခမျာမှာမူ...။

နှင်းဖြူမလေး နုနုငယ် မရှိပြီ။

ဆပ်ပြာ ဝင်သွား၍ စပ်သော မျက်လုံးကို ပွတ်ရင်း ဘခက်သည် ရေရွတ် လိုက်၏။

“ဟယ်... နှင်းငွေနဲ့ မိနုငယ်ကလဲ ခေါင်းထဲ ရောက်လာပြန်ပါပြီ”

ဘခက်သည် မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် မျက်နှာသုတ်လိုက်၏။ မျက်နှာသုတ် ပဝါကို လည်ပင်းတွင် ပတ်လျက် အောက်ထပ် စာကြည့်တိုက်ဆီ လာခဲ့၏။

ဦးကြီးထွန်းက သတင်းစာတစ်စောင်ကို အားရပါးရ ထိုင်ဖတ်နေ၏။ ဖတ်ရင်းကလည်း အလွန် သဘောကျဟန် တစ်ချက်တစ်ချက် တခွီခွီ ရယ်နေ၏။

စားပွဲပေါ်တွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်အိုးနှင့် ပန်းကန်လုံးများ ရှိနေ၏။

ဦးကြီးထွန်းက သတင်းစာမှ မျက်နှာ ခွာကာ ဘခက်ကို လှမ်းပြော၏။

“သောက်ဖျ ဦးဘခက်၊ ဦးဘခက်ရော ဆရာမကြီးရော အိပ်ရာထ နောက် ကျမှာ ကျုပ် သိလို့ အဖန်ကို ကျုပ်အိမ်က ကျီလာတာ”

“ဟုတ်လား... ကျေးဇူးပါပဲ ဦးလေးထွန်း၊ နို့... ဦးလေးထွန်းကော မသောက်ဘူးလား”

“မသောက်သေးဘူး၊ ဒီမှာ ကောင်းခန်းလေး ရောက်နေလို့”

“ဘာကောင်းခန်းလဲ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အခန်း၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ ငဒိုး၊ သာဂဒိုး ဆိုတဲ့ အကောင် လေး၊ သူ့နာမည်ကလဲ တို့ရွာမှာ ရှိတဲ့ နားညှိမိုးဟာ၊ ပြီးတော့ တို့လိုပဲ သူ စကား ပြောတတ်တယ်၊ တကယ့်အကောင်ကွာ၊ တို့အကြောင်းလဲ သူတော်တော် သိတယ်၊ ဘုရားစူး... အဟုတ်”

ဦးကြီးထွန်းသည် သူ့သတင်းစာမှ သူ ချစ်လှသော ငဒိုး၏ ဆောင်းပါးကို မြန်ရေရှက်ရေ ဆက်ဖတ်နေလေ၏။

အပေါ်ထပ်မှ ညွန့်မေ ဆင်းလာ၏။

ညွန့်မေ လက်တွင်း၌ ပန်းကန်ဇောက်တစ်ခု ပါလာသည်။ ပန်းကန် စောက်ဆီမှ ဆီဆမ်းထားသော ပဲပြုတ်နှင့် ကြက်သွန်နီနဲ့ မွှေးနေ၏။

“ကိုဘခက်ရေ... ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းပဲ စားတော့၊ ထမင်းကြော်ဖို့ အချိန် မရဘူး”

“ပဲပြုတ် ဆီဆမ်းရရင်လဲ ပြီးတာပဲ၊ လာလေ.. ညွန့်ပါ ဝင်စား”

“ဟင့်အင်း.... ကျွန်မ ဘုရားရှိခိုးဦးမယ်၊ ကိုဘခက် စားနှင့်လေ”

ညွန့်မေသည် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။

ပြည့်ဝတောင့်တင်းသော ချစ်ဇနီး၏ နောက်ပိုင်းကို လှမ်းကြည့်လျက် ဘခက်သည် ဒုတိယအကြိမ် ဘဝကို ကျေနပ်မိပြန်၏။

ပဲပြုတ်ဆီဆမ်း တစ်ခွန်း စားလိုက်၊ လက်ဖက်ရည် တစ်ကျိုက် စုပ်လိုက် နှင့် ဘခက် ဖိမ်တွေ့နေ၏။

အပေါ်ထပ်မှ ကြေးစည်သံလွင်လွင် ပေါ်လာ၏။ ထို့နောက် ကြားနေကျ ဖြစ်သော်လည်း မရိုးနိုင်သည့် ညွန့်မေ၏ ဘုရားရှိခိုးသံ။

ထိုစဉ် ဦးကြီးထွန်းက ကပ်လာ၏။

“လာ... ဦးကြီးထွန်း၊ ပဲပြုတ်ဆီဆမ်း စားဦး”

“စားပါ့မယ်၊ ဒါထက် ကဆ ဆိုတဲ့ငနဲက ဘယ်သူလဲ”

“ဘလူ... ကဆ”

“ဘိုးဘိုးပြောင်ကာတွန်း ဆွဲတဲ့ ငကိဟာလေ”

“ဪ... ကဆ၊ သိပြီ၊ သူ့နာမည် ကျော်ဆန်းတဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကြီးမှ ခင်ပါတယ်၊ ဒေါက်တာနှင်းငွေနဲ့တော့ ကောလိပ်ကတည်းက သိကြသတဲ့”

“နေဦး... ဒေါက်တာနှင်းငွေ ဆိုတာ ဟိုတစ်နေ့က အိမ်ဆိုးဘက် သွား တဲ့ သူငယ်လား”

“ဦးကြီးထွန်းက မှတ်မိသားပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကိုကျော်ဆန်းက တက္ကသိုလ် မှာ ဘိုင်အကျဆုံး ကျောင်းသားတဲ့၊ ဒီကြားထဲက ထမင်းအငတ်ခံပြီး စွယ်စုံကျမ်း ကို ငွေတစ်ထောင်နဲ့ ဝယ်သတဲ့၊ နှင်းငွေ ပြောပြဖူးတယ်”

“စွယ်စုံကျမ်းကို ငွေတစ်ထောင်နဲ့ ထမင်းအငတ်ခံ ဝယ်တယ်... ဒီ ကဆ
ဆိုတဲ့ အကောင်ကလေး၊ လပေးနဲ့ ဒီကောင် မဝယ်ဘူးလား”

“ဟာ... ဦးကြီး ပြောတာက အခု မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်းကြီး၊ အဲဒီခေတ်
တုန်းက မပေါ်သေးဘူး။ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတဲ့ စွယ်စုံကျမ်းပဲ ရှိသေးတယ်၊
ဘိလပ်ပြန် တစ်ယောက်ဆီက သူ ဝယ်တာ”

“ကာတွန်းဆရာက ဘာလို့ စွယ်စုံကျမ်း ဝယ်ရတာလဲ”

“ကာတွန်းဆရာ ဆိုတာက လူပြက် မဟုတ်ဘူး၊ လက်ရှိ လူ့ဘောင်မှာ
မဟုတ်က ဟုတ်က ဖြစ်တာတွေကို တိုတိုတုတ်တုတ်နဲ့ ထိအောင် မိအောင်
ဖော်ပြရတဲ့ ပညာရှိ အကောင်းစားလေးမျိုး တစ်မျိုး၊ အဲဒါကြောင့် သူ စွယ်စုံကျမ်း
ဝယ်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဦးကြီးထွန်းသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စဉ်းစားပြီးနောက် “ဒီလိုဆို
တော့ ကာတွန်းဆရာ ဖြစ်ဖို့ကလဲ မလွယ်ပါလား” ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

ဘခက်က ပဲပြုတ် ဆက်စားသည်။ ဦးကြီးထွန်းလည်း ဝင်စားသည်။
စားရင်းမှ ဦးကြီးထွန်းက ကောက်ကာငင်ကာ မေးသည်။

“ခုနက ဦးဘခက် ပြောတဲ့ ဒေါက်တာနှင်းငွေ ဆိုတာဟာ ဟို သေသွား
တဲ့ ကောင်မလေး နုနုငယ်ရဲ့ ရည်းစားလား”

“အင်း... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက အခု ဘိလပ်ပြန် ဆရာဝန်ကြီး”

“တော်တော် သနားစရာကောင်းတဲ့ သူငယ်ပဲ၊ သံယောဇဉ် အတော်
ကြီးရှာပုံ ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်နဲ့ အရင်တွေ့တာ၊ ဘာတဲ့... အဲ... ကျွန်တော်
နုနုငယ်တို့ အိမ်ကို သွားပါမယ် ဦးကြီးခင်ဗျာ... တဲ့၊ သူ ထွက်သွားတော့ ရွှေမိ ကလဲ
အူလိုက်တာ၊ မကောင်းဆိုးဝါး တွေတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကျောက်ခဲကလဲ သူ့ကို နာနာဘာဝ
ထင်တာ၊ အင်း... ဒါပေမဲ့ ဟိုဂူကို တွေ့ပြီးမှ အဲဒီသူငယ်တော့ နောက်တစ်ခါ ဒီရွာ
ပြန်လာမယ် မထင်ပါဘူး၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

“ကျွန်တော်တော့ သူ ပြန်လာမယ် ထင်တာပဲ”

“ဘာပြုလို့”

ဘခက် မဖြေလိုက်ရ။ အိမ်ရှေ့ သဲလမ်းပေါ်တွင် ဖိးယက်ကားကလေး
တစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ၏။

ကားပေါ်မှ လူရွယ်တစ်ဦး ဆင်းလာ၏။
 သူက ဘခက်ကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။
 “ဘခက်ရေ... ဒီတစ်ခါတော့ မင်းတို့အိမ်မှာ ငါ ညအိပ်ရလိမ့်မယ်၊ ကျေနပ်
 ရဲ့လား”

ဘခက်က ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် သူ့ထံ ပြေးလာဆီးကြိုသည်။
 ဦးကြီးထွန်းက ထိတ်လန့်အံ့သြစွာ ရေရွတ်၏။
 “မြတ်စွာဘုရား... ဟိုသူငယ် အဲ... ဒေါက်... ဒေါက်.... ဒေါက်တာနှင်းငွေ
 ပါကလား”

အခန်း (၂)

ခုံတန်းတွင် အတူထိုင်မိကြသောအခါ ဘခက်က လှိုက်လှဲဝမ်းသာစွာ ပြော၏။

“ဟေ့ကောင် နှင်းငွေ၊ မင်း အသက်ရှည်ဦးမယ်၊ ညကရော ဒီမနက်ရော တို့ မင်းအကြောင်းချည်း ပြောနေကြတာ”

“ငါ့အကြောင်း ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ”

ဘခက်က နှင်းငွေကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

ဟိုတစ်ခေါက်တုန်းကကဲ့သို့ပင် နှင်းငွေသည် တက်ထရွန်ဘောင်းဘီ နှင့် အင်္ကျီတို့ကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ရှည်သွယ် အချိုးကျသော သူ့အရပ်အမောင်းနှင့် သူ့ဝတ်စုံသည် လိုက်ဖက်သည်။ သူ့အမူအရာက တည်ငြိမ်အေးချမ်းသည်။ သူ့မျက်နှာထားကလည်း လေးနက်လျက် ဣန္ဒြေပြည့်သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းမှ နှင်းငွေသည် အဝတ်အစားကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်တတ်ကြောင်း ဘခက် အမှတ်ရသည်။ ဝတ်စားသမျှလည်း အသားအရေ အရပ်အမောင်းနှင့် အမြဲလိုက်ဖက်၍ ကြည့်ကောင်းသည်။ ကလေးဘဝကတည်းမှ နှင်းငွေ၏ အမူအရာသည် တည်ငြိမ်အေးချမ်း၍ မျက်နှာထား လေးနက်လျက် ဣန္ဒြေပြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ဟိုစဉ်တုန်းက လေးနက်လျက် ဣန္ဒြေပြည့်သော မျက်နှာတွင် တောက်ပသည့်ရွှင်ပျမှုကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ယခုမှ နှင်းငွေ၏ မျက်နှာသည် အတန် နှမ်းနှမ်းနယ်နယ် နိုင်သည်။ ပြုံးရယ်နေစဉ်တွင် နှမ်းနယ်ခြင်းက ထင်ရှားနေ၏။ မျက်လုံးများသည် ကြည်လင်မြဲ ကြည်လင်နေသေးသော်လည်း မတောက်ပလှ။

“ဟေ့ကောင် ဘခက်၊ ပြောလေ၊ ငါ့အကြောင်း မင်းတို့ ဘာပြောနေကြ သလဲ”

နှင်းငွေက ထပ်မေးမှ ဘခက်သည် မိမိစကား အစမှားသွားကြောင်း သတိပြုမိသည်။

မိမိတို့ ပြောမိကြရာ၌ နုနုငယ်၏ အကြောင်းလည်း ပါသည်။ တကယ် တော့ အားလုံးမှာ စိတ်ကောင်းဖွယ်ရာတွေ မဟုတ်။ နွမ်းနယ်သော နှင်းငွေကို သည်အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောပြီး ဇာတ်ဟောင်းလှန်ကာ စိတ်မကောင်း မဖြစ် စေလို။

ဘခက်က မုသားဆို၏။

“ညွန့်မေ့နဲ့ ငါ မင်းကို စိတ်ဆိုးပြီး အပြစ်တင်နေကြတာပါ”

“ဘာလို့ အပြစ်တင်နေတာလဲ”

“ဟာ... ရှိ... အပြစ်တင်တာပေါ့၊ နွေတုန်းက မင်း ကတိပေးခဲ့တယ်၊ အပြန်ဝင်ပြီး တို့အိမ်မှာ အိပ်မယ်ဆို၊ ပြီးတော့ ပေါ်မလာဘူး”

“ဪ... ဒါကတော့ ငါ တောင်ကြီးကို အရေးတကြီး ပြန်သွားရလို့ပါ။ တို့ဆေးရုံကြီးမှာက တစ်ပတ်ကို သုံးကြိမ် ခွဲစိတ်ကုသတဲ့ နေ့ ရှိတယ်။ တစ်ကြိမ်မှာ ခွဲစိတ်ကုသပေးရတဲ့ လူနာတွေကလဲ အများကြီးပဲ။ ပြီးတော့ နေ့မရွေး၊ အချိန်မရွေး ခွဲစိတ်ကုသရတဲ့ အရေးပေါ်ကိစ္စတွေလဲ ရှိသေးတယ်၊ အကြောင်းမဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ငါ ကြာကြာ မနေနိုင်ဘူး သူငယ်ချင်း”

“အေးလေ... ထားပါတော့၊ အခုလဲ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

“တို့ ဒီနားတစ်ဝိုက်က ဆေးရုံကြီးချင်း အပြန်အလှန် ကူညီတဲ့ ထုံးစံ ရှိတယ်၊ ကျွမ်းကျင်မှုအလိုက်ပေါ့လေ။ မန္တလေးဆေးရုံကြီးက ဦးနှောက်ဒဏ်ရာရတဲ့ လူနာတစ်ယောက် ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးဖို့ ဖိတ်တာနဲ့ ငါ သွားပြီး အခု ပြန် လာတာ”

“တံတားပျက်နေတာ မင်း မကြားဘူးလား”

“မိတ္ထီလာကတည်းက ကြားပါတယ်၊ ဆရာကြီး ဦးဘမောင်တို့ကတောင် ဂေါက်လေး ဘာလေး ရိုက်ရင်း မိတ္ထီလာတွင် စောင့်ပြီး လမ်းဆက်ပြီ ကြားမှ ဆက်သွားဖို့ တားသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက မင်းတို့ဆီ ဝင်ချင်လို့၊ ဒါမှလဲ မင်းတို့အိမ် ငါ သအိပ်ဖြစ်မှာမို့လား၊ ဒါထက် ညွန့်မေ့ကော”

“ဘုရားရှိခိုးနေတယ်၊ အခုပဲ ဆင်းလာပါလိမ့်မယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ညွန့်မေ၏ ဘုရားရှိခိုးသံကိုမူ မကြားရ။ ကြေးစည်သံ လွင်လွင်မူ ပေါ်လာ၏။

နှင်းငွေ ငိုသွားမိသည်။ ကြာခဲ့လှပြီဖြစ်သော ဟိုတစ်နေ့၏ နံနက်ကို သွားသတိရမိသည်။ ထိုနံနက်က ညွန့်မေတို့အိမ် မိမိ ရောက်သွားသောအခါ ပန်းတို့ ဝေနေသော ဘုရားစင်ရှေ့၌ ယောဂီရောင် တဘက်ညှိကို ပန်းတင်လျက် ပုဆစ် တုပ်၍ ဘုရားရှိခိုးနေသော ညွန့်မေ၏ သဏ္ဍာန်ကို မြင်ယောင်လာ၏။

ညွန့်မေသည် ဘာမျှ မပြောင်းလဲသေးပါတကား။ မပြောင်းလဲသေးသော ညွန့်မေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် တည်ငြိမ်မှု၊ အေးချမ်းမှု၊ သာယာမှုတို့သည် အစဉ် စပ်ယှက်လျက်ပါတကား။

ဤအတွေးဖြင့် နှင်းငွေက ဘခက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဘခက်ကလည်း လူကဲခတ်ကောင်း၍ လျင်၏။

“မင်း ဘာတွေ ငိုငွေပြီးမှ ငါ့ကို ကြည့်တာလဲ နှင်းငွေ”

“ဪ... မင်းကို မနာလိုလိုပါ သူငယ်ချင်း၊ မင်းက သိပ်ကံကောင်းတယ်”

“ဘာလဲ နှင်းငွေ၊ မင်းအတွက်တော့ မင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတုန်းပဲလား”

နှင်းငွေက နှမ်းနယ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“စိတ်မကောင်းစရာတွေကို ငါ မမေ့ဘူး ဘခက်၊ မေ့လို့ကော ဖြစ်နိုင်ပုံ မလား၊ ဒါပေမဲ့ ငါ စိတ်မဆင်းရဲတော့ပါဘူး၊ ငါ နေတတ်နေတယ် ဆိုပါတော့ကွာ၊ မပူမပန်ဘဲ နေတတ်တယ် ဆိုပါတော့”

ဘခက်ကသာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသော ကြောင့် နှင်းငွေကို ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။

ယခုအချိန်အထိ ဦးကြီးထွန်းသည် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး စကားပြောနေ ကြသည်ကို ဘေးမှ ထိုင်ကြည့်နေခဲ့၏။ အိမ်ဆိုးကြီး၌ သေဆုံးသွားသော နုနုငယ်၏ ရည်းစားဆိုသူ ဘိလပ်ပြန် ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာနှင်းငွေကို အထူး စိတ်ဝင်စား သည်။

ဆရာဝန်ကြီးသာ ဆိုသည်၊ လူက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ချောချောတည်း။ ဘိလပ်ပြန်ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်ရန်မှာ စာတွေ အတော်သင်ခဲ့ရပေမည်။ ‘အ’ သုံးလုံးကျေ

သင်တန်း၌ ပထမရရန် မိမိပင် အလွန်ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ယခုလည်း အများကြီး ဆက်လက် ကြိုးစားနေရသေးသည်။ များများတော့ မဖြစ်လိုပါ။ မြို့ရှိ စာကြည့် တိုက်သင်တန်း တစ်ခုခုကိုတက်ပြီး ဟုတ်တိပတ်တိ စနစ်တကျ တတ်သော ကျေးရွာ စာကြည့်တိုက်မှူး တစ်ဦးတော့ ဖြစ်ချင်လှသည်။ ဖြစ်လာလျှင် မိမိ မည်မျှ ပျော်လိုက် ပါမည်နည်း။ ဘီလပ်ပြန် ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာနှင်းငွေသည် အလွန်ပျော်ဖို့ ကောင်း နေ၏။ သို့ရာတွင် ကြားလိုက်ရသော စကားကို ထောက်၍ ဤသူငယ်သည် ကောင်း စွာ ပျော်ပုံ မရ။ လောက၌ ရတာမလို လိုတာ မရ။ ပုထုဇဉ် သဘာဝက ဆန်းသား ကလား။ အင်းလေ.. ပိယေဟိ ဝိပွယောဂေါ ဒုက္ခော ဟူသည့် ဘုရားဟောတရားက လည်း ရှိသေးသည်တမဲ့။

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ပြောနေကြသော စကားများသည် အတွင်းရေးဆန် ရကား လူစိမ်းတစ်ဦးအနေနှင့် အနားကပ် ဆက်ထိုင်နေရန်မှာ အားနာဖို့ ကောင်း ၏။

ထို့ကြောင့် ဦးကြီးထွန်းသည် နေရာမှထပြီး သတင်းစာ နှစ်စောင်ကို နှင်းငွေ အား လှမ်းပေးသည်။

“မနေ့ညနေက ရောက်တဲ့ သတင်းစာတွေပဲ၊ ခရီးသွားတုန်း ဆိုတော့ ဖတ်မိချင်မှ ဖတ်မိမယ်၊ ရော့... ဖတ် ဖတ်။ ကျုပ်တော့ ညနေက ရောက်လာတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေကို တံဆိပ်ရိုက်ပြီး နံပါတ်မှတ် စာရင်းသွင်းလိုက်ဦးမယ်”

နှင်းငွေသည် သတင်းစာ နှစ်စောင်ကို လှမ်းယူပြီး ဦးညွတ်လျက် ဦးကြီး ထွန်းကို ပြုံးပြသည်။ ဦးကြီးထွန်းက ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စားပွဲတစ်လုံးဆီ သွားကာ အလုပ်လုပ်၏။

လှေကားထိပ်မှ ခြေသံကြားရသောကြောင့် နှင်းငွေသည် မော့ကြည့်၏။

အေးချမ်းသော အသွင်၊ ယဉ်သော ကိုယ်ဟန်ဖြင့် ညွန့်မေသည် လှေကား မှ ညင်ညင်သာသာ ဆင်းလာ၏။ သို့ရာတွင် လှေကားလယ်တွင် ညွန့်မေ ရပ်သွား၏။

မျက်မှောင်ကလေး ကြုတ်ကာ ညွန့်မေသည် နှင်းငွေကို ခေတ္တ စိုက်ကြည့် ၏။ ထို့နောက် ညီညာဖြူဖွေးသော သွားကလေးများ ပေါ်အောင် ပြုံးလျက် နှုတ် ဆက်၏။

“ဪ... ကိုနှင်းငွေကိုး၊ သူငယ်ချင်းရေ... အမျှ အမျှ....”

နှင်းငွေသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံး၍သာ ညွန့်မေကို ကြည့်နေ၏။
ညွန့်မေ၏ ရင်းနှီးသော နှုတ်ဆက်ဟန်နှင့် လေသံကြောင့် ရင်တွင်း၌မူ ကြည်နူး
နှစ်သိမ့်သွားမိသည်။

ညွန့်မေသည် နှင်းငွေတို့ အနီး၌ ဝင်ထိုင်ရင်း မေးသည်။

“ကဲ... ကိုယ်တော်ချော၊ ဘယ်နှမိနစ် နေဖို့ ဝင်လည်တာလဲ”

“ဘခက်ကို ငါ ရှင်းပြပြီးပါပြီ ညွန့်မေရယ်၊ လမ်းပျက်နေလို့ ဆက်မသွား
နိုင်မှန်း သိရက်နဲ့ နင်တို့အိမ်မှာ အိပ်ချင်လို့ တမင်လာခဲ့တာ”

“ဟယ်... ဒီလိုဆို ဝမ်းသာစရာကြီးပေါ့၊ ကဲ... ဒါဖြင့်လဲ နင့်ကားကို ခြံထဲ
ဝင်ခိုင်းလေ”

နှင်းငွေလည်း ယခုမှ သတိရကာ ကားဆီသို့ လှမ်းပြောသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုထွေးရင်ရေ... ကားကို အထဲသွင်းခဲ့ပါ”

ကိုထွေးရင်သည် ကားကို နောက်သို့ အနည်းငယ် ပြန်ဆုတ်ကာ ခြံတွင်း
သို့ ချိုးဝင်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်နေခိုက် ညွန့်မေက ပဲပြုတ်ဆီဆမ်း ပန်းကန်ကို ရှေ့သို့
တွန်းပေးရင်း “စားဦး နှင်းငွေ” ဟု ဆို၏။

နံနက်စောစောစာကို စားခဲ့ပြီးသောကြောင့် နှင်းငွေ မဆာလှ။ သို့ရာတွင်
မငြင်းဘဲ တစ်ဇွန်းခပ်စားသည်။ ညွန့်မေလည်း စား၏။

ကိုထွေးရင်သည် ကားကို ခြံတွင်းသို့ မောင်းသွင်းခဲ့၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး
ဟိုဟိုသည်သည် မော့ကြည့်နေသောကြောင့် ဘခက်က လှမ်းပြောသည်။

“အရိပ်ကောင်းကောင်း ရှာတာလား၊ ဟိုမန်းကျည်းပင်ဘေး ထိုးထား
ပါလား၊ နေမြင့်လေ အရိပ်ကောင်းလေပဲ”

ကိုထွေးရင်၏ အမူအရာမှာ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသဖြင့် တပည့်ကျော်
၏ သဘောကို သိပြီးသော နှင်းငွေက လှမ်းပြောသည်။

“သစ်ပင်အောက်မှာပဲ ထားတာပေါ့၊ ကိုထွေးရင်၊ ခရီးသွားတုန်းပဲဟာ
ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဘခက်က မေးခွန်းထုတ်သော အကြည့်ဖြင့် မိမိကို ကြည့်လေသော
ကြောင့် နှင်းငွေက တစ်ဆက်တည်း ရှင်းပြရ၏။

“ကားပေါ်ကို ငှက်ချေးကျရင် ဆေးကွက်တတ်တော့ ကိုထွေးရင်က
သစ်ပင်အောက်မှာ ကား တယ်မဆိုက်ချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပြောရတာ”

mgyoe.com

ဘခက်က ရယ်ပြီး “ဪ... ဒီလိုလား၊ နောက်ဖေးဘက်မှာ ရွာအတွက်
ဓာတ်မြေဩဇာ လာရင် ထားတဲ့ တဲ ရှိတယ်၊ အခု ခဏ အားနေတယ်၊ အဲဒီမှာ ထား
ပေါ့၊ ကဲ လာ... လာ ကိုထွေးရင်” ဟု ဆိုနေရင်း နေရာမှ ထလျက် လမ်းညွှန်ပြ၏။

ကားကို စိတ်တိုင်းကျ ထားပြီးမှ ကိုထွေးရင်သည် အိပ်ရာလိပ်၊ သေတ္တာ
စသည်တို့ကို အိမ်ပေါ်သို့ တင်လျက် ညွန့်မေ ပြသသည့်အတိုင်း နေရာချထား၏။

အောက်ထပ် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပိုင်းသို့ လူစုံ ပြန်ရောက်လာကြသော
အခါ ဘခက်က စပြော၏။

“မင်း ရောက်လာတာတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရော ညွန့်မေရော
တံတားကြီးကို ပြင်တဲ့နေရာမှာ သွားကူညီစရာ ရှိသေးတယ်၊ မင်းလဲ လိုက်ချင်
လိုက်ခဲ့၊ ဒီမှာ နေချင်လဲ နေခဲ့၊ နေ့လယ်တော့ ထမင်းအတူတူ စားကြမယ်၊ အေး...
ညကျမှ အားရပါးရ လေပန်းကြတာပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါ ဒီမှာ နေရစ်ပါမယ်။ ဖတ်စရာ စာအုပ်လဲ ပါပါတယ်။
ဒါထက် ညွန့်မေ ပါသွားတော့ ထမင်းဟင်း ဘယ်သူ စီစဉ်မလဲ။ အခက်အခဲ ရှိရင် ငါ
ကိုထွေးရင်ကို ကားနဲ့ သာစည်လွှတ်ပြီး စားစရာ ဝယ်ခိုင်းမယ်လေ”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ ဒေါ်လေးတို့အိမ် သွားစားကြမယ်၊ မင်း ဒေါ်လေးကို
မှတ်မိသေးလား”

“ဒေါ်လေး... အေး... မှတ်မိတယ်ကွာ၊ ဒါထက် ညွန့်မေ... ဒေါ်လေးသိန်း
ထိပေါက်သေးလား”

ညွန့်မေသည် ခေတ္တသော် စဉ်းစားသယောင် တွေ့နေ၏။ ထိုနောက်
လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်ပြီး ဆို၏။

“နှင်းငွေ... နင် ကြံကြံဖန်ဖန် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ အေးဟယ်...
ဒေါ်လေးခမျာ သိန်းထိ မပေါက်ရှာပါဘူး”

ဘခက်က ညွန့်မေ၏ မျက်နှာနှင့် နှင်းငွေ၏ မျက်နှာတို့ကို တစ်လှည့်စီ
ကြည့်ပြီး “ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ၊ ငါဖြင့် တစ်လုံးမှ နားမလည်ဘူး” ဟု ဆို
သည်။

နှင်းငွေက ရှင်းပြရန် “ဒီလိုကွာ...” ဟု စကားစချိသည်။ သို့ရာတွင် စကား
ကို မဆက်ဖြစ်။

အလိုက်မသိသော ဘခက်ကသာ တိုက်တွန်း၏။

“ဆက်လေကွာ မင်းက၊ ဒီလိုကွာ... ဘာဖြစ်သလဲ”

နှင်းငွေသည် မသိမသာ သက်ပြင်းချသည်။ ရွှင်နေရာမှ မျက်နှာသည်ကား သိသိသာသာ တည်ကျသွား၏။

အင်း... ဒီလိုကွာ၊ ဟို.... မင်းရော ငါရော ဟိုတစ်ခါကလေ... အဲဒီတုန်းက ဒေါ်လေးက ညွန့်မေနဲ့ ငါ့ကို အိပ်မက်တစ်ခု ပြောပြတယ်။ အတိတ်ကောင်းလို့ ထိထိုး ထားသတဲ့၊ ပေါက်မှာလဲ သေချာသတဲ့ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

စကားအဆုံး၌ နှင်းငွေက ဇွတ်ကြိုးစားလျက် ရယ်၏။ ရယ်လင့်ကစား ရယ်သံမှာ အတုဖြစ်နေ၏။

ညွန့်မေသည် ပင်ကိုပကတိ သိမ်မွေ့သော အပြုံးလေးနှင့် နှင်းငွေကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ မျက်နှာက ပြုံးနေသော်လည်း ညွန့်မေ၏ မျက်လုံးများကား မပြုံးပါ။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုနှင့် ရောသော ကရုဏာကို ပြနေသည့် မျက်လုံးများသာတည်း။

ဘခက်ကိုယ်တိုင် လိုက်မရယ်၊ ဟန်မဆောင်တတ်သော သူက ငြိမ်ငြိမ်ကြီး ဝိုင်သွား၏။

ဟိုး... တစ်ခါကလေ...

သည်စကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သုံးဦးလုံး နားလည်သည်။

သည်တစ်ခါက... သည်တစ်ခါက...

သည်အခေါက်သည် မိမိတို့ သုံးဦးလုံး (နုနုငယ်ကိုပါ ထည့်တွက်မည် ဆိုပါက လေးဦးစလုံး) ၏ ဘဝတို့ကို အဓိကရ ပြောင်းလဲစေလေသည့် ဖြစ်ရပ်တို့ကို ပေါ်ပေါက်စေသည့် သည်အခေါက်။

ညွန့်မေနှင့် ဘခက်တို့အတွက်မူ ပေါင်းဆုံကြရန် အကြောင်းခံပေးသည့် အကောင်းအတွက် ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်ရပ်တို့ ပေါ်ပေါက်ရာ အခေါက် ဖြစ်သည်။

နှင်းငွေအတွက်ကား...

သည်အခေါက်တွင် ချစ်လှစွာသော ယုန်ဖြူမလေး နုနုငယ်ကို ကိုယ်ပိုင်စိတ်၊ ကိုယ်ပိုင်သတိ၊ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းရည် တည်းဟူသော ဂုဏ်တို့ဖြင့် ပြည့်စုံသော လူသားတစ်ဦးအနေနှင့် နောက်ဆုံး တွေ့လေခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး တွေ့လေခဲ့ရပါလေသည်။

ထို့နောက်၌မူ...

ဘခက်သည် နေရာမှ ထ၏။

“ကဲ... ငါသွားအဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်၊ ညွန့် လဲလေ၊ အချိန်နီးနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဘခက်၊ ကျွန်မ အထူး ပြင်ဆင်စရာ မရှိပါဘူး၊ အခု လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဟောဒီ နှင်းငွေကို ရှင့်ကွယ်ရာမှာ တိတ်တိတ်လေး မေးစရာတစ်ခု ရှိသေးလို့”
ပွင့်လင်းသော ညွန့်မေကြောင့် နှင်းငွေ အနေရ အထိုင်ရ ကျပ်သွားသည်။
ဘခက်ကမူ အလွန်သဘောကျဟန် အော်ရယ်ပြီး ဆို၏။

“အေး... အေး... မေး မေး... ငါလဲ ဒီကောင့်ကို တိတ်တိတ်ကလေး မေးစရာတွေ ရှိသေးတယ် ဟား... ဟား... ဟား”

ဘခက်က အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိုထွေးရင်သည် ဦးလေးထွန်းနှင့်အတူ သွားရောကာ သတင်းစာ ဖတ်နေပြီ ဖြစ်၏။

ရွှေကျီးညိုမလေး ညွန့်မေ၌ တင့်တယ်မှုအများ ရှိ၏။ ဣန္ဒြေပြည့်သော အမူအရာ၊ ငြိမ်းချမ်းသော အပြုံး၊ လွတ်လပ်သော်လည်း ညင်သာသိမ်မွေ့သော ဟန်၊ မိမိကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချသော သတ္တိ။

ယင်းတင့်တယ်မှုများသည် အသားညိုသောကြောင့် ပို၍ ခန့်တည်သည်။ ညိုသော အသားသည် မွေးညင်းလွမ်းလျက် ရှိမ်းမြဲမြဲ ရှိလေသောကြောင့်လည်း လန်းဆန်း စိုပြည်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍မူ နှင်းငွေ မသိ။ သူ့စိတ်တွင်း၌မူ ယခု သူ ရင်ဆိုင်တွေ့နေရသော ညွန့်မေ၏ အသွင်သည် ရှေးယခင်တုန်းကထက် ပိုမိုတင့်တယ်နေသည် ထင်၏။ ပိုမိုခန့်တည်နေသည်လည်း ထင်၏။ ပိုမိုလန်းဆန်း စိုပြည်နေခြင်းကမူ သိသာထင်ရှား၏။

နှင်းငွေ၏ စိတ်တွင် ရင်နှလုံး၌ ဖုံးလွှမ်းနေသော မြူတို့ တစ်လွှာပြီး တစ်လွှာ တဖြည်းဖြည်း ခွာသွားသည်ဟု ခံစားရသည်။

နှင်းငွေသည် ပြုံးပြီး မေး၏။

“ညွန့်မေ... နင် ငါ့ကို ဘာတိတ်တိတ်ကလေး မေးစရာ ရှိလို့လဲ”

ညွန့်မေက အသာအယာ ရယ်၏။

“ဪ... သူငယ်ချင်းရယ်၊ ရယ်စရာ ပြောတာကို တကယ် ထင်နေပြန်ပါပြီ တိတ်တိတ်ကလေး မေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်ကို မေးချင်လို့”

“အမှန်ကို... အေး... မေးလေ”

“မမေးခင် ငါ သတိပေးချင်တယ်၊ နင် ငါ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မလိမ်ဖူးဘူး၊ လိမ်လို့လဲ မရဘူး ကိုနှင်းငွေ”

“ဒုက္ခပါပဲလေ၊ နင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ညွန့်မေ”

ညွန့်မေသည် ရယ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်၏။ မျက်နှာထားကား ချိုသာ သိမ်မွေ့လျက်တည်း။ အသံကလည်း သိမ်မွေ့ချိုသာသည်။

“အခု နင် ငါတို့အိမ်မှာ လာတည်းပြီး ညအိပ်မယ် ဆိုတော့ ငါ သိပ်ဝမ်းသာတယ်၊ နင့်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ ဘခက် ဆိုရင်တော့ မပြောနဲ့တော့။ တစ်ခါတလေ ငါ ထင်တယ်၊ ကို.... အဲ... အဲလေ... နင့်နားမှာ ကြားနေကျ မဟုတ်တော့ တစ်မျိုးများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး၊ ငါ့လင်ကို ငါ ဘခက်လို့ မခေါ်တော့ဘူး၊ ကိုဘခက်လို့ပဲ ခေါ်တယ်”

“အေးပါလေ... ကိုယ့်လင်ကို ကိုယ် ခေါ်ချင်သလို ခေါ်ပေါ့။ အေး... ငါ တောင် တစ်ခါတလေ သူ့ကို ဘခက်လို့ ခေါ်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ သူက ငါ့ထက် အသက်လဲ ကြီးတယ်။ ငါဟာ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးပါ ညွန့်မေ၊ ငါ့ဘွဲ့ဒီဂရီဟာ အကြီးကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ သူက ငါ့ထက် အတွေ့အကြုံများပြီး ဘဝစုံတယ်။ သူ့ရှေ့ ရောက်ရင် ငါ ကျောင်းသားကလေး ပြန်ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ကို အစ်ကိုလို့ ငါ ခေါ်ရင် သူက နောက်ရမလားဆို နားရင်းအုပ်မလား မသိဘူး”

နှင်းငွေသည် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်၏။ ဘာကြောင့် ဤသို့ ရယ်နိုင်စွမ်း ရှိလာမှန်းလည်း မိမိကိုယ်ကိုယ် မသိ။

ညွန့်မေကလည်း မျက်နှာနည်းတူ ကြည်လင်သော အသံနှင့် ရယ်ပြီး ဆက်လက်ဆို၏။

“ငါ့စကားကို ငါ ပြန်ကောက်မယ်၊ နင် အခု တို့ဆီ ဝင်လာလို့ ငါ့ရော ကိုဘခက်ရော ဝမ်းသာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ တည့်တည့်ပဲ ပြောမယ်၊ ငါနဲ့ ကိုဘခက် စိတ်ချမ်းသာပါစေ ဆိုတဲ့ စေတနာဝတ္တရားအရတော့ မလာနဲ့ နှင်းငွေ”

“နင် ဘာပြောတာလဲ ညွန့်မေ”

“ငါ ပြောတာ ရှင်းတယ်၊ ဒီရွာမှာ လာနေရလို့ နင် စိတ်မချမ်းသာဘူး ဆိုရင် ဒီမှာ ဆက်မနေပါနဲ့ နှင်းငွေ”

နှင်းငွေသည် ညွန့်မေကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်၏။

“နင် ငါ့ကို နှင်ထုတ်နေတာလား ညွန့်မေ”

နှင်းငွေ၏အသံမှာ မသိမသာ မာသွား၏။ မခံချင်မှုနှင့်ဝမ်းနည်းမှု ရောသော အကြည့်ဖြင့် ညွန့်မေကို စေ့စေ့ကြည့်မိ၏။ သို့ရာတွင် နှင်းငွေသာ မျက်လုံးများကို လွှဲလိုက်ရသည်။ အကြောင်းမှာ ညွန့်မေ၏ မျက်လုံးများက ကြည်ကြည်ကြီး လင်၍ သန့်သန့်ကြီး ရှင်းနေသောကြောင့်တည်း။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြသည်။ နှင်းငွေ၏ အတွက်မူ စိတ်မသက်သာဖွယ်သော၊ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ဖွယ်သော တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်း ဖြစ်နေ၏။

နှင်းငွေသည် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ မော့၍ ညွန့်မေကို ပြန်ကြည့်၏။ ညွန့်မေ၏ မျက်နှာထားက မပြောင်းလဲ။ မျက်လုံးများက ကြည်လင်၍ သန့်ရှင်းမြဲ သန့်ရှင်းနေဆဲ။

နှင်းငွေသည် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပြီး တိုးတိုးညင်သာ သိမ်မွေ့စွာ ဆို၏။
“ငါ စကားမှားသွားတယ် ညွန့်မေ၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ နင် ဘာဆိုလိုတယ် ဆိုတာ ငါ သိသလိုလိုတော့ ရှိနေတယ်။ နင် ပြောချင်တာကို ခါတိုင်းလို့ပဲ တည့်တည့် ပြောတော့ဟယ်”

ဤအကြိမ်တွင် မျက်ရည်ဝဲသူမှာ ညွန့်မေသာ ဖြစ်သည်။ ဝဲလာသော မျက်ရည်များကို လျှံမကျအောင် မျက်တောင်များကို အကြိမ်ကြိမ် ပုတ်ခတ်လိုက် ပြီး ညွန့်မေက ဆို၏။ ပြုံးပြုံးလေးပင် ဆို၏။

“နင် ဒီလိုပြောလို့ ငါ သိပ်ဝမ်းသာတယ် နှင်းငွေ၊ ငါ တည့်တည့်ပဲ ပြောချင် တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ စကားတွေ ရှာမရဘူး၊ နေဦး... ငါ စဉ်းစားပါရစေ”

ညွန့်မေ ငြိမ်ကျသွား၏။ နှင်းငွေလည်း ငြိမ်နေ၏။
အတန်ကလေး ကြာမှ ညွန့်မေက ဆက်ပြောသည်။

“လူတွေမှာ စရိုက်အမျိုးမျိုး ရှိတယ်။ တချို့က ဖုံးကွယ်ဖို့ မလိုတာကို ဖုံးကွယ်ထားတယ်။ တချို့ဟာ ဖုံးကွယ်လို့ မဖြစ်တဲ့ဟာကိုတောင် ဆက်ဖုံးကွယ် ထားချင်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ... ဟိုဒင်း... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သက်မှ သက်သာပါစေတော့ ဆိုပြီး တစ်နည်းတစ်ဖုံ ညှာတာထားတာ တစ်မျိုးပေါ့လေ”

နှင်းငွေက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ညွန့်မေက ဆက်လက်ပြော၏။
“ဒါမျိုးကို တိုသုံးယောက်စလုံး လုပ်နေကြတယ်။ စကားပြောရင်တောင်မှ

သတိထားပြောနေကြရတယ်။ တို့ဟာ ရှောင်တိမ်းစရာ မလိုတဲ့ဟာကို ရှောင်တိမ်း နေကြတယ်။ ရှောင်တိမ်းလို့မရတာကို ရှောင်တိမ်းနေကြတယ်။ တို့ကိုယ်တို့ သက်မှ သက်သာစေတော့ဆို ညှာတာနေကြတယ်။ ဟုတ်ဘူးလား နှင်းငွေ”

နှင်းငွေက ခေါင်းသာ ညိတ်ပြု၏။

“ဒီရွာမှာ တစ်ခါတုန်းက တို့သုံးယောက်စလုံးအတွက် ဝမ်းနည်းစရာ တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးတယ်။ ကာယကံရှင် ဖြစ်တဲ့ နင်က စိတ်အဆင်းရဲဆုံးပေါ့ နှင်းငွေ၊ တစ်ခါ ဒီရွာမှာပဲ အခု တို့သုံးယောက် ဆုံမိကြပြန်ပြီ။ ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေကို မေ့လို့လဲ ရကြတာ မဟုတ်ဘူး။ တခြားပြောစရာ စကားတွေ ဆိုတာကလဲ များများရှိတာ မဟုတ်တော့ တို့ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေကိုပဲ ပြန်ပြောချင်မိကြတာပဲ။ ဒီတော့ တို့ ပြောစရာ တွေ ရှိတာကို ရဲရဲပဲ ပြောကြရအောင်။ ဝမ်းနည်းစရာတွေကို ပြောစရာ ရှိရင်လဲ မျက်ရည်ကျပြီးပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောကြရအောင်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ နင် သိပ်စိတ်ဆင်းရဲနေလိမ့်မယ် နှင်းငွေ”

ငြိမ်နားထောင်နေရာမှ နှင်းငွေသည် ညွန့်မေကို မော့ကြည့်၏။ သူက ထူးဆန်းသော အကြည့်နှင့် စိုက်ကြည့်နေလေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ညွန့်မေက မျက်မှောင်လေး ကြုတ်ပြီး မေး၏။

“နင် ငါ့ကို ဘာလို့ အဲဒီလို ကြည့်နေတာလဲ နှင်းငွေ”

“ဪ... နင့်ကို ငါ အံ့သြလို့ပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက နင်ဟာ စိကာ ပတ်ကုံးနဲ့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် အင်မတန် ပြောတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ နင်ဟာ ဆရာမကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာတာပဲ။ စင်စစ်တော့ နင် ခုနင်က ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ငါက စပြောရမှာ ထင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် မှန်တယ် ညွန့်မေ၊ အစစ်အမှန်ကို ရင်မဆိုင်ရဲဘဲနဲ့ ငါ ဒီရွာကို ပြန်မလာထိုက်တော့ဘူး။ အခု ပြန်လာတော့ ရင်ဆိုင်ရမယ်။ နင် ပြောသလိုပဲ ဝမ်းနည်းစရာတွေကိုတောင် မျက်ရည် ကျရင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောကြမယ်”

ညွန့်မေက နေရာမှ ထသည်။ မျက်နှာက အပြုံးမပျက်သော်လည်း မျက်လုံး များက အထူးသတိပြုမှ သိသာရုံ မျက်ရည်ဝဲနေ၏။

“ငါ့စကားကို လက်ခံလို့ ကျေးဇူးတင်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ညနေမှာ ငါ တာဝန်က စောစောပြီးတယ်။ ကိုဘခက်ကတော့ သူ့အချိန်ကို သူ အစိုးမရဘူး။

mgjbe.com

သူပါ အားရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ တို့သုံးယောက် လယ်ကွင်းတွေထဲ လမ်း
လျှောက်ရင်း စကားပြောကြရအောင်။ သူ့မအားရင်တော့ နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း
လျှောက်ကြတာပေါ့။ နင့်ကို ငါ ပြောပြစရာတွေ၊ မေးချင်တာတွေ အများကြီး ရှိနေ
တယ်”

ညွန့်မေသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ နှင်းငွေက ငိုငိုလျက် ကျန်
ရစ်သည်။

ဖျင်ဖြူ တိုက်ပုံကြမ်း၊ ပုဆိုးကွက်ကျ ဝတ်လျက် ဘခက်က ဆင်းလာ၏။
ဘခက်ကို စစ်ယူနီဖောင်းနှင့် နှင်းငွေ တစ်ချိန်က မြင်ဖူးခဲ့သည်။ မည်း
ပြောင်သော အသား၊ မှေးသော မျက်လုံး၊ ပြားသော နှာခေါင်းနှင့် ဘခက်သည်
ယူနီဖောင်း အစိမ်းနှင့် ကြည့်မကောင်းလှ။ ယခု ဖျင်ဖြူတိုက်ပုံကြမ်း၊ ပုဆိုး ကွက်ကျ
နှင့် ဆိုသော် လိုက်ဖက် စပ်ဟပ်နေ၏။ ထူးခြားစွာ ခုံညားနေ၏။

ဘခက်က နှင်းငွေ၏ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး မေးသည်။

“ငါ အစောကြီးကတည်းက ဆင်းလာမလို့ အပေါ်ထပ်က လှမ်းကြည့်
တော့ ညွန့်မေက လက်ချာရိုက်နေတယ်။ မင်းကလဲ ကျောင်းသား ချာတိတ်ကလေး
အတိုင်းပဲ၊ ရိုရိုသေသေ ကုပ်လို့ ဟား... ဟား... ပြောစမ်း၊ ဘိလပ်ပြန် ဆရာဝန်ကြီး၊
မောင်ရင့် ငယ်ကြောက်ဆရာမကြီး ဒေါ်ညွန့်မေက ဘာတွေ လက်ချာရိုက်သွား
သလဲ”

နှင်းငွေသည် ယနေ့အတွက် ပထမဦးစွာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်မော
သည်။

“အေးကွ... ဆရာမကြီးရဲ့ လက်ချာက တော်တော် ကောင်းတယ်။ မင်း
ပြောသလိုပဲ ငါဟာ ကျောင်းသား ချာတိတ်ကလေး ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့လက်ချာ
ထဲမှာ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဖိုးတန် ညွှန်ကြားချက် တစ်ခုလဲ ပါသေးတယ်”

“ဗျာ... ဘာတဲ့... ဘယ်လို”

“သူက အခု မင်းကို ဘခက်လို့ မခေါ်တော့ဘူးတဲ့၊ ကိုဘခက်လို့ပဲ ခေါ်
တယ်တဲ့၊ ငါနားမှာ ကြားနေကျ မဟုတ်လို့ တစ်မျိုးဖြစ်ရင် ဖြစ်နေမယ်တဲ့ သိလား
ကိုဘခက်”

“အေး... အဟီး... အစက ငါလဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဘခက်ကနေ ကိုဘခက်
ဖြစ်သွားတော့ ဟဲ ဟဲ... တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ မောင်... ကိုကို... ဆိုရင်

ထန်းလျက်ကို ပျားရည်လောင်းပြီး သကြားဖြူးကျွေးသလို ငါ့အသည်းတော့
အီစတွန် အီစတွန်နဲ့ တော်တော်လေးကို စတွန်မျိုး ဒုက္ခအပေါင်းနဲ့ ပြည့်သွားမှာ
သေချာတယ်”

စကားအဆုံး၌ ဘခက်သည် နှင်းငွေ၏ ပခုံးကို ဖက်လျက် ရယ်၏။

နှင်းငွေကလည်း ဘခက်၏ ပခုံးတို့ကို ပြန်ဖက်ရင်း အလွန်လှိုက်လှဲစွာ
ရယ်မိပါလေသည်တကား။

အခန်း (၃)

ညွန့်မေနှင့် ဘခက်တို့ ထွက်ခွာသွားပြီး တစ်နာကျော်ကျော်ခန့်အထိ နှင်းငွေသည် အပေါ်ထပ်၌ မိမိအတွက် ပြင်ဆင်ထားသော အခန်းတွင် တစ်ဦးတည်း နေရစ်ခဲ့သည်။

ပထမသော် စာဖတ်ကြည့်သည်။ နှင်းငွေသည် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုရှည်ကြီးများကို ဖတ်ရန် နှစ်သက်သည်။ အားလပ်ချိန်သာ ရပါက ဝတ္ထုထဲတွင် နာရီပေါင်းများစွာ မြုပ်နှစ်နေနိုင်သည်။ ခရီးသွားတိုင်းလည်း ဝတ္ထုရှည်ကြီး နှစ်အုပ်ခန့် ပါမြဲဖြစ်ရာ ယခု သူ့လက်တွင်း၌ 'ဆယ့်ငါးနိုင်ငံ၏ အလံများ' အမည်ရှိ ဝတ္ထုကြီး ရှိနေသည်။

ရုရှတော်လှန်ရေးကြီး ပြီးစက ဆိုဗီယက်ယူနီယံ၏ နယ်မြေအများကို နယ်ချဲ့နိုင်ငံအများက ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ထားခဲ့သည်။ ဆယ့်ငါးနိုင်ငံ၏ အလံများသည် အမေရိကန်၊ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျပန် အမှူးပြုသည့် နိုင်ငံစုံမှ တပ်များ သိမ်းပိုက်ထားသော ဆိုက်ဘေးရီးယားဒေသမှ အဖြစ်အပျက်များကို ဖော်ပြထားသည်။ တော်လှန်ရေးနှင့် တန်ပြန်တော်လှန်ရေး၊ စစ်နှင့်စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံများ၊ အချစ်နှင့် စွန့်စားခြင်း၊ တာဝန်နှင့် လူသားမေတ္တာ၊ အထက်အမိန့်နှင့် ကိုယ်ပိုင်လိပ်ပြာ စသည့် အကြောင်းအရာများပေါ် အခြေတည် ရေးထားသောကြောင့် ဖတ်မိလျှင် လက်မှ မချချင်အောင် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့် ရှိသည်။

ယခင်နေ့များ၌ ဖတ်စဉ်ကမူ နှင်းငွေသည် သည်အတိုင်း စွဲခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့၌ အာရုံသည် ဝတ္ထုကြီး၌ မငြိတွယ်။

အမှန်မှာ ဂေါက်ရိုက်လိုက်၊ စာဖတ်လိုက်နှင့် အငြိမ်းစား နားဖို့ဆိုလျှင် ဤရွာမွန်သာမှာထက် မိတ္ထီလာ ကန်တော်ရေစပ်မှ ဒေါက်တာ ဦးဘမောင်၏ အိမ်ကြီးက ပို၍ သင့်လျော်သည်။ သို့ရာတွင် ရွာမွန်သာသို့ မိမိ လာခဲ့မိပြီ။ ဘာကြောင့် လာခဲ့မိသည်ကိုလည်း မိမိကိုယ်တိုင် မသိ။ မလာဘဲ မနေနိုင်သည်ကိုသာ သိ၏။ လာခဲ့မိပြီးမှ စာထိုင်ဖတ်နေသည်မှာ မဆီလျော်လှ။ စာဖတ်၍လည်း ရကား မရ။

နံနက်က ညွန့်မေနှင့် စကားပြောပြီးသည့်နောက် မိမိ၏ စိတ်မှာ အတန် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသည်မှာ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကတော့ အနည်းငယ် ကျန်နေသေးသည်။ လှုပ်ရှားလိုသေးက စိတ်သည် လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားပါလေတော့။

နှင်းငွေသည် စာအုပ်ကို ချလိုက်ပြီး ပြတင်းဝ၌ ရပ်ကာ အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်သည်။

ခြံနောက်ပိုင်း တစ်နေရာ၌ ကိုထွေးရင်သည် မော်တော်ကားကို ကျကျနန ရေဆေးနေ၏။ ကားကို ရွံပေလျှင် ကိုထွေးရင်သည် ရပ်နားရာ နေရာ၌ အချိန်မမင့်ဘဲ ရေဆေးတတ်သည်။ ထို့နောက် ရေခြောက်သော် ဖလံနယ်နုနုဖြင့် ပွတ်ကာ ကြက်မွေးနှင့် သပေလေဦးမည်။ ကိုထွေးရင်အတွက် လုပ်စရာမှာ သူ့ တာဝန်သာ ဖြစ်၍ ချစ်စရာမှာ သူ မောင်းသော ကားကလေးသာ ဖြစ်သည် ထင်၏။

ခပ်ဝေးဝေးမှ အသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။ စောစောပိုင်းကမူ ရေစီးသံများကို ကြားခဲ့ရသည် ထင်၏။ ယခုမူ လူသံ သူသံများက လွှမ်းနေ၏။ အချိန်ခြား၍ အိုးစည်သံ၊ လင်းကွင်းသံများလည်း ပေါ်ပေါက်လာ၏။

လူအားလုံးမှာ လှုပ်ရှားနေကြခိုက် မိမိသာ ငြိမ်နေသည်။ မိမိအတွက် လှုပ်ရှားမှုမှာ ခုန်နေသော မိမိရင်သာ ဖြစ်၏။

နှင်းငွေသည် အဝတ်အစား မလဲရသေး။ ဖိနပ်ပြန်စီး၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏။

စာကြည့်တိုက်၌ ဦးကြီးထွန်းလည်း မရှိတော့။ အစာ ဝဖြူးဟန် ရှိသော ခွေးမတစ်ကောင်ကမူ မိမိအား လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဟိုတစ်ညက တွေ့ခဲ့ဖူးသော ရွှေမိလောဟုမူ မသိ။

နှင်းငွေသည် ခြံဝ၌ ရပ်လိုက်၏။ အဘယ်သို့ သွားရမည်နည်း။ မြောက်ဘက်သို့ သွားလျှင်မူ ရွာအစွန် ဖုန်းဆိုးတောအလွန်၌ ဆိတ်သုဉ်း

လှစွာသော နုနုငယ်တို့ အိမ်ကြီးဆီ ရောက်မည်။ မိမိ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီးသော နုနုငယ်
၏ ဂူလေးကိုလည်း ကန္တာရပင်ရိပ်၌ တွေ့ရပေမည်။ ထိုမှ လွန်သွားပြန်သော် စမ်းရေ
ယဉ်နှင့် ခင်တန်းညိုညို။ မိမိ တစ်သက်တာတွင် မမေ့သာသည့် စမ်းရေယဉ်နှင့်
ခင်တန်းညိုညို။

တောင်ဘက်သို့ သွားလျှင်မူ ရွာဝင်ဦးမှ သာယာသော ညွန့်မေတို့ အိမ်။

ရှေးယခင်ကမူ မိမိအတွက် သွားစရာ ဤနှစ်နေရာ ရှိခဲ့၏။ လွမ်းဖွယ်
သော ညနေရီများ၌ ခင်တန်းဆီသို့ သွားမြဲ ဖြစ်သည်။ ခင်တန်းရိပ်၌ ချစ်သူနှင့်
တိတ်တိတ်လေး တွေ့ကာ တစ်ခဏကို တစ်ဘဝနှင့် မလဲနိုင်အောင် ကြည်နူး
မွေ့လျော်ခဲ့ရ၏။ ယခုမူ ချစ်သူချောသွယ် နုနုငယ်တစ်ယောက် မရှိပြီ။ မရှိပြီ။

သာယာသော နံနက်ခင်းများတွင်မူ ရွာဦးမှ ညွန့်မေတို့အိမ် သွားခဲ့ရိုး
ဖြစ်၏။ ခင်တန်းရိပ်မှာ ကြည်နူးဖွယ်ရာ ရှိသော်လည်း ပူပန်မှုနှင့်လည်း မကင်း။
ညွန့်မေတို့ အိမ်မှာမူ ထာဝစဉ် စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရသည်။ ယခုမူ နေရာဟောင်း၌
အိမ်ဟောင်းသည် ရှိနေဦးမည် ဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်လေးတို့အိမ်သာ မည်ပေမည်။
ညွန့်မေ၏ အိမ်မှာ မိမိ ယခုရပ်နေသည့် ဒြဲတွင်းမှ သူ့ချစ်လင် ဘခက်၏ အိမ်သာ
ဖြစ်သတည်း။

နှင်းငွေသည် စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လျက် တောင်ဘက်ရွာဦးဆီသို့ ထွက်
လာခဲ့သည်။ ဒေါ်လေးတို့ အိမ်ကို ကျော်ပြီး ရွာပြင်ကားလမ်းဆီသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

သည်တစ်ဝိုက်မှာမူ စောစောက နှင်းငွေ၏ ကမ္ဘာနှင့် မတူ။ လူသူတို့ဖြင့်
စည်ပင်နေသည်။ လူသံတို့ဖြင့် ညံ့နေသည်။

မလှမ်းမကမ်း၌ ရေတိုက်စား၍ ပျက်သွားသော တံတားကြီးကို မြင်ရ
သည်။ တံတားကြီး၏ ဟိုဘက်ထိပ် သည်ဘက်ထိပ်တွင် လည်းကောင်း၊ ဟိုဘက်
ဘေး သည်ဘက်ဘေးတွင် လည်းကောင်း လူတို့သည် စနစ်တကျ အလုပ်လုပ်နေ
ကြသည်။ ပုံထားသော မြေများ၊ သဲများ၊ ကျောက်များကို ဂေါ်ပြားနှင့် ကော်လျက်
ပေးသူက ပေးနေသည်။ မြေ၊ သဲ၊ ကျောက် ပြည့်သော တောင်းများကို တန်းစီလျက်
လက်ဆင့်ကမ်း ပေးသူတို့က ပေးနေသည်။ တိုင်ထူသူတို့က တိုင်ထူ၊ ကျောက်ချ
သူတို့က ကျောက်ချ၊ မြေဖို့သူတို့က မြေဖို့နှင့် အားလုံး တက်ညီလက်ညီ အလုပ်
များနေကြသည်။ လူပေါင်းကလည်း စုံသည်။ ဦးထုပ်ပျော ဆောင်းထားသော
စစ်ဝတ်စုံဝတ် တပ်မတော်သားများ၊ ကာကီညိုဝတ် သံခမောက်ဆောင်း ရဲတပ်ဖွဲ့

ဝင်များ၊ ထာဘီစိမ်း၊ လုံချည်စိမ်းဝတ် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ၊ အဆင်အသွေး အမျိုးစုံဝတ် အရပ်သူ အရပ်သားများ၊ အလုပ်လုပ်နေကြပုံမှာ ဝီရိယကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်များနှင့် တူသည်။ ကွာခြားပုံမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တို့၌ အသံမရှိ၊ လူတို့၌ကား အသံရှိသည်။ ရယ်သံများ၊ အားပေးသံများ၊ တေးသံ... ဆိုင်းသံများ...။

လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ လူစီးကားနှင့် ကုန်ကားကြီးများ တန်းစီ ရပ်ထားကြ၏။

စောင့်ဆိုင်းနေသော ခရီးသည်အချို့က ကားများပေါ်တွင် ရှိကြသည်။ အချို့က ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်သယ်ကာ ချောင်းကို ဖြတ်ကူးလျက် တစ်ဖက်ထိပ် ကားတန်းရှိရာသို့ သွားနေကြသည်။ တပ်မတော်သားနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့က လေးလံသော ပစ္စည်းများကို ကူညီ သယ်ပေးနေကြ၏။

ကလေးဘဝတုန်းက ဤတံတားကြီး ပျက်သည်ကို နှင်းငွေတစ်ကြိမ်မက မြင်ဖူးသည်။ ဟိုစဉ်ကမူ ယခုနှင့် မတူ။ ဟိုစဉ်က တံတားကြီး ပျက်လျှင် ကားဆရာ တို့နှင့် ခရီးသည်တို့ စိတ်ပျက်ကြရသည်။ အနီးတစ်ဝိုက် ရွာများရှိ သူတို့က ဝမ်းသာ ကြသည်။ အဆမတန်သော အခကို တောင်း၍ ကုန်နှင့် ပစ္စည်းကို သယ်ပို့၍ ငွေ မြက်မြက် ရကြသည်။ အရေးပေါ် ဈေးဆိုင်ဖွင့်၍လည်း အမြတ်ရှာနိုင်သေးသည်။ အပျက်ကို ပြင်ရန်မှာ သူတို့တာဝန် မဟုတ်။ လမ်းဘက်မှ လာပြင်လိမ့်မည်။ လမ်း ဘက်ကလည်း အမြန်ပြင်လေ့ မရှိ။

ယခုမူ အားလုံးသည် အပျက်ကို ပြင်နေကြသည်။

လူတို့ အလုပ်များနေသကဲ့သို့ စက်ကြီးများလည်း အလုပ်များနေကြ သည်။

တံတား တစ်ဖက်ထိပ် လမ်းဘေး၌ ဘီးနစ်နေသော ကားကြီးတစ်စီးကို ကွဲရိုင်းစက်ကြီးတစ်ခုက သံကြိုးချိတ်၍ ဆွဲပေးနေ၏။ အခြားစက်ကြီး တစ်လုံးက ရှေ့တိုးချည်၊ နောက်ဆုတ်ချိ သံဂေါ်ပြားကြီးကို မ၊ချည်၊ နှိမ့်ချည်နှင့် မြေများကို စုပုံ ပေးနေ၏။ လမ်းကြိုတ်စက်ကြီး တစ်လုံးကလည်း မြေဖို့ ကျောက်ချပြီးသော နေရာ များကို ဖိကြိတ်နေ၏။

အပျက်ကို ပြင်နေကြသည်။ ဤအမြင်သည် နှင်းငွေ၏ စိတ်သန္တာန်၌ ကွက်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

အပျက်ဟူသည်မျိုးမှာ ပြင်ရမည်ပင် ဖြစ်၏။ လူဟူသည် အပျက်ကို ထိုင် ကြည့်ကာ လက်လျှော့နေရိုး မဟုတ်။ နှင်းငွေသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသူအလား

ခံစားလိုက်ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မိမိ ခြားနားနေပုံကိုလည်း ရှက်ရွံ့စွာ သတိပြု မိလာသည်။

တက်ထရွန်ဘောင်းဘီ အင်္ကျီ၊ အနက်ရောင် ရှူးဖိနပ်နှင့် မိမိသည် ဆေးရုံ ကြီး တစ်ခု၏ စင်္ကြံတွင် ရှုမြင်၍ တင့်တယ်ကောင်း တင့်တယ်ပေမည်။ ဤနေရာ တွင်မူ ပုရွက်ဆိတ်တို့အလယ် လာရပ်လေသော နံ့ကောင်နှင့် တူနေမည်လား မသိ။

လုပ်အားပေးနေသူ အချို့က မိမိကို လှမ်းကြည့်သည်ကိုလည်း သတိ ထားမိ၏။ သူတို့သည် ရိုးသားဖြူစင်စွာ ကြည့်သည် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ နှင်းငွေ ကမူ လိပ်ပြာမသန့်။ လမ်းလျှောက်နေရသည်ကို အကုသိုလ်တစ်ခုခု ပြုလေရသည် ကဲ့သို့ ခံစားနေရ၏။

နှင်းငွေသည် ဟိုဟိုသည်သည် မျှော်ကြည့်မိ၏။ ဘခက်ကို မမြင်။ ဤမျှ အင်တိုက်အားတိုက် အလုပ်လုပ်နေသူများအနက် ဘခက်သည် တာဝန်ယူ စည်းရုံး ရသော အပိုင်းမှ ပါဝင်မည်မှာ သေချာသည်။ တာဝန်ယူ စည်းရုံးရသည့် လုပ်ငန်းမှာ ဘေးမှ ကြည့်သူအတွက် လွယ်လေသယောင် ဖြစ်သော်လည်း လက်တွေ့၌မူ ခက်ခဲ လှကြောင်း နှင်းငွေ သိတန်သမျှ သိပြီးပြီ။ ကြီးကျယ်လှသော တာဝန်ယူ စည်းရုံးရ သော လုပ်ငန်းမျိုးကို ဆရာဝန် နှင်းငွေ မလုပ်ဖူးပါ။ သို့ရာတွင် သွေးလှူဘဏ် အမှု ဆောင်တစ်ဦးတော့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီး စေတနာကောင်းတိုင်း လုပ်ငန်းအောင်မြင်က မလွယ်။

ယခုအချိန်၌ ဘခက် အလုပ်များနေလိမ့်မည်။ ငယ်ငယ်က ရယ်ဖွယ် ပြော သကဲ့သို့ ဟိုပြေး သည်ပြေး သိမ်ကြီးဈေး ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ အနီးအနားမှာ ရှိစေဦး တော့ ဘခက်ကို ခွဲခြားသိရန် မလွယ်။ ဘခက်၌ သာမန်လူတို့၏ ရုပ်ရည်သာ ရှိ၍ ဘခက်သည် သာမန်လူတို့ကြား အသာလေး ပျောက်သွားနိုင်သော သာမန် ဥပဓိရုပ် ပိုင်ရှင်သာ ဖြစ်သတည်း။

ညွန့်မေကိုမူ ခွဲခြားသိရန် အတန်လွယ်မည်။ အနည်းဆုံး အောက်ပိုင်း အစိမ်းရောင်ဝတ် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများသည် တံတား၏ ဟိုမှာဘက်၌ လုပ်အားပေးနေကြသည်။ ရွံ့များ၊ ရေများကို ဖြတ်လျက် သူတို့ထံ ဤပုံစံအတိုင်း သွားရန် နှင်းငွေအတွက် မလွယ်။

ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သော နှုတ်ဆက်သံကို ကြားရ၏။
“ဗျို... ဆရာလေး၊ ရဲဘော် ဦးဘခက်တို့ကို လာရှာတာလား”
အသံရှင်မှာ ဦးကြီးထွန်း ဖြစ်နေ၏။

ဦးကြီးထွန်းသည် ပေါက်ပြားတစ်လက်ကို ကိုင်လျက်တည်း။ နဖူးမှ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ ကျနေ၏။

“ဪ... ဦးကြီးထွန်းလား၊ ဘခက်တို့ကို ရှာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကို သက်သက်လာကြည့်တာပါ”

“ဆရာလေး ပျင်းနေပြီနဲ့ တူတယ်၊ ကျုပ် စာကြည့်တိုက်မှာ စာဖတ်နေ ရောပေါ့၊ အဲ... အဲလေ... ကျုပ်ကလဲ စာကြည့်တိုက် ပိတ်ခဲ့မိသဗျ။ နေဦး... သော့တော့ ပါလာတယ်၊ ယူသွားမလား”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး ဦးကြီးထွန်း၊ ဒါထက် လမ်းအခြေအနေကော ဘယ်လိုလဲ”

“လမ်းလား... အဲ... တံတားပေါ့လေ၊ ရဲဘော် ဦးဘခက်နဲ့ မိတ္ထီလာက ဗိုလ်ကြီးစောလွင်တို့ကတော့ ပြောတာပဲ၊ နက်ဖြန်မနက်ဆို အနည်းဆုံး ကားလေး တွေ ဖြတ်မောင်းလို့ ရနိုင်ပြီတဲ့၊ ဟိုဒင်း... ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက် ကြိုးစားလုပ်နိုင် တယ်ပေါ့မှာ တည်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

နှင်းငွေသည် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ရွာဘက်သို့ ပြန်ရန် ပြင်သောအခါ ဦးကြီး ထွန်းက အလျင်စလို ပြောသည်။

“ဆရာလေး... သော့ ယူသွားမလား”

“တော်ပါပြီခင်ဗျာ... ကျွန်တော် ဦးကြီးတို့ဆီ ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

နှင်းငွေ ထွက်သွားသောအခါ ဦးကြီးထွန်းသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း မှတ်ချက်ချသည်။

“တော်တော်ဆန်းတဲ့ ဆရာဝန်သူငယ်ပဲ”

ဦးကြီးထွန်း အနီးမှ အခြား ဦးကြီးတစ်ဦးက ဝင်မေး၏။

“ဘာတဲ့... ဆရာဝန်သူငယ် ဟုတ်လား၊ သူငယ်က ဘယ်လို ဆန်းတာလဲ”

ဦးကြီးထွန်းသည် ပေါက်ပြားကို လွှတ်လိုက်ပြီး လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို အားရပါးရပွတ်ရင်း လေးနက်စွာ ဆို၏။

“ဘယ်လိုဆန်းသလဲ၊ ဟား... ဟား... ဒီမှာဟေ့ ဟတ္ထိ”

“ဟေ့ကောင် ငထွန်း၊ ငါ့ကို ဟတ္ထိလို့ လူရှေ့ သူရှေ့ မခေါ်ဖို့ ဘယ်နှကြိမ် ဖျောင်းဖျရဦးမှာလဲ”

“အေးကွာ ဖိုးဆင်ရာ... ငါ ပမာဒလေခသွားတယ်၊ သူတို့ပညာတတ် တွေ ပြောသလို ငါ တောင်းပန်မယ်၊ ဆောယီး... ဆောယီး... ဘဲဒီး ဆောယီး”

“ဟယ်... တောင်းပန်တာက ဆဲသလိုပဲ”

ဦးကြီးထွန်းက ဟတ္ထိခေါ်သော ဦးဖိုးဆင်မှာ နာမည်နှင့် လိုက်အောင် ကြီးမား ထွားကျိုင်းလှ၏။ အသက်ကြီးနေပြီ သိသာသကဲ့သို့ ခွန်နှင့် မောင်းနှင့် အားကြီးတုန်း ဟူ၍လည်း သိသာသော ဗလသည် ပေါ်ထင်နေ၏။

“ဟတ္ထိ အဲ... ဖိုးဆင်ရ၊ ခုနက လူငယ်က ရိုးရိုးဆရာဝန် မဟုတ်ဘူး၊ ဘိလပ်ပြန် ဆရာဝန်ကြီး၊ ရဲဘော် ဦးဘခင်ရဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ပြီးတော့ မြောက်က အိမ်ဆိုးကို သိလား”

“အိမ်ဆိုးကို ဘာလို့ မသိရမလဲ၊ ဘာဆိုလို့တုံး”

“ဆိုလို့ပေါ့၊ အိမ်ဆိုးက ဟိုကောင်မလေး နုနုငယ်ကို မှတ်မိလား”

“သေတာတောင် လူမဖိတ်ဘဲ အမြှုပ်ခံရတဲ့ ကောင်မလေးလား၊ မှတ်မိ တာပေါ့၊ သူ့အဖေက ယစ်ထုပ်ကြီးပဲ”

“အဲဒီကောင်မလေး ညွန့်မေ အဲ... ဆရာမကြီး ဒေါ်ညွန့်မေရဲ့ သူငယ်ချင်း”

“နင် ပြောမှလား၊ ငါလဲ သိပြီးသားပဲ”

“နင် မသိတာ ပြောမလို့ ခုနင်က သူငယ်ဆရာဝန်ကြီးက နုနုငယ်ရဲ့ ရည်းစား”

“နုနုငယ်ရဲ့ ရည်းစား... မြတ်စွာဘုရား၊ ဟေ့... ဖိုးထွန်း၊ စေ့စေ့စပ်စပ် ရေရေလည်လည် ပြောပြဦး”

“လူတောထဲ ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်မလဲ၊ နင့်နာမည် ဟတ္ထိတောင် လူတော ထဲ ခေါ်လို့ မရတာ”

ဦးဖိုးဆင်က ဦးကြီးထွန်းကို မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး ပေါက်ပြားနှင့် ဆက် အလုပ်လုပ်သည်။ ဦးကြီးထွန်းက သဘောကျစွာ ရယ်နေ၏။

ဦးကြီးထွန်းထံမှ ခွာလာခဲ့သော နှင်းငွေသည် ရွာတွင်း ဝင်ပြီး အိမ်ပြန် အရောက်၌ အဝတ်အစား လဲသည်။

တက်ထရွန်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်ပြီး ဟန်ဇားလုံချည် မန်ကျည်းစေ့ကွက် ကို ဝတ်သည်။

ညွန့်မေ အသုံးပြုဟန် တူသော ကိုယ်တစ်ဝက်ပေါ် မှန်ရှေ့၌ မိမိကိုယ် ကိုယ် ပြန်ကြည့်မိ၏။

ပေါ်ပလင်အကောင်းစားအင်္ကျီ၊ ဟန်ဇားလုံချည် အချောစားနှင့် ဖြစ်နေ

ပြန်သောကြောင့် သာမန် သူလို ငါလိုတော့ မဟုတ်လှ။ စောစောတုန်းကထက် စာလျှင်မှု လူတိုင်းထဲမှ လူတစ်ယောက်နှင့် အနည်းငယ် ပိုတူလာသည်။

ဘာကြောင့်မသိ၊ ယနေ့အတွက် နှင်းငွေသည် လူတိုင်းထဲမှ လူတစ်ယောက် ကဲ့သို့ သဏ္ဍာန်ပေါ်ချင်နေမိသည်။

အဝတ်အစား လဲပြီးနောက် နှင်းငွေသည် ပြတင်းဝ၌ ရပ်ကာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။

ယုံကြည်ခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ကိုထွေးရင်သည် မော်တော်ကားကိုကြက်မွေး နှင့် သ,နေ၏။

နှင်းငွေသည် ခြေသံဖော့လျက် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသည်။ သူ့ခြေအကြွ သည် ကိုထွေးရင်၏ ကြက်မွေးကဲ့သို့ပင် ညင်သာလေမည်လော မပြောတတ်။

လှေကားရင်း၌ ရော်ဘာခြေညှပ်ဖိနပ် တစ်ရန်ကို တွေ့သည်။ နှင်းငွေ သည် ခြေညှပ်ဖိနပ်ကို စီးပြီး ခြံတွင်းမှ ပေါ့ပါးညင်သာစွာ ထွက်လာခဲ့၏။

မူလက နေရာတွင် ဦးကြီးထွန်းတို့ကို မတွေ့ရတော့။
ကောင်းကင်၌ တိမ်ဖြူ၊ တိမ်မည်း အစုကို တွေ့ရသော်လည်း မိုးက မအုံ့

မိုးရွာမည့်ဟန်လည်း မပေါ်။ နေသည် စိုးမိုးစွာ ထွန်းလက်နေ၏။ ဘာမျှ မလုပ်ရ သေးသော နှင်းငွေသည်ပင် ချွေးစို့နေပေပြီ။

မြေကြီးကို ဂေါ်ပြားနှင့်ကော်ကာ အသင့်စောင့်နေသော ကြိမ်ခြင်းများထဲ သို့ ထည့်ပေးနေသူ စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး အနီးသို့ နှင်းငွေသည် ကပ်သွား၏။

စစ်ဗိုလ်၏ ပခုံးများ၌ ခရေပွင့် သုံးတန်းကို တွေ့ရသည်။
စစ်ဗိုလ်က နှင်းငွေကို မော့ကြည့်ပြီး ဆို၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”
နှင်းငွေက စစ်ဗိုလ်ကို ကြည့်သည်။

မိမိနှင့် အသက်ရွယ်တူခန့် ရှိလေမည်။ အသားက ညိုနီနီ ရှိသည်။ ပင်ကို ဖြူသော အသားကို နေလောင်ထား၍ ညိုနီနီဖြစ်နေမှန်း နှင်းငွေ ရိပ်မိသည်။ မေးရိုး များက သွယ်သွယ်ဖြစ်သော်လည်း ထောင့်မှန်ကျ၍ ခိုင်ခံ့သည်။ မျက်လုံးများက ကြည်၍ မျက်တောင်များက ကော့သည်။ ပြုံးနေပုံမှာ ရိုးသား ဖြူစင်မှုကို ပကတိ အတိုင်း ပြလျက် ရှိ၏။

နှင်းငွေက အေးချမ်းစွာ စကားပြန်၏။

“ဗိုလ်ကြီးတို့ဆီက ကျွန်တော် အကူအညီ လာတောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဗိုလ်ကြီးတို့ လုပ်နေတာမှာ ကျွန်တော်လဲ ကူညီချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်တစ်ခုခု ပေးပါ”

ဗိုလ်ကြီးသည် မျက်တောင်တစ်ချက် ပုတ်လိုက်ပြီး ဆို၏။

“စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ မိတ်ဆွေဟာ ဒီရွာက မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မိတ္တီလာနဲ့ သာစည်ကလဲ မဟုတ်နိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော် ခရီးသွားတစ်ဦးပါ။ တံတားပျက်နေလို့ ကားကို ရွာမွန်သာ မှာ ထိုးထားတယ်။ ကျွန်တော်... အဲ... ဘခက်... အဲ... ရဲဘော်ဘခက် အိမ်မှာ တည်းနေပါတယ်”

ဗိုလ်ကြီး၏ အပြုံးသည် ပိုမိုတောက်ပသွား၏။

“ရဲဘော်ဘခက်နဲ့ ကျွန်တော်က ကိုယ့်နည်းနဲ့ကိုယ် တာဝန်ယူပြီး ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်နာမည် စောလွင်ပါ။ အလုပ်က ဗိုလ်ကြီးပါ။ မိတ္တီလာ ဗဟိုအမြောက်တပ်ကပါ”

ဗိုလ်ကြီးစောလွင်က ဂေါ်ပြားကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး လက်ကို လှမ်းပေး၏။ ဗိုလ်ကြီးစောလွင်၏ လက်ကို ပြန်လှန်ဆုပ်ကိုင်ရင်း နှင်းငွေကလည်း ဖြေ သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က နှင်းငွေပါ။ အလုပ်က ဆရာဝန်ပါ။ တောင်ကြီး စပ်စံထွန်း ဆေးရုံကြီးကပါ”

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်အပြီး၌ ဗိုလ်ကြီးစောလွင်၏ လက်များ ပေါက်ကာ သွေးစို့နေမှန်း နှင်းငွေ သတိပြုမိသည်။

ဗိုလ်ကြီးစောလွင် လွှတ်ချထားသော ဂေါ်ပြားကို နှင်းငွေက ကောက်ယူ သည်။ ဗိုလ်ကြီးစောလွင်က ကန့်ကွက်၏။

“ခရီးသည်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး။ ဒေါက်တာ စေတနာ ကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာ ပြန်နားပါလား”

“ဗိုလ်ကြီးရဲ့ စေတနာကိုလဲ ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလမ်း က ကျွန်တော်တို့ သွားချင်တဲ့ လမ်း၊ ဒီလမ်း ကောင်းအောင် ကျွန်တော်လဲ တစ်ခုခု ဝင်လုပ်မပေးထိုက်ဘူးလား”

ဗိုလ်ကြီး စောလွင်သည် ခေတ္တ တွေ့နေပြီးနောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

“ဒေါက်တာ့ အကြောင်းပြချက်က သိပ်ခိုင်လုံနေတယ်၊ ကျွန်တော် ငြင်းလို့ မရတော့ဘူး”

ဗိုလ်ကြီးစောလွင်သည် ရဲဘော်တစ်ဦးထံမှ ဂေါ်ပြားကို ယူ၍ ဆက်လက် မြေကော်သည်။ နှင်းငွေကလည်း ဗိုလ်ကြီးစောလွင် နည်းတူ မြေကော်၏။

မြေကော်ရင်း နှင်းငွေ၏ စိတ်၌ စနိုးစနောင့် ဖြစ်မိသည်။

စောစောက ပေါက်ကာ သွေးစို့နေသော ဗိုလ်ကြီးစောလွင်၏ လက်များ ကို အမှတ်ရမိသည်။ သူက အကြမ်းပတမ်းကို ခံနိုင်ရန် ကျင့်ထားသော စစ်သားကြီး၊ မိမိက...

မိမိလက်များက သွေးနီလျှမ်းကာ ထွတ်ထွတ်နုနေ၏။ ကြမ်းကြမ်း ဆို၍ ဂေါက်ရိုက်တံကိုသာ ဆုပ်ကိုင်ဖူးလေသောကြောင့် အချို့သော လက်ချောင်းများ အရင်း၌ မသိမသာ အသားမာ တက်နေသည်သာ ရှိသည်။ ကျန်လက်ဖဝါးများ တစ်ခု လုံးက သွေးနီလျှမ်းကာ ထွတ်ထွတ်နုနေ၏။

မိမိ၏ လက်ဖဝါးများ နူးညံ့ကာ အနာအဆာကင်းရန် မိမိ အထူးသတိ ပြုနေခဲ့ရ၏။ မိမိ၏ လက်များက လူ့အသက်နှင့် နီးကပ်သော ပိုမိုနူးညံ့သည့် အစိတ် အပိုင်းများကို ထာဝစဉ် ကိုင်တွေ့နေရသည်။

မိမိ လက်ဖဝါးများ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမည်ကိုမူ နှင်းငွေသည် ကြောင့်ကြ စိုးရိမ်လျက် စိတ်၌ စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေမိ၏။

နေအတန်မြင့်လာ၏။ သိသိသာသာလည်း ပူလာသည်။ နှင်းငွေ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးတို့ဖြင့် ရွှဲနေတော့၏။ နူးညံ့သော လက်များကလည်း နာစ ပြု လာသည်။

“ရေသုံးဆောင်ပါဦးရှင်... ရေအေး မကြိုက်ရင်လဲ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းလဲ ပါပါတယ်”

နှင်းငွေက မော့ကြည့်သည်။ အသံရှင်ကို မြင်မိသည်ခဏ၌ ပါးစပ်အဟောင်း သား ပွင့်သွားသည်။

ပထမဆုံး သတိပြုမိသည်ကား ဖြူလွန်း၊ ဖွေးလွန်း၊ သန့်စင်လွန်းသော မျက်နှာကလေးတည်း။

ပိတုန်းရောင် ဆံပင်တို့နှင့် ပြိုင်ကာ မျက်ခုံးတို့က နက်မှောင်နေ၏။ ကော့ လှလေသော မျက်တောင်တို့ကလည်း မြမြပြာပြာနိုင်၏။ နှုတ်ခမ်းလေးများကလည်း

mg...e.com

ရဲရဲနီနီ၏။ လည်တိုင်သည် ရှည်၍ ရှင်းကာ သွယ်၍ ဝင်းသည်။ လည်တိုင်မှ အကြော စိမ်းကလေးများကိုပင် မြင်နေရ၏။

“နုနုငယ်...”

နှင်းငွေသည် အော်ခေါ်လုနီးနီး ဖြစ်သွား၏။ သို့ရာတွင် မခေါ်ဖြစ်။ အကြောင်းမှာ သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသော မိန်းမသား၏ မျက်လုံးများက တည်ငြိမ်လှသည်။ နုနုငယ်၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ ချားရဟတ် မလည်။ ညွန့်မေ၏ အပြစ်ကင်းသော မျက်လုံးများကဲ့သို့ပင် တည်ငြိမ်အေးချမ်းသည်။ ညွန့်မေက မျက်သားဖြူ၍ မျက်ဆန်ညိုသည်။ နုနုငယ်က မျက်သားပြာ၍ မျက်ဆန်နက်သည်။ ယခု နှင်းငွေရှေ့မှ မိန်းမသားကား မျက်သားက ပြာပြာလွင်သည်။ မျက်ဆန်ကား ပြာပြာရင့်၏။

အရပ်က အတန်လေး မြင့်သည်။ သို့ရာတွင် ပြည့်ဖြိုးတောင့်တင်းသော ကိုယ်၏ အဝန်းနှင့် အရပ်အမောင်းသည် အချိုးကျ လိုက်ဖက်သင့်မြတ်နေသည် ထင်၏။ ထင်၏။

ထိုမိန်းမသား၏ နောက်၌ အခြားမိန်းကလေးများလည်း ပါလာကြသည်။ အချို့က ရေတကောင်းနှင့် ရေခွက်ကလေးများ ကိုင်လာကြသည်။ အချို့က မြေလက်ဖက်ရည်အိုးနှင့် ကြွေလက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကလေးများ ကိုင်လာကြ၏။

ထိုမိန်းမသားသည် နှင်းငွေကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ရွှင်ပြုံး ချိုသာစွာ ဆို၏။

“ဒီကမောင်က ဘာသောက်ချင်လဲ၊ ရေအေးလား... ရေနွေးလား။”

နှင်းငွေ၏ စိတ်၌ အနည်းငယ် လက်မခံချင် ဖြစ်သွား၏။

“ဒီကမောင်က...”

သည်စကားသည် နှင်းငွေ၏ ရင်ကို အောင့်စေ၏။ မိမိရုပ်သည် ဤမျှ နုနယ်နေသေးသလော။ မိမိကဲ့သို့သော ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးကို ‘ဒီကမောင်က...’ ဟု ခေါ်ခွင့်ရှိရန် ယင်းမိန်းမသားက မည်မျှ အိုနေပြီနည်း။

နှင်းငွေက စကားမပြန်၊ ခေါင်းကိုသာ ခါပြ၏။

ဗိုလ်ကြီးစောလွင်နှင့် သူ့ရဲဘော်များကမူ ရေသောက်သူက သောက်ကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်သူက သောက်ကြသည်။

ထိုမိန်းမသားနှင့်အဖွဲ့သည် ရှေ့ဆက်သွားလေကာမှ နှင်းငွေက ဗိုလ်ကြီးစောလွင်ကို မေးသည်။

“အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာ ဘယ်သူလဲ ဗိုလ်ကြီး။”

“ကျွန်တော်လဲ မသိဘူး၊ မသိဘူး ဆိုတာက အဲ... နာမည် စသပေါ့လေ။ သိတာကတော့ ခရီးသွားတစ်ဦးပဲ။ မနေ့ကတည်းက တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒေါက်တာလို့ပဲ ဘာကူညီရမလဲ လာမေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခရီးသည်တွေကို ဒုက္ခမပေး ချင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် မိန်းမသား ခရီးသည်တွေ ဒုက္ခမရောက်စေချင်ဘူး။ ဒီလိုပဲ ကျွန်တော် ဖြေလိုက်တယ်။ အခု သူက မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဝင်ကူညီနေတယ်။ ချီးမွမ်းပြီး ကျေးဇူးတင်စရာပဲ”

“ခရီးသွား မိန်းမသားတန်မဲ့ တာဝန်သိတာဟာ ချီးမွမ်းစရာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါထက် ဗိုလ်ကြီး သတိပြုမိလား မသိဘူး၊ မြန်မာအစစ်တော့ ဟုတ်ဟန် မတူဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အနောက်နိုင်ငံသွေး နှောတယ် ထင်တာပဲ”

“ကျွန်တော်လဲ ဒီအတိုင်းပဲ ထင်တယ်”

စကားဆက်စရာ မရှိတော့သဖြင့် နှင်းငွေသည် ဂေါ်ပြားကို ပြန်ကိုင်၏။
ဗိုလ်ကြီးစောလွင်က ရယ်ပြီး ဆို၏။

“ဒေါက်တာက ဇွဲသိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးတော့မယ်၊ ကျွန်တော်က တန်းဖြုတ်တော့မလို့”

ဗိုလ်ကြီးစောလွင်သည် လက်ပတ်နာရီကို ဝှံ့ကြည့်ပြီးနောက် တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ဦးကို လှမ်းအမိန့်ပေးသည်။

“ထမင်းစားချိန် ရောက်ပြီ ဆရာရေ... တန်းဖြုတ်တော့”

လုပ်အားပေးနေသူအားလုံး စနစ်တကျ ရပ်နားပြီး သစ်ပင်ရိပ်များဆီ သွားကြချိန်၌ ဗိုလ်ကြီးစောလွင်က ဖိတ်ခေါ်သည်။

“ဒေါက်တာလဲ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ထမင်း လိုက်စားပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ညွန့်မေတို့ ဘခက်တို့နဲ့ မနက်စာ စားဖို့ ချိန်းပြီးသားမို့ပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးဦး ထမင်းလက်ဆုံ အတူ မစားကြရတာ အတော်ကြာနေပြီ မို့လို့ပါ”

နှင်းငွေသည် ဗိုလ်ကြီးစောလွင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရွာဆီသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

သူ့စိတ်မှာ များစွာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွား၏။ သူ့နားတွင်မူ စကား တစ်ရပ် က ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။

“ဒီကမောင်က...”

နှင်းငွေသည် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

အခန်း (၄)

ထိုနေ့ညနေ၌ နှင်းငွေသည် ညွန့်မေနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့၏။ ဘခက် က ကိစ္စပေါ်၍ သာစည်ကို ခေတ္တ ထွက်သွားရသောကြောင့် မလိုက်နိုင်။

သူတို့သည် ပထမ ရွာမှ ထွက်ကာ တာလမ်းအတိုင်း တံတားကြီးဆီ လာခဲ့ကြ၏။

ညနေ လေးနာရီကတည်းက လုပ်အားပေးသူများ ပြန်သွားကြပြီ။ သို့ရာတွင် အမှုထမ်းများကမူ ဆက်လုပ်နေကြဆဲ ဖြစ်၏။ ကျွဲရိုင်းစက်ကြီးများနှင့် လမ်းကြိတ်စက်ကြီးများလည်း မနားကြသေး။

တောင်ဘက်ချောင်းတွင်း၌ ရွာသူရွာသားများသာမက ကားဆရာများ ရော ခရီးသည်များပါ ရေဆင်းချိုးနေသောကြောင့် လူရှုပ်ကာ ဆူညံနေ၏။

“တို့ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စကားပြောစရာနေရာ မရှိဘူး နှင်းငွေရေ အိမ်ပြန်ကြမလား၊ ဒါမှမဟုတ် သာစည်ဘက် လျှောက်ကြမလား”

“အိမ်ပြန်တော့လဲ ပျင်းစရာကြီး၊ တာလမ်းအတိုင်း လျှောက်တော့လဲ ကားလာရင် ရေစဉ်မယ်”

“နို့.. ဒါဖြင့် တို့ ဘယ်လျှောက်ကြမလဲ”

နှင်းငွေသည် ငြိမ်သွား၏။ သူက စဉ်းစားသည် မဟုတ်၊ စဉ်းစားပြီးခဲ့ပြီ။ ယခု ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန် သူ့စိတ်ကို သူ နောက်ဆုံး တိုင်ပင်နေခြင်း ဖြစ်၏။

အတန်ကြာမှ လေးလေးအေးအေးနှင့် ပြောသည်။

“နင် မှတ်မိသေးလား၊ နင်နဲ့ငါ နောက်ဆုံးအခေါက်က လျှောက်ခဲ့ကြတာလေ၊ ခင်တန်းကနေ ဒီချောင်းကြီးအတိုင်း လာကြတယ်၊ နောက် ဟောဟို.. ဆည်တန်းပေါ် ထိုင် စကားပြောကြတယ်”

“နင် ဘာလို့ ဒါတွေ ပြန်ပြောနေတာလဲ”

“နို့... နင်ပဲ မနက်က ပြောခဲ့တယ်၊ တို့ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရဲရဲပဲ ပြောကြမယ်ဆို”

ညွန့်မေက အသာအယာ ရယ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုယ်တော်ချော၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒီတော့ တို့ နောက်ကြောင်းပြန် လျှောက်ကြရအောင်၊ ဒီကနေ ချောင်းအတိုင်း ခင်တန်းဆီ လျှောက်ကြမယ်”

“နင် တကယ် လျှောက်ရဲလို့လား နှင်းငွေ”

နှင်းငွေက သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပြီး လေးနက်စွာ ဆိုသည်။

“ငါ တကယ် လျှောက်ရဲသလား.... အမှန်ကတော့ ငါ မရဲလှဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရဲရဲတော့မယ် ညွန့်မေ၊ မနက်က နင် ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ ငါနားက မထွက်ဘူး၊ နင် စိတ်ပညာ ယူဖူးသလား”

“ငါတို့ ဘီအီးဒီသင်တန်းမှာ စိတ်ပညာ ပါတယ်”

“ဪ... အဲဒါကို ငါ သတိမပြုမိဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ ဒီစကားတွေကို နင် ပြောနိုင်တာပဲ။ ငါ့မှာ ဥပါဒါန်စွဲနေတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ငါ့စိတ်မှာ ဥပဒါန်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီဥပါဒါန်ကို ငါ ဖြေချင်တယ်။ ဥပါဒါန်ကို ဖြေဖို့က အမှန်ကို ရဲရဲကြည့်ဖို့ပဲ။ အပျက်ကို ငါ ပြင်ချင်တယ်၊ အပျက်ကို ပြင်ဖို့က အပျက်ကို အပျက်လို့ပဲ ငါ တည့်တည့် ရှုရဲရဲမယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ဒီဘက်ကို ငါ သွားမယ်၊ နင် လိုက်မလား”

ညွန့်မေသည်လည်း သက်ပြင်း ခိုးရှိုက်ရင်း မသိမသာ ပြုံး၏။

“ဘာပြုံးတာလဲ ညွန့်မေ”

“ဟယ်.... ဘာလို့ မေးရတာလဲ”

“နင်က ပြုံးတာကိုး”

“မပြုံးရတော့ဘူးလား ကိုယ်တော်ချောရယ်”

“ဒါပေမဲ့ နင် ပြုံးပုံက ငါ အနေရ အထိုင်ရ ကျပ်တယ်”

“အိုးမလုံ အုံမပွင့်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါက ငါ့ကိုယ်ငါ ပြုံးတာပါ”

“ဘာပြုလို့ နင့်ကိုယ်နင် ပြုံးရတာလဲ”

“ဪ.. အမေးအမြန်း ထူလှချည်လား၊ ငါ့မှာလဲ ငါ့ဥပါဒါနဲ့ဟဲ့၊ ကဲပါလေ... လာသွားကြမယ်”

ညွန့်မေသည် ရှေ့ဆောင် ထွက်သွားသောကြောင့် နှင်းငွေ လိုက်ခဲ့ရ၏။

ရေပြည့်နေသောကြောင့် ချောင်းတွင်းကမူ မလျှောက်နိုင်ကြ။ ချောင်းဘေး၏ အနောက်ဘက် ကမ်းဘေးမှ လျှောက်ကြရသည်။

နေ့တာရှည်သော မိုးတွင်းအခါ ဖြစ်သောကြောင့် ညနေသည် ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။ လေကမူ အတန်ပြင်း၏။

ပြောင်းလဲနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို နှင်းငွေ သတိပြုမိ၏။

ရှေးယခင်က ဤတစ်ဝိုက်မှာ ဖုန်းဆိုးမြေများသာ ဖြစ်သည်။ ယခုမူ စိုက်ခင်းများနှင့် ပြည့်နေ၏။ စိုက်ခင်းမှ အပင်ငယ်များသည် နှင်းငွေ၏ မျက်စိထဲ၌ ချဉ်ပေါင်ပင်လိုလို ဘာလိုလို ထင်ရ၏။

“ညွန့်မေရေ... ဒီမှာ ချဉ်ပေါင် စိုက်ကြသလား”

“နင်ကလဲ တောက်တီးတောက်တဲ့ ချဉ်ပေါင်စိုက်လို့ ထမင်းဝပျံ့မလား၊ ချဉ်ပေါင်ခင်းကလဲ ဒီလောက် ကြီးနိုင်ပျံ့မလား”

“နို့...ဘာတွေလဲ”

“ကိုဘခက် အပင်တွေလေ”

“ဘာ... ဘခက် အပင်တွေ”

“အလကား ရယ်စရာ ပြောတာပါ၊ ဝါပင်တွေ၊ ချည်မျှင်ရှည်ဝါပင်တွေ”

“ဘာပြုလို့ ဘခက်အပင်တွေလို့ ပြောတာလဲ”

“ဒီလိုဟယ်... နင် သိသားပဲ၊ ဒီနေရာတွေက စိုက်ချင်တာ စိုက်လို့ မရဘူး၊ မိုးကလဲ မမှန်ဘူး၊ ဆည်ရေလဲ အမြဲမပေးနိုင်ဘူး”

“ဒါတော့ ငါ သိပြီးသားပဲ”

“ဘခက်က ဝါစိုက်ခိုင်းတယ်၊ စိုက်နေကျ မဟုတ်တော့ ဦးကြီးတွေက ငြင်းကြတယ်၊ ဒီတော့ နင့်သူငယ်ချင်း ဘခက် ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ”

“ဆိုပါဦး”

“သူ ကြံစိုက်တဲ့နေရာ မှတ်မိလား”

“အေး... မှတ်မိတယ်”

“အဲဒီနေရာမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝါစိုက်ပြတယ်၊ သူနဲ့ ကပ်နေတဲ့ မြေကွက်မှာ ဦးကြီးဟာတ္ထိ အဲလေ.... ဦးလေးဖိုးဆင်က ခရမ်းချဉ်ပင် စိုက်တယ်။ ခရမ်းချဉ်သီး တစ်သေတ္တာကို ငွေနှစ်ဆယ်လောက် ရတာ ဦးကြီးဖိုးဆင် သိတယ်။ ထွက်ရိုး ထွက်စဉ်ဆို သေတ္တာနှစ်ဆယ်လောက် ထွက်တော့ တစ်ရာသီဆို ငွေနှစ်ရာလောက် ရတာကိုး။ ဒါကတော့ သေချာတယ်၊ ဝါကိုတော့ ဘယ်လောက် တရားဟောဟော မစိုက်ချင်ကြဘူး၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ သိလား”

“ငါ ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ”

“စကားအဖြစ် မေးတာပါဟယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ ဆိုတော့ ဇူလိုင်လနဲ့ သြဂုတ်လ နှစ်လလုံး မိုးခေါင်တယ်၊ နို့ပိန်ကြီးလို့ ကိုဘခက် ခေါ်တဲ့ မင်းလှကန်ကလဲ ရေလွတ်မပေးနိုင်တော့ဘူး”

“ဒီတော့....”

“အဲဒီနှစ် သြဂုတ်လထဲမှာ ဝါတွေ ပွင့်ပြီး အောင်တယ်၊ ခရမ်းပင်တွေက မသေပေမယ့် မသီးလှဘူး။ သီးသမျှကလဲ မအောင်ဘူး။ အဲဒီနှစ်က ဦးကြီးဖိုးဆင် အရင်းတောင် ပြန်မရဘူး။ ကိုဘခက်က ငွေခြောက်ရာ မြတ်တယ်”

နှင်းငွေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး မှတ်ချက်ချ၏။

“မိတ္တီလာကနေ ဒီရောက်တဲ့အထိ ဝါခင်းတွေ ငါ တွေ့ခဲ့သား။ ဘာအခင်းလို့သာ မသိတယ်၊ ပြောင်းခင်းတို့ ခရမ်းခင်းတို့တော့ ငါ သိသား”

“အေး... အခုတော့ ဒီတစ်ဝိုက်မှာ ဝါစိုက်လာကြပြီ။ ဒါကြောင့်လဲ ဝါပင်ကို ငါက ကိုဘခက် အပင်လို့ ခေါ်တာ”

နှင်းငွေသည် ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆို၏။

“ဘခက် အလုပ်က မလွယ်ပါလား ညွန့်မေရယ်”

“မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင့်သူငယ်ချင်းက သိပ်စိတ်ရှည်တယ်၊ အခုအထိ သူ့မှာ ပြဿနာတွေ မရှင်းသေးဘူး။ ဥပမာ- ဝါပြီးရင် ဘာစိုက်ကြမလဲ။ မနှစ်က ဆန်ရှားပြီး စပါးဈေးကောင်းလို့ တချို့က ကောက်လျင် စိုက်ချင်ကြတယ်။ အချိန်မီပါမလား... မိုးမီပါမလား... ဒါကိုတော့ သူတို့ မစဉ်းစားကြဘူး။ ကိုဘခက်ကတော့ စိုက်ပျိုးရေးဌာနနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်နေတယ်။ သူလဲ ပါရဂူတစ်ဦး မဟုတ်ဘူး နှင်းငွေရေ။ သူက ဒီသာစည်မြေကို သိပ်ချစ်တယ်။ ဒီလောက် ကျယ်ပြန့်တဲ့ လွင်ပြင်မှာ

ဘာကြောင့် ထင်သလို မစိုက်ပျိုးနိုင်ရသလဲ၊ ဒါကို သူ သိပ်စိတ်မကျေမနပ် ဖြစ်နေ တယ်။ ရေလာတဲ့ နေရာတွေ အများကြီး ရှိရက်က ဘာလို့ ရေရှားနေရသလဲ၊ ဒါကိုလဲ သူ ခဏခဏ ညည်းတယ်”

ညွန့်မေ၏ စကားကို နားထောင်ရင်း ငြိမ်လျှောက်လာခိုက် နှင်းငွေ၏ ရင်တွင် နံနက်ကကဲ့သို့ပင် ရှက်စိတ် ပေါ်လာ၏။ ဘခက်နှင့် မိမိ၏ ခြားနားချက်ကို သတိပြုမိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဘခက်က သည်ရွာ၊ သည်ဒေသ၊ သည်လွင်ပြင်ကို ချစ်သည်။ မိမိကလည်း သည်ရွာ၊ သည်ဒေသ၊ သည်လွင်ပြင်ပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘခက်က သူချစ်သော သည်ဒေသ၏ အနာဂတ် ကောင်းစားရေးကို အမြဲဦးတည် စဉ်းစား သည်။ မိမိကတော့ အတိတ်မှ ကိုယ်ရေးကိုယ်ရာ လွမ်းမက်ဖွယ်ကို တသရင်း ဥပါဒါန် စွဲနေသူ တစ်ဦးသာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ် ညွန့်မေက လမ်းလျှောက်ခြင်းကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သော ကြောင့် နှင်းငွေက မေးသည်။

“ဘာဖြစ်သလဲ ညွန့်မေ”

ညွန့်မေက မဖြေဘဲ အနောက်ဆီသို့သာ လှမ်းကြည့်နေသည်။

ညွန့်မေ ကြည့်ရာ လိုက်ကြည့်မိမှ နှင်းငွေသည် သဘောပေါက်သွားသည်။

သည်နေရာမှ လှမ်းကြည့်လျှင် နုနုငယ်တို့၏ အိမ်ကြီးကို အဝေး၌ ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ပေပြီ ။

ခြံနောက်ပိုင်းရှိ မဲလီနှင့် သရက်ပင်တို့သည် ယခင်ကထက် ကြီးထွား နေပြီ ထင်ရ၏။ မည်မျှ ပိုမိုကြီးထွားလာသည်ဖြစ်စေ အိမ်အိုကြီးကမူ သူတို့ အပေါ် ကျော်မိုးလျက် ထီးထီးမားမား ရှိမြဲ ရှိနေသည်။

စိတ်ကို ထိန်းနိုင်ပြီဟု ထင်သာ ထင်ခဲ့သည်။ ယခုမူ အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ် များသည် အာရုံ၌ ပေါ်လာသည်။ ရင်မှာလည်း ခုန်လာ၏။

ညွန့်မေသည် စာနာစွာ သူ့ကို ကြည့်ပြီး လေသံဖြင့် မေး၏။

“တို့ ခင်တန်းဆီအထိ ဆက်လျှောက်ကြဦးမှာလား”

သူက အားယူပြီးလိုက်ပြီး ဖြေသည်။

“လျှောက်ကြမယ် ညွန့်မေရေ၊ မထူးတော့ပါဘူး”

သူက ဆက်လျှောက်သောအခါ ညွန့်မေသည် စကားမပြောတော့ဘဲ ဘေးမှ ငြိမ်ငြိမ်လေး လိုက်ပါလာ၏။

ခင်တန်းမှာမူ ဘာမျှ မပြောင်းလဲသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ ချုံစေးပျစ်များမှာ လည်း သည်အတိုင်း။ ပေါက်ပင်နှင့် လက်ပံပင်တို့ကလည်း သည်အတိုင်း။ စမ်းချောင်း မှ ရေစီးသံကလေးကလည်း သည်အတိုင်း။

ညွန့်မေက ညွတ်ကျနေသော သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်၌ ထိုင်သည်။ နှင်းငွေက လက်ပံပင်ကြီးကို မှီလျက် ရပ်ပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့ ငေးကြည့်နေ၏။

ဟိုတုန်းကမူ ယခုကဲ့သို့ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ကြာရှည်မရပ်ရဲ။ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် လူယောင်ပြရသည်။ ပြတင်းဝ၌ ပေါ်လာမည့် ချစ်သူ၏ ဖွေးဖွေးနုသော သဏ္ဍာန်လေးကို ပုန်းပုန်းကွယ်ကွယ် မျှော်ရသည်။ ဆံပင်လေးများ လေဝယ်ဝဲပျံ့ကာ ပြေးလာမည့် သူကလေးကို ရင်တခုနုနုနှင့် စောင့်ရသည်။

နှင်းငွေ၏ ရင်၌ ထူးဆန်းသော ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားရသည်။ ဆွေး မြည့်သော ဝေဒနာတစ်မျိုးပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပင်ပန်းပူလောင်သည်တော့ မဟုတ်။ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခြင်းကို တည်ငြိမ်စွာ အမှတ်ပြုမိသော ဝေဒနာသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

နှင်းငွေသည် သူနည်းတူ ငြိမ်နေသော ညွန့်မေကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေး၏။

“နင် ဘာတွေ တွေးနေသလဲ ညွန့်မေ”

ညွန့်မေက ခေါင်းခါပြီး “ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဆိုသည်။

အမှန်က ညွန့်မေသည် ညက အိပ်မက်ကို ပြန်သတိရနေသည်။ အိပ်မက် ထဲတုန်းကမူ ကြောက်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ယခုတော့ ကြောက်စိတ်သည် မရှိ။ နုနုငယ် သေခဲ့ပြီ ဆိုခြင်းကိုပင် အိပ်မက်ပမာ မယုံသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ နုနုငယ်နှင့် မိမိ တီထွင်သည့် စာတိုက်ကလေးကို အမှတ်ရမိသည်။ လက်ပံပင်ခြေ၌ သွားရှာလျှင် စာကို ဖုံးဖိသော အုတ်ခဲကျိုးကိုပင် တွေ့ဦးမည် ထင်၏။

ညွန့်မေသည် နှင်းငွေကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။

“နင့်ကို မေးချင်တာတစ်ခု ငါ အခုမှ သတိရတယ်”

“ဘာလဲ... မေးလေ”

“နုနုငယ် ဘာလို့ သေရတာလဲ”

“ဘယ်လို...”

“ဟိုဒင်းလေ... နုနုငယ်တို့လို စိတ်ရောဂါ ရတဲ့လူတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ သေသွားတာလဲ”

“စိတ်ရောဂါကြောင့် တိုက်ရိုက်သေကြရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီရောဂါ ဖြစ်သူဟာ လူကောင်းလို အစားအသောက် အအိပ်အနေ မမှန်ဘူး။ ဒီတော့ တခြား ရောဂါပိုး ဝင်ပြီး ဆုံးကြရတာ များတယ်။ တိုက်ဖျက်တို့၊ နမိုးနီးယားတို့ ဖြစ်တာ များတယ်။ စနစ်တကျ ပြုစုစောင့်ရှောက်တတ်ရင်တော့ အသက်ရှည်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကလဲ မလွယ်လှဘူးလေ။ နုနုငယ်တော့ ဘာနဲ့ ဆုံးရတယ် ဆိုတာ ငါ မသိဘူး၊ ငါက နိုင်ငံခြား ရောက်နေပြီ၊ နင်ကော မသိဘူးလား”

“ဘယ်သိမလဲ၊ ဒီတုန်းက ငါက ဆရာမ ဖြစ်စ၊ မန္တလေးမှာ တာဝန်ကျ နေတယ်”

“ဘခက်ကော....”

“ဘခက်ကလဲ တပ်ထဲမှာ ဥစ္စာ၊ အေးလေ... တို့ ဒီရိုလဲ အသုဘတောင် လိုက်ပို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

နှင်းငွေသည် စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါ၏။

“ပြောရရင်တော့ မကောင်းဘူး ညွန့်မေ၊ အမှန်က နုနုငယ် ဒီလိုဖြစ်ရတာ မှာ သူ့အဖေရဲ့အပြစ် အများကြီး ပါတယ်”

“နုနုငယ်ကို သူ့အဖေက ချစ်ရှာသားပဲ”

“ချစ်ပေမဲ့ သူ လုပ်တာဟာ နှစ်ရာကျခဲ့တယ်၊ နုနုငယ်ကို အသက်ရှင်ရက် ငါနောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တဲ့ အခေါက်တုန်းကတော့ ဒီလူကြီးကို ငါဘာမှ မပြောနိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ပြောလဲ ဘာမှ အရာမရောက်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ နိုင်ငံခြားကို ထွက် မသွားခင်မှာ နုနုငယ်ကို စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံကြီး တင်ပြီး ကုသပေးဖို့ အကြောင်း အကျိုး၊ အချက်အလက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖော်ပြပြီး ငါ စာရှည်ကြီး တစ်စောင် ရေးထည့် လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဂရုစိုက်ပုံ မပေါ်ပါဘူး။ သူ့အယူ၊ သူ့အစွဲနဲ့ သူ့ဇနီးကို သူ ကုလို့ မရကတည်းက သူ သန်ရာ သူ လုပ်နေပုံပဲ။ သူ့ဇနီးဟာ ဘယ်အသက်ရှိမှ၊ ပြီးတော့ ရောဂါ ဘယ်လောက်ရင့်မှ သူ စိတ်ရောဂါကု ဆေးရုံကြီးကို ပို့ခဲ့သလဲ မသိ ဘူး။ ရောဂါတစ်ခုရရင် ကျွမ်းကျင်နားလည်တဲ့ ဆရာဝန်တွေ ရှိတဲ့ ဆေးရုံကြီးတွေဆီ အမြန်ဆုံးပို့ဖို့က အရေးကြီးတယ်။ ဒါမှပဲ ပုဆိန်နဲ့ ထွင်းရမယ့်အဆင့် မရောက်ဘဲ အပ်နဲ့ ကော်ပစ်နိုင်မယ်။ ပြီးတော့ နုနုငယ် အမေ တက်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်နဲ့ အခုအချိန်ဟာ သိပ်ကွာခြားနေပြီ။ ပိုမိုကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေ ရှိနေပြီ။ ဆေးနဲ့ ကိရိယာတွေ ပိုစုံနေပြီ။ ကုသရေးဆိုင်ရာ နည်းနာသစ်တွေလဲ တိုးနေပြီ ညွန့်မေ။ နင် နားလည်ပါ”

မလား မသိဘူး။ နာခြင်း၊ သေခြင်း ဆိုတာတွေကို တို့ ဆရာဝန်တွေဟာ နာရီတိုင်း၊ နေ့တိုင်းမှာ ကြုံတွေ့နေကြရတယ်။ တို့အတွက် မဆန်းပါဘူး။ အဲ... အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရေတိမ်မှာ နစ်တာ တွေ့ရင်တော့ တို့ သိပ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။ ငါ့စိတ်မှာ စွဲနေတယ်၊ နုနုငယ်ဟာ ရေတိမ်နစ်ရတာပဲလို့”

ဤစကားများကို နှင်းငွေသည် နာကြည်းစွာ ပြောသည်။ စိတ်ထိခိုက်စွာ ပြောသည်။

ညွန့်မေ အံ့အားသင့်သွား၏။ ယခုတစ်ခေါက်အရောက်၌ စိတ်အထိခိုက်ဆုံး အခြေအနေနှင့် နှင်းငွေ ဖြစ်ပုံကို တွေ့ရသောကြောင့်တည်း။

ညွန့်မေသည် အသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်ရန် ကြိုးစားပြီး မေး၏။

“နင် ဆိုလိုတာက နုနုငယ်ဟာ စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံကြီးမှာသာ အကုအသခံရရင် ရေတိမ် မနစ်နိုင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

နှင်းငွေ၏ နဖူး၌ ချွေးစို့နေသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသည်ဖြစ်ရာ နဖူးရစ်များပင် ရေးရေးထင်နေ၏။

နှင်းငွေသည် နဖူးမှ စို့နေသော ချွေးတို့ကို လက်ဝါးဖြင့် သုတ်လိုက်၏။

“နင့်အမေးက မှန်တယ်၊ ရေတိမ် မနစ်နိုင်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်... ရေတိမ် မနစ်နိုင်ဘူး၊ မနစ်ဘူးလို့ ငါ မပြောဘူး၊ မနစ်နိုင်ဘူး။ အေး.. ရေနက်ထဲ နစ်တာ ဖြစ်ရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

“နှင်းငွေ စိတ်မဆိုးနဲ့၊ နင့်စကားကို ငါ နားမလည်ဘူး”

“ငါ ဘခက်လို စကားပြောတတ်ချင်တယ်၊ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ ကြိုးစားပြောမယ်။ ဆေးရုံကြီးတွေကို အားမကိုးလို့ ရေတိမ်နစ်ခဲ့ကြတဲ့ ကိစ္စတွေ အများကြီးပဲ။ ရိုးရိုးဆေးရုံတွေမှာရော စိတ်ရောဂါကု ဆေးရုံကြီးမှာရော အတူတူပဲ။ နုနုငယ်ရဲ့ ရောဂါအကြောင်းပဲ ပြောမယ်။ ဒီရောဂါမျိုး ကုရင် ဘယ်နှရာခိုင်နှုန်း ပျောက်တယ်၊ မပျောက်ဘူး စသဖြင့် ကမ္ဘာမှာ မူဝါဒကွဲပြားနေကြတာပဲ။ ဒါက ပဓာနအကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ မဓာနအကြောင်းက ပျောက်နိုင်တယ်။ ရာခိုင်နှုန်း ဘယ်လောက် ဆိုတာက အရေးမကြီးဘူး။ အထူးသဖြင့် စိတ်ရောဂါတစ်ခုခု ဖြစ်ရင် စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံကြီးဆီ အမြန်ရောက်လာရမယ်။ အသက်ငယ်တဲ့ ရောဂါရှင်တွေ၊ ပြီးတော့ မရင့်သေးတဲ့ ရောဂါရှင်တွေ၊ သူတို့ဟာ ပျောက်ကင်းဖို့အလားအလာ အကောင်းဆုံးတွေပဲ။ နုနုငယ်ဟာ ဘာမှ အသက်မကြီးသေးဘူး။ ရောဂါဟာလဲ မရင့်တတ်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ရေတိမ်နစ်ရတယ်လို့ ငါ ပြောတယ်”

နှင်းငွေ အားရပါးရ ပြောနေခိုက် ညွန့်မေသည် စိတ်၌ ကရုဏာ တစ်ဝက်၊ ကျေနပ်ခြင်း တစ်ဝက်နှင့် ကြည့်နေသည်။ စိတ်ထိခိုက်ပုံ မြင်သောကြောင့် ကရုဏာ သက်မိသည်။ ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်မှု ကင်းစွာ ပေါက်ကွဲထွက်လာပုံကိုလည်း ကျေနပ် သည်။ ဤခင်တန်းဆီသို့ သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့မိသော မိမိ၏ ရည်ရွယ်ချက်သည်လည်း အောင်ခဲ့ပြီ။ ဤအချက်ကို တွေးမိသည်ခဏ၌ ညွန့်မေသည် ထိတ်လန့်သွားသည်။ လိပ်ပြာမသန့်လည်း ဖြစ်သွားသည်။ အမှန်က ပရိယာယ် မများသော မိန်းမတစ်ဦးဟု မိမိကိုယ်ကိုယ် မိမိ ယုံကြည်သည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ဦးချင်း ဤခင်တန်းဆီ လမ်းလျှောက် ဖြစ်ကြရာ၌ မိမိပယောဂ မကင်း။ မိမိအတွက်တော့မူ စေတနာက အရင်းခံသည်။ နှင်းငွေအတွက် ထားရှိသော မိမိ၏ စေတနာသာလျှင် ဖြစ်သည်။ လူတို့ သူတို့ နားလည်ကြပါမည်လော။ တကယ်ဆိုတော့ မိမိ စချစ်ခဲ့ရသူမှာ နှင်းငွေ သာတည်း။ မိမိဘက်မှ တစ်ဖက်သတ်ကြည့်လျှင် နှင်းငွေသည် မိမိ၏ အချစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဒါကို တော့ မိမိကိုယ်ကိုယ် ဘယ်သောအခါကမှ လိမ့်၍ မရခဲ့။ နှင်းငွေပေါ်ရော ဘခက် ပေါ်ရော မလိမ့်ဖူးခဲ့။ ဖွင့်သာ မပြောသော်လည်း ဘခက် သိပြီးဟု မိမိ ယုံကြည်သည်။ ယခုမူ မိမိသည် ဘခက် ၏ ဇနီးသာ ဖြစ်သည်။ ဘခက်၏ ချစ်လှစွာသော ဇနီးသာ ဖြစ်သည်။ ဘခက်ကိုလည်း ချစ်ခဲ့ရပြီ။ ချစ်ခဲ့ရရုံမက လေးစားသည်၊ ကြည်ညိုသည်၊ အားကိုးသည်။ နှင်းငွေအတွက်မူ သံယောဇဉ်နှင့် စေတနာသာလျှင် မိမိရင်၌ ကျန် တော့၏။ နှင်းငွေသည် အတိတ်၏ ဥပါဒါန်မြို့တို့ ကင်းစင်၍ လွတ်လပ်သော လူသား တစ်ဦး အနေနှင့် အိမ်ရာထောင်ထားကာ ပျော်ပါးပြည့်စုံသော ယောက်ျားစင်စစ် တစ်ဦး ဖြစ်လာစေချင်သည်။ ဤကား မိမိ၏ စေတနာတည်း။

ညွန့်မေသည် နေရာမှ ထလိုက်၏။
 “တော်လောက်ပြီ ထင်တယ်၊ တို့ ပြန်ကြစို့ နှင်းငွေ”
 နှင်းငွေက အံ့ဩစွာနှင့် ညွန့်မေကို လှည့်ကြည့်၏။
 “ဘာလဲ ညွန့်မေ၊ ငါ ပြောတာတွေကြောင့် နင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား သလား”

“စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နုနုငယ်အတွက် မဟုတ်ဘူး။ နင့် အတွက်ပဲ နှင်းငွေ။ နင့်ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ တို့မြင်ချင်တယ်။ အခုတော့ နင့်အတွက် ငါ စိတ်မကောင်းဘူး၊ ဘခက်လဲ စိတ်မကောင်းဘူး”
 နှင်းငွေသည် ညွန့်မေကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

ညွန့်မေ၏ မျက်လုံးများ၌ ကရုဏာစင်စစ်ကို တွေ့လေရသည်။ မျက်နှာလေးမှာလည်း အမှန်ပင် ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ရှိနေ၏။

နှင်းငွေ၏ ရင်၌ နောင်တ တရား လွှမ်းလာ၏။ မိမိ ဘာလုပ်နေပါသနည်း။ မိမိ ဘာတွေ လုပ်နေပါသနည်း။

နှင်းငွေသည် ကိုယ်တိုင် အမျိုးအမည် မသိသော ရယ်ခြင်းတစ်ရပ်ကို ပြုလိုက်ပြီး ဆို၏။

“ဟိုတစ်နေ့က ဆည်တန်းပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း နင် ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ငါ သွားသတိရသေးတယ်။ ဒီတုန်းက နင်က ငါ့မှာ စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေ ကဲနေတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်”

ညွန့်မေသည် အမှတ်ရဟန် မသိမသာလေး ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“နင်ဟာ ငါ့ဘဝမှာ သိပ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတဲ့ မိန်းမသားတစ်ဦးပဲ ညွန့်မေ၊ နင် အင်မတန် အမှန်ကို မြင်တတ်တယ်။ မြင်တာကိုလဲ လူနားလည်အောင် အားကြီး ပြောတတ်တယ်။ ဟိုတုန်းက နင့်စကားတွေကို ငါ မလေးစားခဲ့မိဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါ့သဘာဝက စိတ်ကူးယဉ်မှု ကဲတယ်။ အခုလဲ ငါစိတ်ကူးယဉ်နေတာပဲ၊ ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းလဲ ဆန်တယ်”

“နင့်ကို ငါ ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလို မစွပ်စွဲခဲ့ဘူး နှင်းငွေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ့ဘာသာငါ ဝန်ခံတာပါ။ တို့ဆေးရုံကြီးတွေမှာ လူနာ တစ်မျိုးကို ခဏခဏ တွေ့ဖူးတယ်။ အမှန်က အဲဒီလူနာမျိုးမှာ ဒီလောက် ဆိုးဝါးတဲ့ ဝေဒနာရယ်လို့ မရှိဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တမင်မွေးစားထားတဲ့ ဝေဒနာသာ ရှိတယ်။ ဝေဒနာပေါ်မှာ ပြန်သာယာနေတာပေါ့။ ခက်တာက သူ့ဘာသာသူ ဝေဒနာပေါ်ပြန်သာယာနေတာက ကိစ္စ မရှိဘူး။ မိဘဆွေမျိုး၊ သားမယား၊ သားသမီး တွေ၊ ဆရာဝန်တွေ၊ ဆရာမတွေ အဲဒီ တခြားလူတွေပါ ကြားက ဒုက္ခရောက်ရတယ်။ ဒါဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုပဲ။ ငါလဲ ဒီလို လုပ်နေမိတယ် ထင်တယ်၊ ငါ မှားတယ် ညွန့်မေ။ ငါ အခု ဒီရွာကို ဝင်လာမိတာ ကောင်းတယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြင်မယ်၊ ပြင်နိုင် ပြီလို့လဲ ငါ ယုံတယ်၊ ကဲ... လာ သွားကြမယ်”

နှစ်ဦးသား ခင်တန်းမှ ထွက်လာကြသည်။ ချောင်းအတိုင်း ပြန်မလျှောက်ဘဲ ရွာတွင်း ဝင်သည့်လမ်းဆီ နှင်းငွေက တမင် ဦးဆောင်လျှောက်လာခဲ့၏။

ဝင်ရန် အတန်လိုသေးသည့် မိုးဦးညနေ၏ နေသည် ရောင်ခြည်များကို

ဖြာဖြာလျှံနေစေသည်။ အနောက်ဘက် ကောင်းကင်ဝယ် မထူလွန်း၊ မပါးလွန်းသော တိမ်တို့သည် ရွှေဝါရောင်၊ လိမ္မော်ရောင်၊ ပန်းနုရောင်၊ ကြက်သွေးရောင်၊ စိမ်းပြာရောင်၊ ခရမ်းရောင် ရောင်စုံဆောင်ထားကြ၏။

မိုးသည်းသည်း ရွာခဲ့ပြီးသည်မှာ မကြာလှသေးသော်လည်း ရေငတ်သော မြေတို့က တဝစုပ်သောက်ခဲ့လေသောကြောင့် ရေအိုင် ရွံ့ညွန်မရှိ။ ညိုမည်းမည်းမြေသည် မခြောက်ရုံ စိုနေသည်။ ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက်နှင့် ပါးလျားသော သားမွေးစ မြက်စိမ်းနုတို့ကို ရင်အေးဖွယ် မြင်ရသည်။

လေက တဟူးဟူး တိုက်နေ၏။ လေကြောင့် ညွန့်မေနှင့် နှင်းငွေတို့၏ ဆံပင်များမှာ ခေါင်းထက်၌ လှုပ်ရှားပျံ့လွင့်နေကြသည်။

နှင်းငွေ၏ ရင်မှာ သိသိသာသာ ပေါ့နေသည်။ စောစောပိုင်းအထိ ရှိနေသော ခံစားမှုတို့သည် တဟူးဟူး တိုက်နေသော လေဟုန်စီးကာ ကျယ်ပြောသော လွင်ပြင်တစ်ဝိုက်တွင် လွင့်ပါး ပျောက်ကွယ်သွားသည် ထင်၏။

နုနုငယ်တို့၏ အိမ်ကြီးရှေ့ အရောက်၌ ညွန့်မေက အမှုမဲ့ဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“တို့ ဝင်ကြည့်ကြဦးမလား”

“လိုသေးသလား”

“နင့်သဘောပဲလေ၊ နောက်ဆုံးအဖြစ် ဝင်ကြည့်ရ ကောင်းမလားလို့။ မကြာခင် ဒါတွေကို ဖျက်ပစ်တော့မယ်၊ ဒီနေရာမှာ ကျောင်းဆောက်ဖို့က သေချာသွားပြီ”

နှင်းငွေက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး “အေး... ဝင်ကြည့်လိုက်ကြရအောင်၊ နောက်ဆုံးအဖြစ်...” ဟု ဆိုသည်။

ခြံတွင်း အရောက်၌ ညွန့်မေသည် မျက်မှောင်လေးကြုတ်ကာ မျက်လုံးလေးများ ဝိုင်းလျက် နှင်းငွေကို ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ ညွန့်မေ”

“နင် ဘာနဲ့မှ မရဘူးလား”

“ဘာပြောတယ်”

ညွန့်မေသည် နှာခေါင်းလေးဖြင့် လေကို သတိထား ရှုကြည့်သည်။

“ငါ့နှာခေါင်းထဲ စံပယ်ပန်းနုတွေ ရနေတယ်”

“စိတ်ထင်လို့ပါဟယ်”

သို့ရာတွင် နှင်းငွေ၏ နှာခေါင်း၌လည်း စံပယ်ပန်းနဲ့ကို ရသည်။ သတိထားမိကာမှ စံပယ်ပန်းနဲ့တို့သည် ပိုမိုကြိုင်မွှေးလာ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ညွန့်မေသည် ထိတ်လန့်စွာ နှင်းငွေ၏ လက်မောင်းများကို လှမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး... နှင်းငွေ၊ ဟို... ဟို... ဟိုမှာ....”

ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ဖြစ်သောကြောင့် ညွန့်မေ၏ အသံမှာ မကျယ်လှ။

နှင်းငွေပင်လျှင် ကိုယ်များ တောင့်တင်းသွားကာ မြင်ရသော သဏ္ဍာန် ကို အသက်မရှူမိဘဲ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

နုနုငယ်၏ ဂူထက်သို့ ကန္တာရပင်၏ အကိုင်းတစ်ခုသည် ညွတ်ညွတ်လျောလျော ဆင်းကျနေ၏။ နုနုငယ်၏ ဂူမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင်လည်း စံပယ်ပန်းတို့ ကြပြန်ကာ ဖွေးဖွေးဖြူနေ၏။

ဂူနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ နှင်းငွေ တစ်ခါ ထိုင်ခဲ့ဖူးသော မြေသို့ ညွတ်ကျနေသည့် ကင်ပွန်းကိုင်းထက်တွင် သဏ္ဍာန်တစ်ခုက ထိုင်နေ၏။

အသားအရေက ဖြူဖွေးသန့်စင်လှသည်။ နက်မှောင်သော ဆံပင်များကို ကပိုကရို ထုံးထားပြီး စံပယ်ပန်းတစ်ကုံး ဆင်ထား၏။ အင်္ကျီဖြူလက်တိုကို ဝတ်ထားပြီး အောက်ပိုင်း၌ အစိမ်းနုရောင်ထဘီကို ဝတ်ထား၏။

“ဪ...”

နှင်းငွေသည် တစ်လုံးတည်းသော အာမေဇိုတ်သံကို ပြု၏။ ညွန့်မေထံမှ အသက်အောင့်ထားသည်ကို လွှတ်လိုက်သံကို ကြားရ၏။

ကင်ပွန်းကိုင်းပေါ်မှ မိန်းမသားကလည်း သူတို့နှစ်ဦးကို သတိပြုမိသွားသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် စိတ်ပျက်သော မျက်နှာထားနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့လုပ်လက်စ လုပ်ငန်းကို ရပ်ကာ နေရာမှ ထသည်။

မိန်းမသား၏ လက်တစ်ဖက်တွင် ကတ်ထူပြားပေါ် ကလစ်နှင့် ညှပ်ထားသော ပန်းချီစက္ကူ ရှိ၏။ လက်တစ်ဖက်က ပန်းချီဆွဲ ခဲတံတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထား၏။

မိန်းမသားသည် ညွန့်မေကို အလျင်မှတ်မိဟန် နှုတ်ဆက်၏။

“ဪ... ဒီရွာက ဆရာမကြီးကိုး”

ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားပြီ ဖြစ်သော ညွန့်မေကလည်း ပင်ကိုလေအေး နှင့် ဖြေ၏။

“ဒီရွာကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ကျောင်းက သာစည်မှာပါ”

မိန်းမသား၏ မျက်လုံးပြာများက နှင်းငွေဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ဒီကမောင်ကိုလဲ မနက်က တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ ထင်တယ်”

နံနက်တုန်းက ကဲ့သို့ပင် နှင်းငွေ၏ ရင်မှာ အောင့်သွားသည်။ နှင်းငွေသည် မပြုံးမရယ်ဘဲ မိန်းမသား၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်အကဲခတ်၏။

မျက်နှာကျ၊ မျက်နှာနေမှာ ယေဘုယျအားဖြင့် နုနုငယ်၏ မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည်။ ဤမိန်းမသားက မြန်မာအလှတွင် ဥရောပအသွင် နှောနေခြင်းတော့ ရှိသည်။ ဣန္ဒြေနှင့် အမူအရာ၏ ခွဲညားခြင်းကို ထောက်ရှုလျက် မိန်းမသားသည် မိမိထက်တော့ အသက်အနည်းငယ် ကြီးလိမ့်မည်ဟု နှင်းငွေ ခန့်မှန်းမိသည်။ နှင်းငွေ၏ ရင်အအောင့် ပြောသွားသည်။ ဒီကမောင်ဟု ခေါ်ဆိုခွင့် ရှိလေသည်။

မိန်းမသားသည် ပြုံးယောင်ယောင် ရှိသော မျက်နှာကို တည်လိုက်ကာ ညွန့်မေကို တစ်လှည့်၊ နှင်းငွေကို တစ်လှည့် ကြည့်ပြီး မေး၏။

“ဒီက ဂူတွေနဲ့ သက်ဆိုင်သူတွေ များလား...”

နှင်းငွေက ညွန့်မေကို လှည့်ကြည့်သည်။ ညွန့်မေက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“အမျိုးလား”

“သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဟောဒီဂူထဲက နုနုငယ်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဪ... တော်သေးတာပေါ့။ ဒါဖြင့် ဒီဂူကို ကျွန်မ ပန်းချီဆွဲမိတာကို ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူးနော်”

“မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ ဒီမေးခွန်းကို မေးပါသလဲရှင်”

မိန်းမသားက ငွေငွေပြုံး၏။

“လူသားတစ်ဦးမှာ ကိုယ်ပိုင်ဂုဏ်သရေ ရှိတယ်၊ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် ရှိတယ်။ ကွယ်လွန်သွားပြီး ဂူထဲ ရောက်နေတဲ့အထိ ဒီဂုဏ်သရေနဲ့ လွတ်လပ်မှုဟာ ရှိနေတုန်းပဲ။ မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုပြီး သူ့ဂုဏ်သရေနဲ့ လွတ်လပ်မှုအပေါ် မကျူးကျော် မချင်းနင်းထိုက်လေဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ သူ ကျေနပ်ပါစေ ဆိုပြီး စံပယ်ပန်း တွေနဲ့ ဂူပေါ်မှာ ကြံပြီး ခွင့်တောင်းပြီးမှ ကျွန်မ ပန်းချီဆွဲပါတယ်။ ငယ်ရွယ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ဦးဟာ စံပယ်ပန်းကိုတော့ ချစ်မှာပဲ။ စံပယ်ပန်းနဲ့ ခွင့်တောင်းတဲ့

ကျွန်မကို သူ ကျေနပ်မှာပါ။ သူ ကျေနပ်ပေမယ့် သူနဲ့ ဆိုင်သူတွေက ကန့်ကွက်ရင် တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

“ကျွန်မတို့ မကန့်ကွက်ပါဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဂူကို ဘာလို့ အစ်မကြီးက ပန်းချီဆွဲရပါသလဲ”

မိန်းမသားက အသာအယာ ရယ်သည်။

“ကျွန်မက ရောက်လေရာမှာ တစ်ခုခုကို ပန်းချီဆွဲတယ်၊ ဝါသနာပေါ့လေ။ တွေ့ကရာတိုင်း ပန်းချီဆွဲချင်စိတ်ကို မနိုးဆွဲပါဘူး။ ဒီဂူကိုတော့ အမှတ်မထင်ဘဲ တွေ့ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။ ကြည့်စမ်း... ဘယ်သူတွေက ပစ်ထားပေမယ့် ဟောဒီ ကန္တာရပင် အကိုင်းလေးက ဂူပေါ်ကို ဆွေးဆွေးမြည်းမြည်း ကျပြီး ပွတ်ပွတ်သပ်သပ် ယုယနေရှာတယ်။ နောက်ခံကားကိုလဲ ကြည့်ဦးလေ... နေက ဝင်တော့မယ်၊ နေဝင် ချိန်ကို နောက်ခံပြထားတဲ့ ဂူတစ်ခုဟာ ဂူဏ်သရေရှိရှိနဲ့ လေးနက်မှု တစ်ခုခုကို ပြော နေသလိုပဲ။ ဆိုပါစို့... တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျွန်မတို့အတွက် နေဝင်ချိန်ဟာ ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မတို့အားလုံးဟာလဲ ဂူတစ်ခုခုထဲ ဒါမှမဟုတ် မြေကျင်း တစ်ခုခုမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး လဲလျောင်းနေကြရဦးမှာပဲ၊ ဒီလိုများ ပြောနေသလား မသိ ဘူး”

မိန်းမသား၏ စကားများက လေးနက်မှန်း ညွှန်မေရော နှင်းငွေပါ သိ သည်။ ဟုတ်တိပတ်တိ ပြည့်ပြည့်စုံစုံတော့ နှစ်ဦးလုံး နားမလည်။

စကားပြောရန် နှင်းငွေက လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက်၏။ သို့ရာတွင် မိန်းမသားကို မည်သို့ ခေါ်ရမည်နည်း။ အစ်မကြီး... အစ်မကြီးဟု ခေါ်ထိုက်ရန်က မိန်းမသားသည် များစွာ နုပျိုသေးသည်။ ခဏ၌မူ နှင်းငွေသည် အကြံရ၍ မေးသည်။

“ဒီကအစ်မက ပန်းချီဆရာမလား”

မိန်းမသားက ထူးဆန်းစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီကမောင် ထင်တာဟာ တစ်ဝက်စီ မှန်ပါတယ်”

ပဟေဠိဆန်သော အဖြေကြောင့် မိန်းမသားကို နှင်းငွေက မသိမသာ မျက်မှောင်တွန့်ရင်း ကြည့်သည်။

မိန်းမသားကမူ ပြည့်စုံသော အဖြေကို ဖြေပြီးသည့်အလား အမူအရာ မည်သို့မျှ မထူးခြား။ ထို့အပြင် ပြောစရာ ဆိုစရာ ပြီးပြတ်သည့်ဟန် နှုတ်ဆက်၏။

“သွားပါဦးမယ်၊ ဒီဂူကို ကျွန်မ ပန်းချီဆွဲတာကို မကန့်ကွက်လို့လဲ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

mgyoe.com

မိန်းမသားသည် နှုတ်ဆက်ပြီး ခံညားတည်ငြိမ်မှု ပြည့်ဝစွာဖြင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွက်သွက်လက်လက် ထွက်ခွာသွားသည်။

မိန်းမသား သွားရာကို လိုက်ကြည့်ရင်း နှင်းငွေသည် ခေါင်းခါ၏။

“နှင် ဘာခေါင်းခါတာလဲ”

“တစ်မျိုးပဲ၊ အဟုတ်ကို တစ်မျိုးပဲ ညွှန်မေ၊ သူဟာ နည်းနည်း ဟိုဒင်းရိုင်းသလိုလို မရှိဘူးလား”

“မရိုင်းပါဘူးဟယ်၊ အမူအရာရော အပြောအဆိုရော ယဉ်သားပဲ။ ယဉ်တာထက် သိက္ခာရှိတယ်လို့ ငါ ပြောချင်တယ်”

“ငါ ဆိုလိုတာက တစ်မျိုးပါ။ သူ ရုတ်တရက် စကားဖြတ်ပြီး ထွက်သွားပုံက တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“အေး... ဒါတော့ ငါလဲ သတိပြုမိတယ်”

“နှင် သူ ဘယ်သူဆိုတာ သိသလား၊ နှင့်ကိုတော့ သူ သိပုံပဲ”

“ခရီးသည်တွေအနက်က လုပ်အားဝင်ပေးသူ တစ်ယောက်လို့တော့ ငါ သိတယ်။ ငါ သတိထားမိတယ်လေ။ ငါ့ကို ဆရာမတစ်ယောက်လို့ သူ သိတာကတော့ မဆန်းဘူး။ ငါက လုပ်အားပေးနေတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေကို ခေါင်းဆောင်တာ လူတိုင်း မြင်နိုင်တာပဲ”

“အေးလေ... အနည်းဆုံး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါလို့တော့ စကားစပ်ကြဖို့ မကောင်းဘူးလား”

“နှင် ဒီအမျိုးသမီးကို စိတ်ဝင်စားနေသလား”

“မနောက်ပါနဲ့ ညွှန်မေ၊ ငါ ဒီလိုကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး ဒါ... ငါ့စိတ်ထဲက မကျေနပ်တာကို ပြောနေတာ”

ညွှန်မေသည် အသံလေး ထွက်အောင် ရယ်ပြီး ဆို၏။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကိုကြီးနှင်းငွေရယ်၊ ရယ်စရာ နောက်ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူပြောသွားတဲ့ စကားတစ်ခုကို နှင် မှတ်မိလား”

“ဘာကိုလဲ”

“လူသားတစ်ဦးမှာ ကိုယ်ပိုင်ဂုဏ်သရေနဲ့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်မှု ရှိတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့... ဘာတဲ့... အေး... အဲဒါတွေပေါ်မှာ မကျူးကျော် မချင်းနင်းထိုက်ဘူးတဲ့”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ နားဝေးလိုက်တာ လွန်ရော။ သူက ငါ့ကို ဘခက် မယားလို့ သိပါ့မလား။ နင်နဲ့ ငါ့ကိုကော ဘယ်လို ထင်သွားသလဲမှ မသိဘဲ။ အဲဒီထိအောင် ပြောရတော့ မကောင်းဘူး”

စကားအဆုံး၌ ညွန့်မေက ရယ်နေနိုင်သော်လည်း နှင်းငွေမှာ ထူထူပူပူ ဖြစ်သွား၏။

“ညွန့်မေ နင်ပြောတာက အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်ကြီး၊ ဘခက် လေသံနဲ့ တူလိုက်တာ”

“တူမှာပေါ့၊ ငါနဲ့ ဘခက်က ဆွေမျိုးအရင်းဆုံးဟာ”

ဤတစ်ကြိမ်မူ နှင်းငွေပါ လိုက်ရယ်၏။

နှင်းငွေသည် ရုတ်ခြည်းပင် ရယ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး နုနုငယ်၏ ဂူလေး ကို ကြည့်သည်။ မျက်နှာလည်း ညှိုးကျသွား၏။

“ဘာဖြစ်သွားပြန်တာလဲ ကိုယ်တော်ချော”

“ငါ... ငါ... နုနုငယ်ရဲ့ ဂူဘေးမှာ ရယ်မိနေတယ်”

ညွန့်မေသည် နှင်းငွေ၏ မျက်နှာကို တည့်တည့်စူးစူး ကြည့်၏။ ကြည့် နေသော မျက်လုံးများ၌ ကရုဏာလည်း ပါသည်။ ဒေါသလည်း ပါသည်။ နောက် ဘာပါသေးသနည်း။ နှင်းငွေ မသိ။ သို့ရာတွင် တောင်းပန်မိ၏။

“ငါ့ကို ဒီလို မကြည့်နဲ့ ညွန့်မေ၊ အဲဒီလို မကြည့်ပါနဲ့”

ညွန့်မေက သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပြီး ဆိုသည်။

“ဪ... နှင်းငွေ... နှင်းငွေ... နင့်ပါးစပ်က ဘာတွေ ပြောနေနေ နင် ဘာမှ တကယ် မပြောင်းလဲသေးပါကလား”

နှင်းငွေ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွား၏။ ညွန့်မေ စကားက ခါတိုင်းလိုပင် မှန်လွန်းနေ၏။ မှန်လွန်းသောကြောင့် ထိမှန်ချက်ဒဏ်လည်း ပြင်းသည်။

နှင်းငွေသည် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ မော့လျက် ညွန့်မေကို ကြည့်ပြီး ကြေကွဲစွာ ဆို၏။

“ငါ မပြောင်းလဲသေးဘူး၊ နင် မှန်ပါတယ် ညွန့်မေ၊ ငါ မပြောင်းလဲသေး ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ ပြောင်းလဲချင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူ့စိတ်ကို အမြန်ဆုံး ဘယ်လို ပြောင်းလဲရမလဲ၊ ဖြေပါ။ စိတ်ပညာတတ်တဲ့ ကျောင်းဆရာမကြီး ပြောစမ်းပါ”

ညွန့်မေသည် နှင်းငွေထံမှ မျက်နှာကို လျင်မြန်စွာ လွှဲလိုက်သည်။ မိမိ မျက်လုံးများမှာ ဝဲလာသော မျက်ရည်များကို သူ မမြင်စေလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ညွန့်မေသည် နုနုငယ်၏ ဂူအနီးသို့ ကပ်သွားသည်။ ဂူပေါ်မှ စံပယ်ပွင့်များကို အသာအယာ ကောက်ရင်း အေးအေးညင်ညင် ဆို၏။

“နုနုငယ်ရဲ့ ဂူဘေးမှာ ရယ်ပါ နှင်းငွေ့ ပြီးတော့ အဝေးမှာလဲ ရယ်နေပါ။ တမလွန်ဘဝဟာ ရှိတယ် ဆိုပါတော့၊ တမလွန်ဘဝကနေ အတိတ်ဘဝကို ပြန်၍ ကြည့်နိုင်တဲ့ ဘုံတစ်ခုဟာလဲ ရှိတယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒီဘုံမှာ နုနုငယ်ဟာလဲ ရောက်နေတယ် ဆိုပါတော့၊ နုနုငယ်ဟာ ရယ်နေတဲ့ နံ့ကိုပဲ မြင်ချင်ရှာလိမ့်မယ်။ နံ့ရယ်သံကို ကြားချင်ရှာလိမ့်မယ်။” နုနုငယ်ရဲ့ ဟောဒီဂူပေါ်မှာ လက်တင်ပြီး ငါ နုနုငယ်ကိုယ်စား ပြောတယ်၊ ငါ ပြောတဲ့ စကားဟာလဲ သစ္စာစကားပါ နှင်းငွေ့”

နှင်းငွေ့သည် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် နုနုငယ်၏ ဂူကို ကြည့်သည်။ ဂူဘေးတွင် ရပ်နေသော ညွန့်မေကိုလည်း ကြည့်သည်။ နောက်ခံမိုးပြင်၌လည်း နေသည် ဝင်စပြုပြီ။

စောစောက မိန်းမသား ပြောသွားသော စကားရပ်များကိုလည်း ကြားယောင်လာ၏။

နေဝင်စ ပြုသော ကောင်းကင်ပြင်သည် လေးနက်လှ၏။ ဂူငယ်သည်လည်း ဂုဏ်သရေ ရှိနေ၏။ ဂူဘေးမှ ညွန့်မေသည်လည်း ခုံညားတင့်တယ်နေ၏။

နှင်းငွေ့သည် လေးပင်စွာ ပြော၏။

“ငါ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ငါ ကတိပေးတယ်၊ နုနုငယ်ကိုလဲ ကတိပေးတယ်၊ နံ့ကိုလဲ ကတိပေးတယ် ညွန့်မေ။ ငါ ရယ်နိုင်ဖို့ တကယ် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းသည်ဖြစ်စေ ငါ ကြိုးစားပါ့မယ်၊ အခုတော့ ပြန်ကြစို့ ညွန့်မေ ရေ၊ နေက ဝင်တော့မယ်၊ နေဝင်တာကို ငါ မကြည့်ရဲသေးဘူး”

အခန်း (၅)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ တံတားကြီး ပြင်ပြီး၍ ကားလမ်း ပွင့်သည်။ ကားလမ်း ပွင့်သည် ဆိုရာ၌ ကားကြီးများအတွက် မဟုတ်၊ ကားငယ်များအတွက်သာ ဖြစ်သည်။

နံနက်စောစောကတည်းက ကိုထွေးရင်သည် ကားလေးကို အဆင်သင့် ဖြစ်နေစေပြီ။

ညွန့်မေနှင့် ဘခက်က ရွာအထွက် တာလမ်းဆီအထိ လိုက်ပို့ကြသည်။

ဘခက်သည် နှင်းငွေ၏ နားနားကပ်၍ တိုးတိုးပြော၏။

“ဟေ့ကောင်... နောက်တစ်ခါလဲ တို့ဆီကို ဝင်ရမယ်နော်”

“ဝင်ပါ့မယ်၊ ဒါကို တိုးတိုးပြောစရာလား”

“ရှိ... ပြောစရာမို့ ပြောတာပေါ့၊ မရွှေညွန့်က သစ္စာဖောက်တယ် ဆိုပြီး ငါ့ပေါင် ဆွဲလိမ်တော့ ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ”

“ဘာရယ်... ဘယ်လို သစ္စာဖောက်တာလဲ”

“ဟေ့ကောင်... တိုးတိုးကွ၊ အဟီး... ဒီလို၊ နောက်တစ်ခါ နင် လာရင် တို့နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ သုံးယောက်ကြိုနေမယ် သူငယ်ချင်း။ ခွေးတိရစ္ဆာန် လမ်းမှာစဉ်းစားသွား၊ ပြီးတော့ နှင့် နာမ်မကလေးတွေဆီက ကလေးချိနည်း သင်လာ ခဲ့ ဟား... ဟား... ဟား...”

ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရပ်နေသော ညွန့်မေသည် သူ့လင်၏ စကားသံကို မကြား။
သို့ရာတွင် ဘာပြောနေသည်ကိုမူ သိနေ၏။

ညွန့်မေသည် ရှက်သွေးရောသော မျက်နှာဖြင့် ဘခက်ကို လှမ်းမျက်စောင်း
ထိုး၏။

ကိုထွေးရင်က ကားကို စထွက်စေသည်။
ညွန့်မေနှင့် ဘခက်က လက်ပြကြရှာ၏။
နှင်းငွေက ကားပြတင်းမှ ခေါင်းထုတ်ကာ လည်ပြန်ကြည့်ရင်း အော်
ပြော၏။

“ဘခက်ရေ... ကလေးချီနည်း ငါ တကယ် သင်ခဲ့မယ်ဟေ့”
ညွန့်မေက ဘခက် ကျောကို ထုသည် မြင်ရ၏။ ဘခက် လှမ်းဆဲသံကို
လည်း ကြားရ၏။

“ခွေးမသား သစ္စာဖောက်”
တံတားကြီးတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကိုထွေးရင်သည် ကားကို
ရပ်လိုက်၏။

တံတားထိပ်၌ ကားငယ်အများ ရပ်နေကြသည်။ ကားအများစုမှာ ဂျစ်ကား
ကို ဘော်ဒီသစ် တင်ထားသော မိတ္ထီလာ-တောင်ကြီး ပြေးသည့် တက္ကစီကားများ
ဖြစ်ကြ၏။ တက္ကစီကားတိုင်း လူပြည့်ကျပ်နေ၏။ တံတားထိပ် လမ်းဘေးတွင်
ခရီးသည်အများ ရပ်နေကြ၏။

မြင့်မားသောအရပ်၊ ပြုံးရွှင်ကြည်သာသော မျက်နှာဖြင့် စစ်ဗိုလ်ကလေး
တစ်ဦးသည် နှင်းငွေ၏ ကားအနီးသို့ ကပ်လာ၏။

“ဒုက္ခပေးတယ်တော့ မထင်ပါနဲ့ခင်ဗျာ”

“ပြောပါလေ... ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

“တက္ကစီတိုင်း ကျပ်နေပြီ၊ ခရီးသည်တွေကလဲ အများကြီးပဲ။ ဒီတော့
ကိုယ်ပိုင်ကားတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ခရီးသည်တွေကို တင်ယူသွားဖို့ ကျွန်တော်
မေတ္တာ ရပ်ခံပေးနေတယ်။ ဝန်လေးတဲ့ပစ္စည်း ပါတဲ့ လူတွေကို ကျွန်တော်တို့
တင်မပေးပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကားနောက်ခန်းမှာ သုံးယောက် လိုက်နိုင်ပါတယ်။
ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း လိုက်ချင်ရင် ရှေ့ခန်းမှာ တစ်ယောက် ရပါသေးတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် လူခေါ်ပါမယ်”

စစ်ဗိုလ်လေးသည် တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ဦးကို လှမ်း၍ အမိန့်ပေးသည်။

“လူလေးယောက် ဆရာ”

ကားဆီသို့ လူများ ရောက်လာကြသည်။

သုံးဦးမှာ မိတ္တီလာနှင့် တောင်ကြီး သွားနေကျ ယောက်ျားခရီးသည်များ ဖြစ်ကြဟန် တူ၏။ သူတို့၌ လက်ဆွဲအိတ်များက လွဲ၍ အခြားပစ္စည်း မပါ။

တစ်ဦးမှာမူ...

နှင်းငွေ အသက်ရှူ ရပ်သွား၏။

အင်္ကျီဖြူလက်တိုကိုပင် ဝတ်ထား၏။ အစိမ်းနုရောင် ထဘီကိုပင် ဝတ် ထား၏။ ဆံပင်တိုကလည်း နက်မှောင်နေ၏။ မျက်နှာကလည်း ဖြူဝင်း သန့်စင် ကြည်လင်နေ၏။

လက်တစ်ဖက်က သားရေသေတ္တာ တစ်လုံးကို ဆွဲထား၏။ လက် တစ်ဖက်က အိပ်ရာလိပ် တစ်လိပ်ကို ကိုင်ထား၏။

ထိုမိန်းမသားနှင့် နှင်းငွေသည် တစ်ဦး၏ မျက်လုံးများကို တစ်ဦး အတန် ကြာ စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ နှင်းငွေက စစ်ဗိုလ်လေးကို ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ပစ္စည်းများများ မပါဘူး၊ ဒီကအစ်မရဲ့ အိပ်ရာလိပ်ကို ကားနောက်ပိုင်းထဲမှာ ထည့်လို့ ရပါတယ်”

စစ်ဗိုလ်လေးကိုယ်တိုင် မိန်းမသား၏ သေတ္တာနှင့် အိပ်ရာလိပ်ကို ကား နောက်ပိုင်းထဲတွင် ထည့်ပေး၏။

မိန်းမသားသည် ကားပေါ် တက်ရန် တံခါးကို ကိုင်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် လူနှင်ဦး တွဲလျက် အခြားလူတစ်ဦး ကားအနီးသို့ ကပ် လာသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးသည် စစ်ဗိုလ်လေးထံသို့ ပြေးလာခဲ့၏။

“ဗိုလ်ကြီး... ကျွန်တော် လွတ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ ဖောက်ဝင် လာတာပါ”

တွဲခေါ်လာသူ တစ်ဦးက ရှင်းပြ၏။

“တပ်ကြပ်ကြီး ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒီလူအဲ... လူနာကို ကျွန်တော်တို့လဲ မသိဘူး၊ ကိုယ့်ဆရာရေ... ကိုယ့်ကိစ္စ ပြောပြဦး”

လူနာဟု အခေါ်ခံရသူက ဝေဒနာကို ချုပ်တည်းလျက် ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ဝေဒနာကို အူကျဉ်းတယ်လို့ပြောကြတာပဲ။ စစ်စစ်ထွန်းဆေးရုံ ကြီးမှာ ခွဲစိတ်ကုသခွင့် ကျွန်တော် ရပြီ။ အခု တက်လာတာပါ။ ဒီမှာ သုံးရက် ကြာ သွားပြီ။ ကျွန်တော့်ဗိုက်ထဲ နာလှပြီ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ကယ်တော်မူကြပါ”

စစ်ဗိုလ်လေးနှင့် နှင်းငွေက ကားပေါ် ရောက်နှင့်ပြီးသော ခရီးသည်များ ကို တောင်းပန်ဟန် ကြည့်ကြ၏။ တစ်ဦးမှ တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်ကြ။

ကြည်လင်သော အသံသည် ပေါ်လာ၏။

“ကျွန်မ မလိုက်တော့ပါဘူး။ ဒီလူနာကိုသာ ခေါ်သွားကြပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ နောက်က ပုဂ္ဂိုလ်များအနက်က တစ်ယောက် ရှေ့ကြွပါ။ လူနာကိုတော့ နောက်ခန်းထဲမှာ နေရာ ရပါစေ”

မိန်းမသားသည် ကားနောက်ပိုင်းကို သွားဖွင့်၏။ တပ်ကြပ်ကြီးက သေတ္တာ နှင့် အိပ်ရာလိပ်ကို ကူညီထုတ်ပေး၏။

ခရီးသည်တစ်ဦးက ရှေ့ခန်း ရောက်လာသည်။ လူနာက နောက်ခန်းတွင် နေရာရ၏။

ရှေ့မှ ကားများ ထွက်ကုန်ကြသည်။ ကိုထွေးရင်ကလည်း သူ့ကားကို ဆက်ထွက်၏။

ပြတင်းမှ ခေါင်းလှည့်ကာ နှင်းငွေ လည်ပြန်ကြည့်မိ၏။

ဖြူဖွေးသော အသားအရေ၊ ဖြူသော အင်္ကျီ၊ စိမ်းနုသော ထဘီဖြင့် မိန်းမသားသည် စစ်ဗိုလ်လေးနှင့်အတူ ရပ်လျက် လမ်းဘေး၌ ကျန်ရစ်သည်။

နှင်းငွေ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

ကားနောက်ခန်းမှ လူနာ၏ ညည်းသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

ဖြစ်နိုင်သည်မှာ ဤလူနာသည် တောင်ကြီးမြို့ စစ်စစ်ထွန်းဆေးရုံကြီးသို့ ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း မိမိ ခွဲစိတ်ကုသရမည့် လူနာတစ်ဦးပေတည်း။

နှင်းငွေက ကားကူရှင်ကို မှီကာ ခေါင်းကို နောက်လှန်ချလိုက်၏။

ထုံးစံအတိုင်း ကိုထွေးရင်က ကားကို ညင်ညင်သာသာ မောင်းခဲ့လေ သတည်း။

အပိုင်းနှစ်

အခန်း (၆)

တောင်ကြီးမြို့ စဝ်စံထွန်းဆေးရုံကြီး၏ တောင်ဘက်ရှိ ဆေးဝါးရောင်နှင့် သစ်လွင်
ခေတ်မီသော ဆရာမများအဆောင်ကြီးမှ ခေါင်းစည်းဖြူ၊ အင်္ကျီဖြူ၊ ထဘီစိမ်း
ဆင်ထားသည့် စစ္စတာတစ်ဦး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဆေးရုံကြီးဘက်သို့ ကွေ့ချိုးလာသော လမ်းကလေးအတိုင်း စစ္စတာ
သည် လျှောက်လာရာမှ တစ်နေရာတွင် ရပ်လိုက်ကာ တောင်ဘက်သို့ ငေးမျှော်
ကြည့်၏။

ကားလမ်းမကြီး၏ ဟိုမှာဘက်၌ ဆရာဖြစ်သင်ကျောင်း အဆောက်
အအုံကို တွေ့ရသည်။ ကျောင်းကိုလွန်၍ ကြည့်သော် တောင်ကြီးမြို့ပေါ် စိုးမိုး
နေသော ခုံညားသည့် တောင်ချွန်းကြီးကို မြင်ရ၏။ တိမ်ဖြူတစ်သိုက်သည် ဖြည်း
ဖြည်းညင်ညင် တောင်ချွန်းကို ကျော်ဖြတ်နေ၏။

ပန်းရောင်ထဘီဝတ် ဆရာမလေးတစ်ဦးသည် စစ္စတာအနီး ကပ်လာပြီး
မေး၏။

“စစ္စတာ ဘယ်သူ့ စောင့်နေပါသလဲ”

“မစောင့်ပါဘူးကွယ်၊ ဟောဟို တောင်ထွတ်ကြီးပေါ် တိမ်ဖြူဖြတ်နေပုံ
လှလို့ ကြည့်နေတာ”

“စစ္စတာ အရင်က တောင်ကြီးကို ရောက်ဖူးလား”

“တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးကွယ်”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး၊ ကျွန်မတို့ အတွက်တော့ ရိုးနေပြီ”

“ဘာကိုလဲကွယ်... ရိုးနေပြီ ဆိုတာက”

“ဟိုဒင်း...တောတွေ၊ တောင်တွေ၊ တိမ်တွေ၊ အဲဒါတွေ”

“စစ္စတာအတွက်တော့ လှပတဲ့ အရာတွေဟာ ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ တောင်ကြီးမှာ စစ္စတာ ပျော်မှာပဲ၊ နောက်ကို တိမ်အမျိုးမျိုး စစ္စတာ တွေ့ရလိမ့်ဦးမယ်၊ တစ်ခါတလေ တိမ်တွေက မြေကြီးနား ကပ်ဝင်လာတတ် တယ်။ သစ်ပင်ကြားတွေထဲရော၊ အခန်းထဲရော၊ လမ်းထဲရော၊ ကောင်းကင်ဘုံပေါ် ရောက်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ”

“လူစင်စစ်နဲ့ ကောင်းကင်ဘုံကို ရောက်နေရတာဟာ ပျော်စရာပေါ့၊ ဒီစကား ကြားရလို့ စစ္စတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

စကားအဆုံး၌ စစ္စတာသည် တစ်ချက်ပြီးပြီး နှုတ်ဆက်လျက် ဆေးရုံ ကြီးဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ရာ သူ့နာပြုဆရာမကလေးသည် အံ့သြစိတ်ဝင်စားဟန်နှင့် မစ္စတာ၏ နောက်ကျောကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။

တောင်ကြီး စဝပ်ထွန်းဆေးရုံကြီး၌ အဓိက အဆောက်အအုံကြီး သုံးခု ရှိသည်။ အနောက်ဘက်ဆုံး၌ သမားတော်ကြီးတစ်ဦး ဦးစီးရသည့် မက်ဒီကယ်လ် ဝဒ် ခေါ် ရောဂါကုသရေးဌာန အဆောက်အအုံကြီး ရှိသည်။ အလယ်၌ အဆုတ် ရောဂါကု သမားတော်ကြီး ဦးစီးရသည့် တီဝဒ် ခေါ် အဆုတ်ရောဂါ ကုသရေးဌာန အဆောက်အအုံကြီး ရှိသည်။ ယင်းအဆောက်အအုံကြီး နှစ်ခုလုံးမှာ ခေတ်မီ သပ်ရပ်သော ပုံစံ၊ ပတ်ဝန်းကျင် တောတောင်ရေမြေနှင့် အပ်စပ်လိုက်လျောသော ခိုပြာနုသွေး ဆေးရောင်ခြယ်ထားသည့် နှစ်ထပ်တိုက် အဆောက်အအုံကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။ အဓိကရနှင့် အခုံညား၊ အတင့်တယ်ဆုံးမှာ အရှေ့ဘက်ဆုံးရှိ မင်းလမ်းမ ကြီးဘေး ကပ်လျက်ရှိသော သုံးထပ်တိုက် အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်လေသည်။ ယင်းအဆောက်အအုံကြီးကား ဆာဂျီကယ်လ်ဝဒ် ခေါ် ခွဲစိတ်ကုသရေးဌာနကြီး ဖြစ်၏။ ခွဲစိတ်ကုသရေးဌာန အဆောက်အအုံကြီးသည် အခြားဌာန အဆောက် အအုံကြီးများနှင့် မျဉ်းပြိုင်ပြေးလျက် တောင်နှင့်မြောက် တန်းလျက် ရှိသည်။ ယင်းအဆောက်အအုံကြီးသည် မြောက်ဘက်အစွန်ဆုံးရှိ အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ပြင်ပ လူနာဌာန အဆောက်အအုံနှင့်လည်း ဆက်လျက် ဖြစ်၏။ အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ပြင်ပ

လူနာဌာန အဆောက်အအုံသည် တစ်ထပ်သာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သုံးထပ်ရှိသော ခွဲစိတ်ကုသရေးဌာန အဆောက်အအုံကြီးနှင့် တစ်ထပ်သာ ရှိသော အုပ်ချုပ်ရေး- ပြင်ပလူနာဌာန ပူးတွဲအဆောက်အအုံတို့ ဆက်စပ်လျက် ရှိသည့် အမြင့်အနိမ့် ခြားနားမှု ရှိလင့်ကစား မျက်စိပသာဒကို မနှောင့်ယှက်သည့်အပြင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ကြည့်ကောင်းနေ၏။ ပုံစံတည်ဆောက်သူ ဆိုဗီယက်ဆိုရှယ်လစ် ရုရှဗိသုကာများ ကို ချီးမွမ်းရမည်ပင် ဖြစ်၏။

ခွဲစိတ်ကုသရေးဌာန အဆောက်အအုံကြီးရှေ့၌ စစ္စတာသည် ရပ်လိုက် ပြန်၏။

အဆောက်အအုံကြီး၏ ရှေ့မျက်နှာစာ၌ ပန်းခြံရှိသည်။ ပန်းခြံအတွင်း၌ ရွက်လှနှင့်ထင်းရှူးပင်ငယ်များကို တွေ့ရသည်။ ပန်းနုရောင်စွေးစွေးရှိသော အပွင့်တို့ ဆင်လျက်လေတွင် ယိမ်းနွဲ့နေသော ပန်းပင်ငယ်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဘာပန်း ဟုမူ စစ္စတာ မသိ။

ခွဲစိတ်ကုသရေးဌာန အဆောက်အအုံကြီး၏ တောင်ဘက်၌ ကပ်လျက် ကတ္တရာလမ်းသည် အထွေထွေရောဂါကုသရေး အဆောက်အအုံကြီးအထိ ဖြောင့် ဖြောင့် ပြေးနေလေသည်။ လမ်းဘေး၌ ငှက်ပျံနှင့် စိန်ပန်းပြာပင်တို့ကို တန်းစီစိုက် ထား၏။ ရှည်သွယ်သော ငှက်ပျံက အကိုင်းမှ တွဲရွဲခိုကျနေသည်။ ငှက်ပျံသည် ညိုစပင်ပြုနေပေပြီ။ စိန်ပန်းသီးတို့ကား ဂရုစိုက်ကြည့်မှ မြင်နိုင်ရုံသေးငယ်လှသေး၏။ ငှက်ပျံကဲ့သို့လည်း မရှည်သွယ်၊ မြရောင်ကြယ်ပွင့် သေးသေး ကလေးများသာ ဖြစ်၏။

ညက မိုးရွာထားသည်။ မိုးရေ ဆေးကြောထားသောကြောင့် ငှက်ပျံရော၊ စိန်ပန်းပြာရွက်တို့ရော သန့်စင်ကာ မှောင်မှောင်စိမ်းနေ၏။

မှန်တပ် အဝင်တံခါးဝကြီး၌ အစောင့်တာဝန်မှူး တစ်ယောက်သည် ခုံတန်းတစ်ခုထက် ထိုင်နေရာမှ စစ္စတာကို အရိုအသေပေးလျက် မတ်တတ်ရပ် သည်။

အစောင့်တာဝန်မှူးကို ပြုံးပြအသိအမှတ်ပြုပြီး စစ္စတာသည် အဆောက် အအုံကြီးတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

အဆောက်အအုံကြီး၏ လက်ဝဲဘက်၌ ဓာတ်လှေကား ရှိသည်။ ဓာတ် လှေကားနှင့် ကပ်လျက် ရိုးရိုးလှေကားလည်း ရှိ၏။

တည့်တည့်ဝင်လာသော စစ္စတာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် မျက်စိ အထူးကူ

စမ်းသပ်ခန်း ရှိ၏။ မျက်စိအထူးကု စမ်းသပ်ခန်းနှင့် စကြံတစ်ခုသာ ခြားလျက် သွားဘက်ဆိုင်ရာ ကုသခန်း ရှိ၏။

စစ္စတာသည် လက်ပတ်နာရီကို ပုံကြည့်၏။ နံနက်ရှစ်နာရီ ထိုးရန် ဆယ့်ငါး မိနစ် လိုသေးသည်။

မြောက်ဘက်မှ ဆရာဝန်တစ်ဦး လျှောက်လာသည်။ အရပ်က ရှည်သွယ် လျက် အသားဖြူပြီး မျက်နှာက ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ တိုင်းရင်းသားမျက်နှာ မဟုတ်။

စစ္စတာက နှုတ်ဆက်သည်။

“ဝွတ်မောနင်း”

ပြည်ထောင်စုသား မဟုတ်သော ဆရာဝန်က တုံ့ပြန်၏။

“အား... ဟား.... ဝွတ်မောနင်း၊ မင်္ဂလာနန်းနဲ့ခင်းပါ ဆရာမကြီး”

“ဆိုဗီယက်”

ဒေါက်တာက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“မြန်မာစကား တတ်သလား”

“နည်းနည်း၊ တစ်လွန်း နှစ်လွန်း၊ မင်္ဂလာပါ၊ ဖြည်းဖြည်း၊ ဖြည်း... ဖြည်း၊ မကြောက်ပါနဲ့၊ နေးကွန်းတွားမယ်၊ ဒါတွေ ပြောတတ်တယ်”

“ဒေါက်တာစကား ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ မြန်မာလိုပြောသံ ကြားလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကိတ်ရှု မရှိဘူး၊ ကိတ်ရှု မရှိဘူး၊ နှုတ်ရှက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

စစ္စတာက ဒေါက်တာ၏ မျက်နှာကို ကြည့်သည်။

သူတို့လူမျိုးများသည် ထွားကျိုင်း၏။ အရပ်အမောင်း မြင့်မား၏။ အရိုးအခြင် ကြီး၏။ စစ္စတာရှေ့မှောက်မှ ဆိုဗီယက်ဆရာဝန်သည်လည်း သည် အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်က များစွာ နုနယ်သေးသည်ကို သိနိုင်၏။ မျက်နှာ၌ ရိုးသား တည်ငြိမ်မှုကလည်း ပြည့်လှ၏။

စစ္စတာက ငြိမ်ကြည့်နေခိုက် ဆိုဗီယက်ဆရာဝန်သည် ယဉ်ကျေးစွာ ဦးညွတ်ပြီး နှုတ်ဆက်၏။

“တွားပါဦးမည် ခင်ဗျား၊ နှုတ်ရှက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဆိုဗီယက်ဆရာဝန်သည် သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးကုရန်တွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

စစ္စတာသည် လှေကားမှ တက်လာကာ ဒုတိယအထပ်သို့ ရောက်လာ၏။

လှေကားဦးတွင် ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် တိုက်လုနီး ဖြစ်သွားသည်။

ဆရာဝန်သည် တစ်ထစ် နှစ်ထစ် ဆင်းပြီးမှ ပြန်တက်လာကာ စစ္စတာ့ကို ကြည့်သည်။

“ဟဲလို... မမြင်ဖူးသေးပါလား၊ အသစ် ပြောင်းလာတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာက လက်ကမ်းပေးသောကြောင့် စစ္စတာကလည်း ဆွဲယူကာ နှုတ်ဆက်ရ၏။

“မနက်ခင်း ဆိုတာဟာ မင်္ဂလာရှိတဲ့ အချိန်ပဲ၊ မင်္ဂလာရှိတဲ့ အချိန်မှာ ကျက်သရေ ရှိတာကို မြင်ရတာဟာ အဲ... မင်္ဂလာပဲပေါ့။ ကျွန်တော်က ဖြောင်ပြောတတ်တယ်၊ ဆရာမဟာ တော်တော် ကျက်သရေရှိတယ်၊ ရည်းစားစကား ပြောတယ် မထင်နဲ့နော်”

စစ္စတာသည် ဝမ်းသာအားရ ရယ်မောပြီး ဖြေသည်။

“ကျွန်မကို ကျက်သရေရှိတယ် ပြောလို့ ဆရာ့ကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်။ ဖြောင်ပြောတဲ့ ဆရာ့ကိုလဲ ကျွန်မ ကြိုက်သွားပြီ။ ဆရာ့ကိုလဲ ရည်းစားစကား ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

ဒေါက်တာက အားရပါးရ ရယ်မော၏။

ဒေါက်တာ့ အရပ်သည် မရှည်လှ၊ ကိုယ်ကလည်း မဖိုင့်တဖိုင့် ရှိသည်။ ဝသည်ဟုလည်း မခေါ်နိုင်။ မျက်နှာက ပြည့်ဝန်း၍ နဖူးက ကျယ်သည်။ ဆံပင်တို့က မထူ။ သို့သော်လည်း မဖြူသေး။ မျက်လုံးများက ကြည်၍ အစဉ် ရယ်နေပုံ ပေါ်သည်။ လက်ယာဘက် ပါးအောက်၌ ထင်ရှားသော မွဲပြာတစ်ခု ရှိ၏။ စကားသံသည် သိသာရုံကလေး ဝဲ၏။

ဒေါက်တာသည် လက်ယာဘက် မျက်ခုံးကို ပင့်ပြီး ခေါင်းကို လက်ဝဲဘက် ငဲ့လျက် မေးသည်။

“နာမည်.... ဆောရီး၊ ဆရာမက ဧည့်သည်၊ ကျွန်တော်က အိမ်ရှင်၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် စပြောရမလား”

“တာဝန်နဲ့ လာရတော့ ကျွန်မဟာ ဧည့်သည် မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆရာကပဲ စပြောပါလေ”

ဒေါက်တာသည် ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် မုတ်ဆိတ်မွေး မရှိသော သူ့မေးစေ့ကို လက်ဝါးနှင့် ပွတ်လျက် ဆို၏။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဘဖေသော်၊ လှလေသနော်လို့ ကာရန်ယူ ပြောနိုင်တယ်။ ခက်တာက သူငယ်ချင်းတွေက ဝ... ဝေ... ဂေါ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်။ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ်လေ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ပဲ။ အဖေ ပေးထားတဲ့ နာမည်ကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုပြောင်းမလဲ။ အဖေ ဆိုတာကို တစ်ခါ တော်မီရင် ဆွေမျိုးပြောင်းလို့ မရဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်နာမည်က ဘဖေသော်၊ လူမျိုးက ကရင်၊ ဘာသာက ခရစ်ယာန်။ ဘွဲ့တွေကတော့ အေနဲ့ ဝေကြားက အက္ခရာတွေတော်တော် များများ ပါတယ်။ အလုပ်က မေ့ဆေးလဲ ပေးတယ်။ ပါးစပ်တို့၊ လည်ချောင်းတို့ နှာခေါင်းတို့ နားတို့မှာ တစ်ဆိုတစ်ဆို ဖြစ်ရင် လမ်းရှင်းပေးတတ်တယ်။ အသက်လေးဆယ်၊ မိန်းမ တစ်ယောက်၊ ကလေး နှစ်ကောင်၊ ဝါသနာက ဂေါက်ရိုက်တယ်။ ကျားထိုးတယ်၊ စစ်ဘုရင် ကစားတယ်။ အဲ... နောက် ဆရာမ ဘာသိချင်သေးသလဲ”

စစ္စတာသည် ရယ်မိလိုက်ပြန်ပြီးနောက် ပြောသည်။

“တော်တော် ပြည့်စုံပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ အကြောင်းကတော့ များများ ပြောစရာ မရှိပါဘူး။ နာမည်က မိုးသူ၊ မုံရွာက ပြောင်းလာပါတယ်။ မနေ့က ရောက်တယ်။ ဒီနေ့ အလုပ်ဝင်တယ်။ အခု ဆရာနဲ့ ခင်တယ်”

ဒေါက်တာ ဘဖေသော်ကလည်း ကြီးမားစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ပြောင်းလာစ ဆိုတော့ ဆရာမကို ဝဲလ်ကမ်းပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကို ရောက်လာတဲ့လူ မှန်သမျှကို ဝမ်းသာစွာနဲ့ ကြိုဆိုလျက်ပါပဲ”

“လူနာတွေကိုပါရောလား ဆရာ”

ဒေါက်တာသည် တစ်ချက် တွေ့သွားပြီးနောက် ဟီးခနဲ ရယ်သည်။

“အဲဒါကတော့ တော်တော်ခွဲကျသွားပြီ လူနာတွေကို ဝမ်းသာစွာနဲ့ ကြိုဆိုရမလား၊ ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ ကြိုဆိုရမလား ဆရာမ ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ကျွန်မ သဘောတော့ ဆေးရုံကြီး ဆိုတာဟာ မစည်အပ်တဲ့ အရပ် တစ်မျိုးပဲ”

“အား... မှန်တယ်၊ မှန်တယ်၊ ဆေးရုံကြီးဆိုတာ မစည်အပ်တဲ့ အရပ် တစ်မျိုးပဲ။ ဒီလိုဆိုတော့ ဆရာမတို့ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်တွေကလဲ မရှိအပ်တဲ့ အလုပ်တွေပဲ။ ဟုတ်စ ဟား... ဟား...”

ဒေါက်တာ ဘဖေသော်သည် လက်ပတ်နာရီကို ဆတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်ပြီး တစ်ဆက်တည်း ဆို၏။

“စကားပြောလို့တော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ရှစ်နာရီ ထိုးတော့မယ်၊ ဒီနေ့ အိပ်ဒီ (ပြင်ပလူနာဌာန) မှာ ကျွန်တော် လူနာကြည့်တဲ့ နေ့၊ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ နောက် တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဒေါက်တာဘဖေသော်သည် ဝဖိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်ဘဲ အလွန် သွက်လက်စွာ ထွက်ခွာသွား၏။

ရပ်ကျန်ရစ်သော စစ္စတာ၏ ရင်တွင်း၌ စိတ်ကျေနပ်မှု ပေါ်လာသည်။

အသစ်ဖြစ်သော ဌာနသို့ပြောင်းလာသူတစ်ဦးသည် အဘယ်ကဲ့သို့သော လူသစ် သူသစ်များနှင့် ပေါင်းရမည်နည်းဟု စိုးရိမ်မှုတစ်ဝက်နှင့် စိတ်ဝင်စားမြဲ ဖြစ်သည်။

စောစောက ကြားခဲ့ရသော စကားများအရ ဒေါက်တာ ဘဖေသော်သည် မိမိနှင့် မကြာခဏ တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ရမည့် ဤဆေးရုံကြီး၏ အရေးပါသော အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦးမှန်း စစ္စတာ ရိပ်မိသည်။ ဒေါက်တာ ဘဖေသော်၏ မျက်နှာမှာ ပထမမြင်မြင်ချင်းပင် ချစ်ခင်မှုနှင့် ယုံကြည်ကိုးစားမှုကို လူတစ်ဦး၏ စိတ်၌ ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သော မျက်နှာမျိုး ဖြစ်၏။ အနည်းဆုံး စစ္စတာ၏ ရင်၌ ဤအတိုင်း ခံစားရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် စစ္စတာသည် စိတ်ကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိ ယခု တာဝန်ယူ အုပ်ချုပ် ရမည့် ခွဲစိတ်ကုသရေးဌာနမှူး ဆရာဝန်ကြီးမူကား အဘယ်သို့ ရှိရမည် မသိ။

စစ္စတာသည် လှေကားထိပ်မှ လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးသော စင်္ကြံအတိုင်း လျှောက်လာသည်။ လျှောက်လာရင်းလည်း နံရံကို လည်းကောင်း၊ ကြမ်းပြင်ကို လည်းကောင်း၊ မှန်ပြတင်းများကို လည်းကောင်း စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ် စစ်ဆေး သည်။ အားလုံးမှာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်၍ အပြစ်ကင်းသည်။ အုပ်ချုပ်မှုစည်းကမ်း ကောင်းပုံမှာ ထင်ရှားနေ၏။ စစ္စတာသည် စိတ်ကျေနပ်သွားပြန်သည်။

ဆေးရုံကြီး ဤဝင်၏ စင်္ကြံမှာ နှစ်ထပ်ဖြစ်သည်။ အပြင်စင်္ကြံနှင့် အတွင်း စင်္ကြံကို ကြီးမားကြည်လင်သော မှန်တပ်ပြတင်းကြီးများနှင့် ခြားနားထားသည်။

ခွဲစိတ်ကုသရေးဆရာဝန်ကြီးဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသော အခန်းအနီး သို့ မရောက်ခင် မစ္စတာသည် ရပ်လိုက်ပြီး စင်္ကြံမှန်ပြတင်းမှ နေ၍ အပြင်သို့ လှမ်း မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ဤနေရာမှ မြင်ရသော ရှုခင်းကား အံ့မခန်းဖွယ်ပင်တည်း။

အနီးကပ် အောက်ခြေ၌ အဆောင်ကြီးတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ကူးသော အမိုး
တပ် ဖြောင့်တန်းသော စင်္ကြံများနှင့် စိမ်းစိုသစ်လွင်သော သစ်ပင်ပန်းပင်များကို
မြင်ရသည်။ ထိုမှကျော်၍ အဝေးသို့ ကြည့်လိုက်သော်...

“အို... ပင်နီရာမာ”

စစ္စတာသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အံ့ဩစွာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

မြင်ရသည်မှာ အံ့မခန်းသော ရှုမြင်ခင်းပင် ဖြစ်သည်။ အနောက်ဘက်
ဟိုအဝေးဆီ၌ တောင်တန်းကြီးများသည် စိမ်းမှောင်နက်ပြာနေ၏။ တောင်တန်း
ကြီးများ ဆိုသည်ထက် တောင်လှိုင်းတောင်တံတိုင်း၊ တောင်တိုင်းတောင်ပြည်ဟု
စစ္စတာက ခေါ်ချင်သည်။ တောင်လှိုင်းတောင်တံတိုင်း၊ တောင်တိုင်း တောင်ပြည်
အထက်၌ မိုးမြူတို့ ရစ်ကာ ဆိုင်းနေသည်။ တိမ်မြူတို့လည်း ဖြတ်ကာ သန်းနေ
သည်။

တောင်တန်းကြီးတို့ကား ခဲညားလှပတင့်တယ်၍ အပြစ်ကင်းလှ၏။
သို့ရာတွင် ဤတောင်တန်း ရိပ်မြုံအတွင်း၌ မည်သူတွေ ခိုလှုံနေကြမည်နည်း။
စစ္စတာ၏ ကြည်လင်သော မျက်နှာ၌ ဝမ်းနည်းဆွေးမြည့်မှု လွှမ်းလာ
၏။

မဟုတ်ပါ။ မဟုတ်ပါ။ ဤမြင်နေရသော တောင်တန်းကြီးများတော့
မဟုတ်ပါ။ စစ္စတာ သိခဲ့မြင်ခဲ့သော တောင်တန်းကြီးများကား အခြားတောင်တန်း
ကြီးများ ဖြစ်၏။

စစ္စတာသည် တိုးတိုးလေး ရေရွတ်၏။

“တင်းမိရှဲလ်(Timshel)”

မိမိအတွေးနှင့် မိမိ မည်မျှကြာအောင် စစ္စတာ ငိုငံနေမိသည် မသိ။
နောက်ပါးမှ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသော ရှူးဖိနပ်သံ ကြားသောကြောင့်
ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အို....”

“ဪ...”

ရှေ့မှ သူ့ကို စစ္စတာသည် မယုံနိုင်စွာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

သူ့အရပ်က ရှည်သွယ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ပိန်သည်ဟု ခေါ်နိုင်သည်။
မျက်နှာသည် အတော်ပင် နု၏။ နုသော်လည်း တည်ကြည်သည်။ အတန်ငယ်

မူန့်ပိုင်းသည်ဟုပင် ခေါ်နိုင်၏။ နဖူးပေါ် ဝဲကျနေသော ဆံပင်ရိုင်းရိုင်းတို့ကမူ နှစ်လို ပွယ် ရှိသည်။ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော ဥရောပဝတ်စုံသည် သူ့အရပ် အမောင်း နှင့် လိုက်ဖက်သည်ဟု စတုတ္ထ စိတ်ထဲ၌ ထင်၏။

စတုတ္ထာ ဒေါ်မိုးသူက အလျင်ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်စကားကို ချိုသာစွာ ဆို၏။

“ဩ... ဒီကမောင်ကိုး”

စတုတ္ထာရှေ့မှ ဒီကမောင် ၏ မျက်နှာသည် လှုပ်ရှားသွား၏။ မှန်သည်... လှုပ်ရှားသွားသည်၊ ပြုံးသည်ဟု မခေါ်သာ။

စတုတ္ထာ၏ ဒီကမောင်သည် စတုတ္ထာကို အတန်ကြာ ငေးစိုက်ကြည့်နေ ၏။ ထို့နောက်မှ တည်ငြိမ်လာသည်။ ထိုအခါဝယ် နံညားသော ဣန္ဒြေလည်း ပေါ်လာ၏။

သူ့မျက်နှာမှ လှုပ်ရှားမှုသည် ညင်သာသော အပြုံး ဖြစ်သွား၏။ တိုးတိုး ပင် ဖြစ်သော်လည်း သူ့အသံသည် အပြစ်ကင်း၍ ရောမွေ့သည်။

“ဩ... ဒီကအစ်မကိုး၊ ဒီကအစ်မကို ဒီလိုပြန်ဆုံတွေ့ရမယ်လို့ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်မိခဲ့ဘူး။ အင်းလေ.. လောက ဆိုတာဟာလဲ မမျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ်နေ တာ မဟုတ်လား”

သူသည် ပြုံးရာမှ ရယ်လာ၏။

“ကဲ လာ.... ဒီကအစ်မ ကျွန်တော့်ရုံးခန်း သွားရအောင်”

စတုတ္ထာ၌ အသိဉာဏ်တစ်ခု ဝင်းခနဲ လက်သွား၏။ အနည်းငယ်လည်း တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ အားတုံအားနာလည်း ဖြစ်သွားမိသည်။

သူကမူ အာမျှ မဖြစ်သည်ဟန် ရှေ့ဆက် လျှောက်သွားသောကြောင့် စတုတ္ထာက နောက်မှ လိုက်လာရလေသည်။

ခွဲစိတ်ကုသရေးဆရာဝန်ကြီး၏ အခန်းတံခါးကို သူက ပွင့်သည်။ တံခါး ကို သူက ပွင့်ပြီးသော်လည်း အရင်မဝင်ဘဲ ဆရာမကို ဖိတ်ခေါ်၏။

“လာပါ စတုတ္ထာ ဝင်ပါ”

နှစ်ဦးလုံး အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

သူက အေးပွဲကြီးတစ်ခု နောက်ရှိ ကုလားထိုင်၌ ဝင်ထိုင်၏။ စတုတ္ထာက အေးပွဲရှေ့ ကုလားထိုင် တစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်၏။

စတုတ္ထာသည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် ကြည့် ပြီး ဖြစ်၏။

အခန်းသည် အလွန်သပ်ရပ်၏။ လက်ဝဲဘက်နံရံ၌ ငွေရောင်ပေါင်ကွပ် မှန်ပိရီများ ရှိ၏။ ပိရီတွင်း၌ ဆေးပုလင်း အမျိုးမျိုး ရှိသည်။ ထိုးဆေး၊ သောက်ဆေးများတည်း။ အချို့ဆေးပုလင်းများမှာ မြန်မာပြည်၌ ဆရာဝန်တိုင်း အသုံးမပြုဖူးသေးသော ဆေးပုလင်းများ ဖြစ်သည်ကို စစ္စတာ သတိပြုမိ၏။ မှန်ပိရီများနှင့် ကပ်လျက် အင်ကျူဘေတာ (Incubator) ခေါ် အချိန်မစေ့မီ မွေးဖွားသော ကလေးများအတွက် အသက်ကယ် ကိရိယာသေတ္တာတစ်ခု ရှိနေ၏။ ယင်းသေတ္တာပြီးလျှင် ဖြူစင်သောအိပ်ရာ ခင်းအပ်သည့် လူနာစမ်းသပ်ရေးဆိုင်ရာ ခုတင်တစ်လုံး ရှိနေ၏။ အခြားနံရံဘက်ဆီ၌ ငွေရောင်ရေတိုင်နှင့် အောက်ခံ ကြွေလက်ဆေးခွက်ကြီး ရှိသည်။ မနီးမဝေး၌ စိမ်းပြာနုရောင် ဆိုဖာကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ဆိုဖာကြီး၏အနီး စားပွဲတစ်လုံးထက်တွင်မူ သာမန်အားဖြင့် ဆေးရုံကြီး တစ်ခုနှင့် မအပ်စပ်လှသော မြန်မာ ဝတ္ထုနှင့် မဂ္ဂဇင်းများ ပုံလျက် ရှိသည်။

စစ္စတာသည် သူ့ကို ပြန်ကြည့်၏။ မိမိကို စိုက်ကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးများကို စစ္စတာ ရင်ဆိုင်ရ၏။ ဤမျက်လုံးများသည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ မိမိကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်ဟု စစ္စတာ့ ရင်တွင်း၌ ခံစားရသည်။

စစ္စတာသည် စတင်၍ မေး၏။
 “ဒီကမောင်က ဒီဌာနရဲ့ အကြီးအကဲ ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်ပါသလား”
 သူသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့် လူတစ်ဦးဟန်နှင့် ဆို၏။
 “ခင်ဗျာ... ဆရာမ ဘာမေးလိုက်တယ်”
 စစ္စတာသည် ပြုံးပြီး ထပ်မေး၏။
 “ဒီကမောင်က ဒီဌာနရဲ့ အကြီးအကဲ ဖြစ်ပါသလား”
 “ဩ... အင်း... ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်နာမည် နှင်းငွေပါ။ ဒေါက်တာ နှင်းငွေပါ”

စစ္စတာသည် သက်ပြင်းချပြီး ဆို၏။
 “ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာ၊ ရွာမွန်သာမှာ တွေ့ကြတုန်းက မောင်သား အရွယ်ရှိ ဆရာ့ကို ဒီကမောင်လို့ ကျွန်မ သုံးနှုန်းမိခဲ့တယ်။ အခုတော့ ဆရာက ဒီဆေးရုံကြီးရဲ့ အကြီးအကဲတစ်ဦးပဲ၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”
 နှင်းငွေသည် စစ္စတာ့ကို အားမနာ ပါးမနာ စူးစိုက်ကြည့်သည်။
 နုနုငယ်... စစ္စတာသည် နုနုငယ်နှင့် အတန်တူလှ၏။ သို့ရာတွင် စစ္စတာက

ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်၍ ဣန္ဒြေပြည့်သည်။ နုနုငယ်၏ အစ်မအရွယ်၊ သို့မဟုတ် မိမိ၏ အစ်မအရွယ်တည်း။

နှင်းငွေသည် မိမိကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး ဣန္ဒြေဖြင့် မေး၏။

“ကျွန်တော် လျှောက်လာရင်း ဆရာမကို အဝေးကတည်းက မြင် တယ်၊ ဆရာမက တစ်ခုခုကို ငေးကြည့်နေတယ်။ တောင်တန်းကြီးတွေကိုပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ။ ကျွန်တော်လဲ တောင်တန်းကြီးတွေကို ခဏခဏ ကြည့်မိတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကြည့်မိရုံပါပဲလေ၊ ဆရာမကတော့ ပန်းချီဆွဲမလို့နဲ့ တူတယ်။ တစ်ခု ကျွန်တော် မေးမယ်နော်၊ ဆရာမ ဘာဖြစ်လို့ ပန်းချီ ဆွဲတာလဲ”

“ဝါသနာပေါ့ ဒီကမောင်၊ အဲ... ဒေါက်တာ”

“ကျွန်တော့်ကို ဒီကမောင်လို့ပဲ ဆက်ပြောခွင့် ရှိပါတယ်”

“သင့်ပျိုမလား ဒေါက်တာ”

“ဆရာမ ဘာပြောတာလဲ”

စစ္စတာသည် အသာအယာ ရယ်၏။

“သင့်ပျိုမလားလို့ မေးမိတာပါ။ ကိစ္စ မရှိပါဘူးလေ။ ဆရာမကလဲ ခွင့်ပေး ပြီးပြီ။ နှစ်ဦးချင်း တွေ့တဲ့ အခါတော့ မောင်နဲ့ အစ်မအရွယ်မို့ ဒီကမောင်လို့ပဲ ခေါ်ပျိုမယ်။ တာဝန်အရ စကားပြောရရင်တော့ ဒေါက်တာက ဒေါက်တာပဲ၊ ကျွန်မက ကျွန်မပါပဲ”

“ကျွန်တော် မေးတာကို ဆရာမ မဖြေသေးဘူး”

“ဘာကို မေးတာလဲ ဒီကမောင်”

“ဆရာမ ဘာကြောင့် ပန်းချီဆွဲတာလဲ”

“စိတ်လွတ်လပ်ချင်လို့ပဲ ဒီကမောင်၊ ကျွန်မတို့က သေခြင်း၊ နာခြင်းတွေ ကို နေ့တိုင်း တွေ့နေရတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ အလေ့အကျင့် ရှိနေသည် ဖြစ်စေ အခြေအနေက တင်းကျပ်ပြီး စိတ်မချမ်းသာစရာတွေကလဲ ရှောင်လွှဲလို့ မရပါဘူး။ စောစောက ဒေါက်တာဘဗေသော်ကို တွေ့ပြီးပါပြီ။ သူက ဂေါက်ရိုက်တယ်၊ ကျား ကစားတယ်၊ စစ်တုရင် ထိုးတယ်တဲ့။ သူ မှန်တယ်၊ ဆရာတို့ ကျွန်မတို့ ဝါသနာပါတာ တစ်ခုခုနဲ့တော့ တင်းကျပ်မှုက ရုန်းပြီး လွတ်လပ်မှုကို ရှာကြရမှာပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ ပန်းချီဆွဲပါတယ် ဒီကမောင်”

“ဆရာမ တောင်တန်းကြီးတွေကိုလဲ ပန်းချီ ဆွဲဦးမလို့လား”

“ဆွဲချင်တယ် မောင်၊ ဒါပေမဲ့ ရှုခင်းက ပင်နိုရာမာ ဖြစ်နေတယ်၊ ဆွဲဖို့ ကိုယ့် လက်ကို ကိုယ် မယုံဘူး”

စစ္စတာ၏ စကား ရွေးချယ်သုံးပုံကို နှင်းငွေ သတိပြုမိ၏။ သာမန်ရှုခင်း ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဆင်းန (Scene) ဟု ခေါ်သည်။ အံ့မခန်းသော မဟာရှုခင်း ကြီးများကိုမူ ပင်နိုရာမာ (Panorama) ဟု ခေါ်သည်။ တောင်တန်းပြာ ရှုခင်းကြီး များကား မဟာရှုခင်းကြီးများ ဖြစ်ကြောင်း နှင်းငွေကလည်း သတိပြုမိခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။

နှင်းငွေသည် ယခုမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်နှင့် မေး၏။

“ဒါထက် ဆရာမနာမည်ကို ကျွန်တော် မသိရသေးဘူး”

စစ္စတာက အသာပြုံးပြီး ဖြေ၏။

“ဆရာနာမည်နဲ့ ကျွန်မနာမည်က ဆွေမျိုးတော်နေပါတယ်”

“ခင်ဗျာ... ဆရာမ ဘာပြောတယ်”

“ဆရာနာမည်က ဦးနှင်းငွေ၊ ကျွန်မနာမည်က မမိုးသူ၊ မိုးကောင်းကင်၊ နှင်းတွေရယ် တိမ်တွေရယ်ဟာ ဆက်စပ်နေတဲ့ ဆွေမျိုးတွေပဲ မဟုတ်လား”

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ နှင်းငွေသည် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်မော၏။ ရယ်မော သောအခါ ဒေါက်တာ၏ မျက်နှာသည် လန်းဆန်းလာပြီး နုပျိုလာမှန်း စစ္စတာက သတိပြုမိသည်။

မစ္စတာသည်လည်း မိမိကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩမိသွားသည်။ အကြောင်းမှာ ဘာကြောင့်မသိ၊ ထူးဆန်းစွာပင် မိမိသည် မိမိရှေ့ရှိ လုလင်သဖွယ် နုနယ်သော ဆရာဝန်ကြီးကို မောင်ငယ်သဖွယ် ကရုဏာသက်ကာ ကြင်နာမိလေသောကြောင့် တည်း။

မစ္စတာသည် မိမိအာရုံကို မိမိ တမင် ပြောင်းလိုက်သည်။

စစ္စတာသည် စားပွဲပေါ်ရှိ ဝတ္ထုနှင့် မဂ္ဂဇင်းများကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး မေး၏။

“ဒါတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဆရာ”

သူသည် နှစ်ခြိုက်ဂုဏ်ယူစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ဖြေ၏။

“လူနာတွေအတွက်ပါ ဆရာမ၊ လူနာတွေအတွက် စာကြည့်တိုက်လေး တစ်ခု ကျွန်တော် ပျိုးထောင်နေတယ်။ ကျွန်တော့် ဝဒ်မှာရော၊ အပေါ်ထပ်က ကင်ဆာဝဒ်မှာကော ဆေးရုံက မဆင်းရဲဘဲ အကြာကြီး နေရတဲ့ လူနာတွေ ရှိတယ်။”

mgypoe.com